

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 64
18 de juliol de 2012

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 37, segona reunió

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre la darrera reunió del Consell de Política Fiscal i Financera (tram. 310-00259/09) p. 3

Pregunta

al Govern sobre les mesures previstes per a pal·liar les conseqüències de la pedregada a la demarcació de Lleida (tram. 310-00257/09) p. 4

Pregunta

al Govern sobre la reducció de les bonificacions dels peatges (tram. 310-00263/09) p. 5

Pregunta

al Govern sobre la situació de les comarques de Lleida afectades per la pedregada del 5 de juliol (tram. 310-00264/09) p. 7

Pregunta

al Govern sobre el retorn de l'aigua del Ter (tram. 310-00258/09) p. 8

Pregunta

al Govern sobre la temporada de la verema (tram. 310-00265/09) p. 9

Pregunta

al Govern sobre el projecte de construcció de la canonada que ha de connectar el canal Segarra-Garrigues amb diversos municipis de l'Urgell (tram. 310-00260/09) p. 11

Pregunta

al Govern sobre l'informe de la Central de Resultats relatiu als hospitals (tram. 310-00261/09) p. 11

Pregunta

al Govern sobre la modificació de la Llei de l'Estat 39/2006, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (tram. 310-00262/09) p. 12

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la posició del Govern davant la possible intervenció de Catalunya per part de l'Estat (tram. 317-00172/09) p. 13

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la possibilitat de canviar d'aliats polítics el proper període de sessions amb vista a arribar a un pacte de país (tram. 317-00167/09) p. 15

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes per a afrontar les polítiques de l'Estat que imposen retallades, augmenten impostos i van en contra de l'estat del benestar (tram. 317-00168/09) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'existència de condicions i actituds propícies per a negociar el pacte fiscal amb el Govern de l'Estat (tram. 317-00171/09) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el motiu per no votar afirmativament les tres propostes d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat i sobre l'oportunitat de canviar de polítiques per a arribar a un pacte de país (tram. 317-00170/09) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions del Govern en matèria econòmica i d'autogovern davant les mesures aprovades pel Govern de l'Estat (tram. 317-00169/09) p. 20

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de mesures contra el sobreendeutament personal i familiar i de protecció enfront de procediments d'execució que afecten l'habitatge habitual (tram. 270-00001/09, 270-00002/09 i 270-00004/09) p. 21

Procediment

per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 16/2012, del 20 d'abril, de mesures urgents per garantir la sostenibilitat del Sistema Nacional de Salut i millorar la qualitat i la seguretat de les seves prestacions (tram. 212-00003/09) p. 41

Procediment

per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 14/2012, del 20 d'abril, de mesures urgents de racionalització de la despesa pública en l'àmbit educatiu (tram. 212-00005/09) p. 56

Procediment

per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 2/2012, del 27 d'abril, d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera (tram. 212-00004/09) p. 70

Comunicació

al Ple de la composició de la mesa d'una comissió (art. 41.2 del Reglament) p. 85

Situació

de compatibilitat de diputats (tram. 234-00032/09, 234-00033/09 i 234-00034/09) p. 85

Procediment

per a elegir sis vocals del Consell Assessor de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries (tram. 284-00018/09) p. 85

Procediment

per a elegir cinc membres del Consell Superior de la Cooperació (tram. 284-00019/09) p. 86

Procediment

per a designar el director o directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades (tram. 284-00020/09) p. 86

Procediment

per a designar setze membres del Consell Assessor de Continguts i de Programació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 284-00001/09) p. 86

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 37.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, les lletrades Esther Andreu i Fornós i Anna Casas i Gregorio i el lletrat Pere Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, es reprèn la sessió.

El cinquè punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral.

Pregunta

al Govern sobre la darrera
reunió del Consell de Política Fiscal
i Financera (tram. 310-00259/09)

I comencem per les preguntes al Govern, amb la primera pregunta, sobre la darrera reunió del Consell de Política Fiscal i Financera, que la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, en el darrer Consell de Política Fiscal i Financera, vostè va fer una valoració, en sortir d'aquella reunió i ha fet declaracions, que deia que Catalunya podia ser intervinguda, i així ho ha dit també el president Mas.

Ens agradaria saber per què vostè ha afirmat que Catalunya pot ser intervinguda; quines decisions s'han pres que portin cap a aquesta visió del president Mas i de vostè mateix, i per què vostè té com a solució d'aquesta possible intervenció, adreçar-se, com va dir vostè, a Brussel·les. Potser vostè no sap qui ens està demanant ajustos, però és Brussel·les.

Per tant, m'agradaria que aclarís a tots els ciutadans de Catalunya per què diu que davant de la intervenció dels seus socis de govern, que és el Partit Popular, vostès aniran a Brussel·les.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

**El conseller d'Economia i Coneixement
(Andreu Mas-Colell)**

Senyora presidenta... Al Consell de Política Fiscal i Financera s'oficialitzen decisions que pren el Govern i es comuniquen a les comunitats autònomes. En aquesta darrera reunió, la decisió oficialitzada va ser que..., mentre que per a l'any 2013 Europa ha donat més marge per al dèficit a l'Estat espanyol, passant del 5,3 al

6,3 de dèficit permès, en canvi, a les comunitats autònomes, també per al 2013, s'incrementa la severitat de l'objectiu de dèficit des de l'1,1 al 0,7.

És a dir, el Govern central no en té prou a rebre de Brussel·les un 1 per cent de marge addicional, sinó que ultrapassa un 1,4 del marge que ja tenien les autonomies. Naturalment vam expressar el nostre desacord i hi vàrem votar que no.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Sí, conseller, jo no li preguntava això, però ja és habitual que no contesti la pregunta; li preguntava que per què vostè, conseller, i el senyor Mas han dit que Catalunya pot ser intervinguda en comptes d'explicar què pensen fer perquè no sigui intervinguda.

És a dir, vostès se situen en la situació de quan pitjor, millor? És aquesta la posició del Govern?, o pensen explicar-nos què pensen fer per reactivar l'economia catalana; què pensen fer per reformar el Servei d'Ocupació de Catalunya; què pensen fer per reformar els nivells administratius i el sistema polític a Catalunya, en definitiva, els sis nivells administratius que tenim; què pensen fer amb tot el sector audiovisual de Catalunya...? D'això, no en diuen res. Vostès segueixen retallant només en salut, en sanitat, en allò que més afecta les persones, però són incapaços de retallar ni una coma de totes les estructures polítiques i de construcció nacional que han creat.

En definitiva, vostès fins i tot prefereixen que ens intervinguin, o arribar a la intervenció, o anar a Brussel·les, sense tocar una coma de totes aquestes estructures. Catalunya, els ho recordo, és l'única comunitat que té sis nivells administratius. Però aquest Govern fa un any i mig que estem a punt de ser intervinguts, en paraules del president Mas; són capaços vostès, fins i tot, d'avançar eleccions, segons diu el senyor Mas, però són incapaços de prendre decisions que adrecin la situació a Catalunya.

Els demanem, com a grup de l'oposició també en aquest Govern, que vostès ens diguin com n'hem de sortir, d'aquesta, i no comencin amb el victimisme una altra vegada, amb l'amenaça.

Estarem al costat del Govern si el que es demana és que el Govern d'Espanya compleixi compromisos, i que vostès compleixin amb els ajuntaments; per cert, exactament de la mateixa manera.

Ara bé, vostè va dir que anirà a Brussel·les, quan és Brussel·les qui demana que es controlin les comunitats. No té cap sentit, senyor conseller! Catalunya representa el 30 per cent del deute autonòmic. No som part de la solució, avui dia som part del problema. Per tant, vostès haurien d'ajudar a eixugar. I és veritat que no seran pitjor que el tripartit, perquè és impossible, però vostès estan aconseguint tenir números igual o pitjors que els que tenia el tripartit.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller d'Economia.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... El Govern de Catalunya és plenament conscient de la gravetat de la situació per la qual passa l'euro, per la qual passa Europa, per la qual passa l'Estat espanyol, per la qual passa Catalunya. I, per tant, i em sembla que ho hem demostrat, estem perfectament disposats a fer tots els esforços i sacrificis que facin falta.

Ara bé, pensem que aquests s'han de fer en col·laboració amb el Govern central de manera proporcionada. Creiem que el Govern central, amb decisions com les que va comunicar en el Consejo de Política Fiscal y Financiera del dijous passat, no es fa cap bé a si mateix, no fa cap bé al vaixell comú en el qual estem. Pot ser que durant uns quants dies algú li aplaudeixi que sembli que posa una enorme pressió sobre les autonomies, però això durarà quatre dies. Dintre de quatre dies, al Govern espanyol li preguntaran que si creu que les autonomies poden suportar i poden encaixar la pressió que els posa, per què no es posa sobre si mateix la mateixa pressió, per què considera que s'ha de guardar per a si mateix marges molt amplis.

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

Pregunta

al Govern sobre les mesures previstes per a pal·liar les conseqüències de la pedregada a la demarcació de Lleida (tram. 310-00257/09)

La pregunta següent és sobre les mesures previstes per a pal·liar les conseqüències de la pedregada a la demarcació de Lleida. La formula l'il·lustre senyor Carmel Mòdol, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, dijous dia 5 de juliol hi va haver una pedregada molt forta a la demarcació de Lleida, que va afectar 68.000 hectàrees, 23.000 de les quals eren conreus agrícoles.

Divendres el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana va visitar la zona, el diumenge vostè la va visitar també i el dilluns el molt honorable president de la Generalitat també va visitar les comarques de Lleida afectades.

Vam assistir també a la reunió convocada per Unió de Pagesos el divendres a la nit a Mollerussa, i les actuacions que allí ens van demanar seguien fil per randa el guió que es va establir arran de les pedregades de l'any 2009 que és el mateix guió que vostès –i d'això

ens en congratulem– han incorporat a les mesures que el departament ha publicitat.

Però les preocupacions dels pagesos passen bàsicament per dos qüestions: una és per la rapidesa i la valoració justa en els peritatges i l'altra és per les mesures que s'han de prendre a nivell d'Estat, com bonificacions dels mòduls impositius, reducció de l'IBI o bonificacions a les cotitzacions a la Seguretat Social per a les empreses que no podran desenvolupar la seva activitat amb normalitat.

En aquest sentit, conseller, li demanem com està la qüestió.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura.

**El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural
(Josep Maria Pelegrí i Aixut)**

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, com vostè diu, el dijous passat, dia 5, hi va haver una pedregada que va afectar 68.000 hectàrees, de les quals 23.398 eren de superfície agrícola afectada.

Des del primer moment, vam intentar parlar amb els productors, amb els sindicats agraris, amb la Federació de Cooperatives, per intentar actuar d'una manera ràpida i àgil, en el sentit de donar resposta a aquesta inquietud i a aquesta necessària resposta de l'Administració per poder fer possible això.

Amb relació a la pregunta concreta que vostè em fa i de la qual vostè vol resposta, en aquests moments hi ha 33 inspectors a la zona de Lleida, de la pedregada, que fan les tasques d'inspecció per al peritatge: 20 són de Lleida, 6 són de Castella - la Manxa, 5 són de Múrcia i 2 són de La Rioja. A partir d'aquí, hi ha una sèrie de peritatges que s'estan fent. En el cereal d'hivern s'ha finalitzat el peritatge. En el blat de moro hi ha un 10 per cent realitzat, amb una previsió d'acabament dimecres de la setmana que ve. I en el tema de la fruita hi ha un 30 per cent realitzat, amb una previsió d'acabament en parcel·les afectades al cent per cent i en varietats de recol·lecció dimecres de la setmana que ve. La resta, a mesura que es vagi produint la collita s'anirà peritant.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. Si és així, conseller, compliran els terminis que van anunciar, de la qual cosa també ens en congratulem; però hi ha una part de la pregunta que no m'ha respost, que són les mesures que depenen directament del Govern de l'Estat.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ja li ha donat un cop de mà perquè pugui negociar en condi-

ons de força amb el Govern de l'Estat. El nostre grup parlamentari va aconseguir que ahir s'aprovés a Madrid una esmena a la proposició no de llei que instava el Govern a promulgar el Reial decret per al tractament dels incendis al País Valencià.

La zona de les pedregades de Lleida, a causa d'aquesta esmena presentada per Esquerra Republicana de Catalunya, ha estat inclosa en el mateix tractament que tindran les superfícies afectades pels incendis del País Valencià.

Per tant, aquelles declaracions que hi havia que determinades mesures extraordinàries, com bonificacions de cotització a la Seguretat Social, reducció de l'IBI o bonificacions o reducció dels mòduls impositius als pagesos, haurien de ser incorporades.

És vostè, conseller, qui té en aquest moment la responsabilitat d'acabar de fer la feina que el Grup d'Esquerra Republicana, a Madrid, ha començat per acabar-la en benefici dels nostres productors.

La presidenta

Senyor diputat...

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, amb tots els respectes, aquest conseller va començar la feina per aclarir això amb el ministeri el mateix dia 5, el dia 6, el dia 7, el dia 8, el dia 9, amb converses amb el ministre. I el dia 9, amb motiu de la visita del president de la Generalitat a la zona afectada ja vam anunciar que el tema de la modificació de mòduls, d'acord amb la conversa amb el ministre, estava acceptada. I això ho faran, ho estan fent i ho estan tramitant.

Hi havia dues qüestions que estan pendents, que són la de l'IBI i la de la Seguretat Social. I, en aquest sentit, li he de traslladar que ahir mateix al matí vaig tornar a parlar amb el ministre; li hem fet escrits, li hem reclamat en reiterades ocasions, per escrit, aquestes possibilitats. Ell em va dir que hi havia el seu compromís per fer-ho, i estic convençut que nosaltres, vostès a nivell del Parlament espanyol i també el Partit Popular, doncs, podrem fer possible que el ministre compleixi el seu compromís d'intentar ajudar amb aquestes bonificacions en el que és el tema de l'IBI i en el que és el tema de la Seguretat Social.

Això, hi insisteixo, per part nostra està fet per escrit des del primer dia; està fet verbalment amb el ministre també des del primer dia, i espero que això finalment

entre tots ho puguem aconseguir amb la seva intervenció davant de la Unió Europea.

I, finalment, també, deixi'm dir-li una cosa: jo li vull agrair també les mostres de solidaritat i la trucada que va fer posant-se a disposició des del primer moment, per sentir la solidaritat amb aquestes afectacions que hi ha hagut, molt greus, amb la pedregada de Lleida des del primer dia.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la reducció de les bonificacions dels peatges.

Pregunta

al Govern sobre la reducció de les bonificacions dels peatges (tram. 310-00263/09)

La formula l'illustre senyor Roberto Edgardo Labandera, del Grup Parlamentari Socialista.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. Conseller, fa unes setmanes, el secretari de mobilitat va fer unes declaracions que es reduïen les bonificacions als peatges de titularitat de la Generalitat si el Govern de l'Estat no feia els pagaments corresponents als anys 2011 i 2012, a partir de l'1 de setembre. La mateixa tesi es va sostenir en aquest hemicicle per part d'algun altre responsable del Govern.

Quin és realment el capteniment en aquesta matèria, conseller?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat
(Lluís Miquel Recoder i Miralles)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, com vostè sap aquest Govern ha posat en marxa, des del dia 1 de gener d'aquest any, un nou sistema homogeni de bonificació a les autopistes de peatge titularitat de la Generalitat, que acumula uns descomptes del 30 per cent per recurrència, 30 per cent per baixa emissió i 40 per cent per vehicles d'alta ocupació. Aquesta és una proposta de llarg recorregut que vol orientar els peatges cap a un regulador de la mobilitat sostenible i els valors ambientals.

L'any 1999 el Govern de l'Estat va aprovar un decret conforme el qual el 7 per cent dels ingressos tributaris que es recaptaven en els peatges revertia en el sistema de peatges autonòmic; i, com a conseqüència d'això, doncs, per exemple, l'any 2011 la Generalitat havia d'haver rebut 20.480.000 euros, que estaven en pres-

supost però no ens els van pagar, el 2012 ja no els han posat, per tant, l'Estat està incomplint les seves pròpies normes, i això ens crea un problema greu.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. Conseller, en matèria de peatges anem de mal a pitjor. Vostè, evidentment, ha articulat la proposta elaborada els anys anteriors pel grup de peatges, tot i que..., malgrat desoir les recomanacions d'alguns grups, entre ells el nostre grup, que no és el moment de fer un canvi d'aquestes característiques a causa de la reducció unilateral d'acords polítics de l'any 2000 en peatges d'extrema sensibilitat, com són el d'Alella, el de Mollet i el de Terrassa..., vostè ha tirat endavant.

A banda d'això, el 2 de maig aquí aquest Parlament va aprovar una resolució, en comissió, majoritària, per mantenir el cent per cent de les bonificacions en aquests peatges. Ha manifestat vostè en diverses ocasions que no complirà aquesta resolució del Parlament.

El 14 de juny aquest mateix Parlament, aquí, en aquest cas, a l'hemicicle, va aprovar una resolució que insta el Govern a negociar amb les concessionàries per tal que aquestes concessionàries es facin càrrec de les bonificacions. Però l'única resposta que hem tingut trenta dies després és aquest anunci que l'1 de setembre es reduiran les bonificacions; és a dir, per als usuaris habituals dels peatges hi haurà un increment.

I un altre factor que ens haurà de respondre també, conseller, l'aplicació dels increments de l'IVA, que evidentment també afectaran els preus dels peatges.

Per tot això, conseller, el que el nostre grup considera és que la negociació amb les concessionàries és del tot imprescindible. Què ha fet? Què pensa fer? Això és urgent, conseller. Hauria de respondre de forma immediata, hauria de convocar les concessionàries i aplicar una resolució d'aquest Parlament que a més a més va ser saludada i felicitada pel seu grup i incorporada en la resolució.

Conseller, anem de mal en pitjor i a més a més vostè s'ha venut o pensa vendre's un dels patrimonis més importants en matèria de mobilitat...

La presidenta

Senyor diputat...

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

...com són Tabasa...

La presidenta

...se li ha exhaurit el temps.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

...i Túnel del Cadí. Li reclamem un canvi de... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, l'anunci d'increment de preus a partir de l'1 de setembre l'ha fet el senyor Labandera, no l'ha fet aquest Govern. Per tant, escolti'm, això en tot cas no ens vincula a nosaltres; vostè deu saber el que li agradaria fer.

En tot cas, el real decret publicat el dissabte passat deroga el decret del 99 i això ens obliga a refer els números. I ja li dic, senyor Labandera, no farem grossa la pilota. Els sona? Nosaltres no farem grossa la pilota i crearem deute per als que vinguin al darrere. Ja veig que vostè, doncs, defensa bonificacions i supressions de peatge a tort i a dret, però, això, han de saber els ciutadans que al final ho paguen els no-usuaris de les autopistes amb els seus impostos. I el dèficit públic és el responsable de molts dels problemes que tenim en aquest moment. Per tant, nosaltres no en farem més ni per aquesta via ni per cap altra.

Evidentment que el decret aprovat dissabte ens introdueix altres elements de preocupació; per exemple, què passa amb la ronda de Tarragona, amb la ronda de Girona o amb la B-30, la bonificació de les quals depenia d'aquest decret de l'any 1999. Fixi's, el dèficit anual de peatges a Catalunya amb l'increment de l'IVA passa de 311 milions d'euros a 333 milions d'euros, i ara sense cap retorn per la desaparició d'aquest decret del 99.

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Evidentment que estem molestos...

La presidenta

...se li ha acabat el temps.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...i evidentment que estem negociant.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació de les comarques de Lleida afectades per la pedregada del 5 de juliol.

Pregunta

al Govern sobre la situació de les comarques de Lleida afectades per la pedregada del 5 de juliol (tram. 310-00264/09)

La formula la il·lustre senyora Mònica Lafuente, del Grup Parlamentari Socialista.

Mònica Lafuente de la Torre

Gràcies, presidenta. Conseller, el passat dijous, com s'ha dit, 5 de juliol, les comarques de Lleida vam patir una de les pitjors pedregades de la nostra història més recent. Permeti-me que les primeres paraules de la meva intervenció vagin dirigides a mostrar el suport del Grup Socialista als pagesos afectats i a les seves famílies, així com a les administracions locals i al mateix departament, tal com vàrem manifestar l'endemà dels esdeveniments.

En la pregunta anterior sobre aquesta qüestió ja s'ha exposat a bastament la magnitud de la tragèdia viscuda. Ens agradaria que profunditzés una mica més en les mesures que vostè aplicarà. En tot cas, jo li faré un seguit de consideracions.

Conseller, la darrera pedregada amb característiques similars fou el 2009, i malauradament s'ha repetit enguany amb efectes tant o més devastadors que en aquell moment. La bona entesa, celeritat i predisposició per a pal·liar els efectes d'aquella pedregada entre els dos governs del moment va permetre dissenyar un paquet de mesures per a afrontar situacions com aquesta. Ja em sembla bé que vostè agafi aquest full de ruta com a model, tal com ha anunciat en roda de premsa, se'l faci seu, però permeti-me que li faci algunes aportacions.

Les seves intencions les coneixem i les compartim plenament, però deixi'm que li recordi que per a poder-les materialitzar calen ordres, habilitació de préstecs, acords de govern. Ara fa tres anys a aquestes alçades ja hi havia ordres publicades, acords del Govern de la Generalitat i fins i tot acords del consell de ministres.

D'altra banda, creiem que per a donar resposta a les necessitats del sector cal obrir una línia de préstecs amb condicions favorables per als afectats que no tenien contractada una assegurança agrària, amb la condició de contractar-la per a les properes campanyes.

També cal una línia extraordinària de plans de millora per a afrontar els danys de granges, infraestructures i edificis, que, com bé sap, no cobreix l'assegurança.

Com ha comprovat també, l'efectivitat de les xarxes antipendra és indiscutible. Per aquest motiu, creiem necessària una línia de préstecs suficient, a interès zero, per a la implantació d'aquestes xarxes. Vàrem ser pioners en tot l'Estat a partir del 2008; malauradament la inversió pública des de fa dos anys en la instal·lació d'aquest instrument quasi ha desaparegut.

I, pel que fa a les mesures competència de l'Estat, vostè té la responsabilitat de reclamar al ministeri que les mesures que apliqui en cap cas siguin menors

que les fixades el 2009, tal com ahir va reclamar el Grup Socialista al Congrés.

Per finalitzar, reitero la nostra solidaritat amb tots els afectats i que estarem al seu costat, conseller, però amatents al...

La presidenta

Senyora diputada...

Mònica Lafuente de la Torre

...compliment estricte de les mesures...

La presidenta

...se li ha acabat el temps.

Mònica Lafuente de la Torre

...amb el contingut necessari i dotació econòmica...
(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, primer, també agrair les mostres de solidaritat que des del primer moment des del seu grup parlamentari i vostè personalment va transmetre per ajudar també i per a ser solidaris amb els danys que es van produir amb aquesta pedregada de què estem parlant.

Vostè vol fer una comparació i una comparativa entre les mesures que es van prendre l'any 2009 i les que s'han pres ara, amb unes situacions, des del meu punt de vista, completament diferents. I, per tant, en aquest sentit, crec que també val la pena valorar aquesta situació actual, que, com dic, des del meu punt de vista, és completament diferent.

Però en qualsevol cas les mesures òbviament són les mateixes, perquè no se'n poden prendre unes altres, perquè hi ha una situació, no només econòmica, sinó també des d'un punt de vista del que pot fer l'Administració per a poder fer possible l'ajuda a aquestes persones, que no poden anar dirigides en una altra direcció.

Amb relació a la petició al ministre, li reitero el que li he dit al senyor Carmel Mòdol, al diputat que abans m'ha formulat una pregunta en termes similars. Nosaltres des del primer moment hem estat en contacte amb el ministre, amb el ministeri, per a agilitzar, per a intentar posar aquestes mesures a disposició de les persones que han sofert aquests danys d'una manera inesperada.

Les mesures les sap vostè. N'hi ha algunes que es van fer el 2009 que enguany no les creiem necessàries de

fer. Li posaré un exemple. Si una de les mesures que vostès van posar en marxa el 2009 era la creació d'una taula de coordinació interdepartamental, nosaltres estem coordinats des dels departaments; per tant, aquesta mesura no cal fer-la, perquè des del primer moment vam estar així amb el delegat del Govern i amb els diferents departaments.

Vostès van fer també un finançament al cost de l'allotjament i manteniment dels temporers. En aquests moments, la situació és completament diferent, i, per tant, tampoc cal fer ni prendre aquesta mesura, no?

I la coordinació amb els ajuntaments implicats, una mesura que vostès també van promocionar, doncs, nosaltres ho hem fet des del dia 5 mateix a la nit; per tant, tampoc caldria fer-la.

En qualsevol cas, en els altres temes i en els altres aspectes, òbviament ara mateix estan en vigor totes les normes i totes les disposicions que permetran afrontar aquesta situació.

Hi ha un petit comentari que li voldria fer abans d'acabar la meua intervenció, que és amb relació a les persones que disposen d'assegurança o les que no disposen d'assegurança. Deixi'm dir-li només, perquè se'n faci una idea, que, de les 23.000 hectàrees afectades, en aquests moments qui ha demanat la revisió i el peritatge d'aquestes finques són: amb relació a la fruita, 5.300 hectàrees; amb relació als cereals d'hivern, 1.800 hectàrees; amb relació al blat de moro, 2.300 hectàrees; les oliveres, 475 hectàrees, i altres conreus, 125 hectàrees. Per tant, encara tenim molta feina a fer en la...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

...promoció de l'assegurança d'aquests fruiters.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el retorn de l'aigua del Ter.

Pregunta

al Govern sobre el retorn de l'aigua del Ter (tram. 310-00258/09)

La formula l'il·lustre senyor Joan Boada, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Recoder, la pregunta la fem amb relació a l'avantprojecte d'explotació privada de l'empresa pública Aigües Ter Llobregat,

responsable de l'abastament d'aigua en alta de més de cent municipis.

Pel nostre grup parlamentari les implicacions d'aquesta privatització són molt greus. En primer lloc, suposarà una pèrdua de control sobre una peça clau per tal de garantir un servei públic d'aigua i de qualitat a quasi 5 milions de persones i les seves activitats econòmiques. Mentre a Itàlia o a París es rebutja la privatització de l'aigua en alta, Catalunya, per gràcia de Convergència i Unió, la fomenta. En segon lloc, aquesta fórmula de gestió implicarà un increment de preus als usuaris. I, per últim, de tots els efectes o dels més negatius d'aquesta decisió, el més preocupant per nosaltres és l'extracció de cent seixanta hectòmetres cúbics, o sigui, sis metres cúbics per segon, del Ter durant la majoria dels cinquanta anys en què està establerta la concessió.

Senyor Recoder, el Govern de la Generalitat manté encara l'objectiu de reduir la captació del riu Ter conforme al que va establir el Govern d'esquerres en el compromís del Ter? I, si és així, com es donarà compliment a aquest compromís i alhora al que han establert en l'avantprojecte d'explotació privada d'ATLL?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Senyora presidenta... Senyor diputat, l'estudi de viabilitat de la licitació d'Aigües Ter Llobregat garanteix en qualsevol cas el cabal ecològic del Ter i estableix a més un règim dinàmic per a l'ús dels cabals sobrants en funció de la climatologia de fins a 5,7 metres cúbics per segon per als anys més humits, molt inferior als vuit metres cúbics / segon actuals o 1,9 metres cúbics / segon en els moments... *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador.)* El cabal ecològic del Ter no només es garanteix, sinó que es millora amb relació a la situació actual.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Joan Boada Masoliver

Senyor Recoder, avui dia no es treuen vuit metres cúbics / segon pel riu Ter. A més a més, el 69 per cent de l'aigua que entra al sistema gestionat per ATLL prové de la conca del Ter, amb un transvasament anual mitjà de més de 229 hectòmetres cúbics. I històricament, a més a més, aquest transvasament s'ha vist incrementat mentre els cabals del riu s'han vist reduïts a causa de la disminució de la pluviometria fins arribar a una proporció en els darrers anys que el 75 per cent del riu se n'anava al transvasament. Això implicava que el

cabal circulant estigués per sota del que preveu el Pla sectorial de cabals de manteniment.

En la passada legislatura, i vostè ho sap, el Govern de la Generalitat va establir un pla d'inversions i d'actuacions fins al 2015 per garantir el compliment del cabal mínim del riu Ter. I, com que parlem d'un greuge històric amb els municipis de la conca, l'objectiu de restituir el cabal es va explicitar en l'anomenat «compromís del Ter», el qual preveia reduir progressivament l'aportació del riu al sistema gestionat per ATLL a fi de poder recuperar el cabal mínim, passant –escollit-ho bé– d'un transvasament de 229 hectòmetres cúbics a només cent quinze hectòmetres cúbics l'any.

Per contra, en la memòria d'explotació del seu avantprojecte de gestió privada, el transvasament previst mai no es redueix per sota de cent seixanta hectòmetres cúbics / any, i fins i tot en períodes de sequera extrema la previsió és un transvasament de cent vint - cent quaranta hectòmetres/any.

La privatització d'ATLL implica, doncs, senyor Recoder, la mort del Ter, perquè en bona part el compte de resultats de la nova empresa depèn en gran mesura del cost de captació de l'aigua i de les inversions a fer.

Senyor Recoder, pensen escotar el batec del riu Ter...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha exhaurit el temps.

Joan Boada Masoliver

...o la dringadissa dels diners?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Miri, senyor Boada, 5,7 metres cúbics / segon són menys que vuit metres cúbics / segon. Suposo que això ho pot entendre. I és evident que les coses són així.

Diu, vostè reclama que apliquem un compromís de l'anterior conseller que no va passar de declaració d'intencions per inconsistent, un compromís que no distingia entre anys humits i secs; que permetia en anys secs extreure fins a cinquanta cinc hectòmetres cúbics / any, més que els previstos en l'estudi de viabilitat; que es fonamentava en unes infraestructures, com l'ampliació de la dessaladora de la Tordera, impossibles d'abordar en la situació de fallida en què vostès ens varen deixar l'ACA; inconsistent perquè la declaració era per sortir al pas de les crítiques que varen rebre pel decret de sequera i la sospita de molts col·lectius que l'utilitzarien per saltar-se vostès els cabals ecològics.

Nosaltres estem fent els esforços necessaris per millorar els cabals ambientals del Ter, amb responsabilitat i sense cap mena de demagògia.

I, miri, senyor Boada, jo els recomanaria que vostès, en aquest tema, intentessin confondre's amb el paisatge; tenen massa responsabilitat en el desori en què ens hem trobat l'Administració hidràulica de Catalunya i la llosa en forma de deute que arrossega... *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els darrers mots de la intervenció de l'orador.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre la temporada de la verema.

Pregunta

al Govern sobre la temporada de la verema (tram. 310-00265/09)

I la formula la il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Gràcies, presidenta. Honorable conseller Pelegrí, el Penedès està a punt d'entrar en la campanya de la verema. Permeti'm que li faci unes consideracions sobre la gestió de la campanya i la formació dels futurs professionals del sector.

En primer lloc, els viticultors han demanat al Govern la circulació dels tractors i vehicles que transportin ram i most per la comarcal C-15 en període de verema sense restriccions.

En segon lloc, el most fermenta i s'ha de transportar des del lloc de premsada a cooperatives, cellers i caves. Conseller, s'ha estudiat la consideració del most com a producte perible per tal que el seu trasllat gaudeixi de les excepcions a la utilització del tacògraf en un radi d'acció de cinquanta a cent quilòmetres?

I, en tercer lloc, a l'Escola de Viticultura Mercè Rosell, d'Espells, a Sant Sadurní d'Anoia, en l'oferta del cicle de l'oli d'oliva i vi, es varen preinscriure el juny trenta-quatre joves, dels quals el 10 de juliol, tancada la matrícula, han quedat disset joves sense plaça per manca de personal educatiu a l'escola d'Espells, perjudicant així famílies i joves per aconseguir en un futur un lloc de treball per ser uns bons viticultors, enòlegs o emprenedors. Quin cost té un professor en aquesta escola, senyor conseller?

Conseller, quines són les gestions que està portant a terme sobre aquestes matèries, que estan per resoldre i que són de gran importància per a un sector important al Penedès però cabdal a l'economia catalana?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies, senyora presidenta. Primera consideració, senyora diputada. Amb relació a la circulació de vehicles del most per la C-15, no li càpiga cap dubte que nosaltres, des del Govern de la Generalitat, prioritzem qualsevol tipus d'activitat econòmica. El tema de la vinya i del vi, òbviament, és una d'elles. I, per tant, nosaltres no posarem cap tipus d'impediment a aquest tipus de transport. Estic segur que el conseller Puig comparteix amb mi el fet que la col·laboració i els agents de circulació del Cos de Mossos d'Esquadra faran la seva feina amb professionalitat.

Però també sàpiga vostè que nosaltres tenim l'obligació de fer un control del que és el transport per a garantir la seva qualitat, la seva viabilitat, la seva seguretat alimentària. Per tant, el que no deixarem de fer són les nostres competències, l'exercici de les nostres competències en aquesta qüestió.

Sobre el plantejament que vostè em fa amb relació al most com a material perible, òbviament, i les discussions, el conseller Puig m'acaba de fer un gest de complexitat per buscar la manera de poder estudiar aquesta mesura que vostè diu... (*Remor de veus.*) No, no s'esveri... És possible –és possible–; no pateixin, és possible. Això, a més, ho farem. Per tant, des d'aquest punt de vista, li garanteixo que ho estudiarem i donarem resposta a la seva demanda.

I amb relació a la formació a què vostè fa referència, doncs, també, des de l'Incavi, com a organisme que vostè sap del Govern de la Generalitat, vinculat al que és la formació dels alumnes en aquesta professió, doncs, des del departament, pensem que està fent una bona feina. Òbviament, hi pot haver algun tipus de problema, i, en tot cas, jo em comprometo a estudiar-lo. Però, en qualsevol cas, el nostre balanç i els nostres costos..., i la feina que s'ha fet en matèria de formació crec que és força, força favorable, des del meu punt de vista.

La presidenta

Per pregar, té la paraula la senyora Montserrat.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Gràcies, presidenta. Gràcies per la resposta. Però, conseller, no s'ho prengui en broma, eh? Miri, els Mossos d'Esquadra, ahir al dematí, encara no tenien cap comunicat del Servei Català de Trànsit per tal que els tractors, dins de quatre setmanes, puguin transitar per la C-15.

En segon lloc, no ens consta cap estudi de l'Incavi. Me n'alegro que vostè hi posi tot aquest tipus d'esforç. Pensi que no parlo només per al Penedès, parlo per a les onze denominacions d'origen de vi que hi ha a Catalunya.

I és evident que intentar buscar la solució, com vostè sap que existeix amb la llet crua des de les granges a la indústria lletera, és evident que també es pot fer en el most, perquè el most surt sencer i per tant està en

plena fermentació. I les excepcions les pot trobar en el Reial decret 640 o en la normativa europea.

I parlant de l'Escola de Viticultura d'Espells, una escola d'un gran prestigi a la comarca del Penedès, disset nois sense poder estar a classe, més cinc o sis que s'han quedat a Camp Joliu, no creu vostè, honorable conseller, que, del seu departament, de 340 milions d'euros...

La presidenta

Senyora diputada...

M. Dolors Montserrat i Culleré

...o de l'Incavi, de 3 milions i mig d'euros, o d'Omnium Cultural... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Senyora diputada...

(*Forta remor de veus.*)

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, amb relació a la pregunta que vostè fa, insisteixo que des del nostre punt de vista s'estan fent i donant les facilitats per a fer formació en l'àmbit de la vinya i del vi, des de l'Incavi i des del mateix Govern de la Generalitat. Vostè sap que disposem de dos escoles que estan vinculades a la formació en aquests àmbits, l'escola de capacitació agrària de Gandesa i l'escola de capacitació agrària Mercè Rossell i Domènech.

Hi ha cent cinc alumnes que fan formació professional orientada al sector de la vinya i del vi; hi ha uns cicles de formació reglada, que estan vinculats –després els ho explicaré–; hi ha també formació continua, i hi ha també transferència tecnològica, dossiers tècnics. I, perquè li doni una orientació, la formació professional reglada, 105 alumnes; la transferència tecnològica, 2.500 professionals; 2 dossiers tècnics, amb un total de 3.600 persones...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

...que han estat formant-se en aquestes escoles.

La presidenta

...se li ha acabat el temps.

Pregunta

al Govern sobre el projecte de construcció de la canonada que ha de connectar el canal Segarra-Garrigues amb diversos municipis de l'Urgell (tram. 310-00260/09)

La pregunta següent és sobre el projecte de construcció de la canonada que ha de connectar el canal Segarra-Garrigues amb diversos municipis de l'Urgell. Formula la pregunta l'illustre senyor Salvador Bordes, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Salvador Bordes i Balcells

Sí; gràcies, presidenta. Molt honorable conseller de Territori i Sostenibilitat. Volia preguntar-li quin és capteniment del Govern envers la construcció de la canonada que hauria d'unir les aigües del Segarra-Garrigues amb les comarques de l'Urgell, la Segarra, l'Anoia i la Conca de Barberà, quaranta municipis, que milloraria el subministrament de quaranta mil ciutadans de les terres de Lleida, un projecte molt important, que vostè coneix, que té bona part del finançament ja resolt i que esperen, doncs, tots els veïns d'aquestes comarques.

I, després, voldria aprofitar l'ocasió per a manifestar també el recolzament del Grup de Convergència i Unió..., a les pedregades, doncs, que van afectar la plana de Lleida, a moltíssimes hectàrees, com ja s'ha explicat en anteriors intervencions, i esperar que aquest recolzament vagi en la línia que han manifestat sobre el terreny tant el conseller, avui, aquí, en el Ple, amb les preguntes que s'han fet, com en la visita que va fer el president posteriorment.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Bordes, bé, nosaltres estem preocupats, eh?, i compartim la seva preocupació i la del grup que representa. Efectivament, estem parlant d'un projecte molt important que ha de servir per resoldre els problemes d'abastament d'aigua a quaranta municipis de la Conca de Barberà, de l'Urgell, de la Segarra i una petita part de l'Anoia.

Són problemes molt diferents: a vegades, doncs, és la qualitat de l'aigua; a vegades, és la quantitat, i, a vegades, en algun cas, especialment a la Conca de Barberà, tenim problemes de contaminació natural dels aquífers.

Per resoldre aquest problema l'any 2009 es va signar un conveni entre AcuaEbro, que depèn del Ministeri d'Agricultura, i la Generalitat; es va construir l'estació de tractament d'aigües de Ratera, que ja existeix i funciona. Aquest projecte tenia i té un cost de 32 milions d'euros, dels quals 15 i mig venien finançats pels Fons de cohesió de la Unió Europea, i l'Agència

Catalana de l'Aigua havia de retornar, segons el conveni que es va signar, els milions d'euros restants en un termini de vint-i-cinc anys.

La tramitació del projecte ha estat dilatada, ha calgut un acord del consell de ministres, però ja el tenim aprovat definitivament.

Ara el problema ve quan AcuaEbro, sorprenentment, ens demana garanties addicionals, al Govern de la Generalitat, quan ja existeix el compromís, en el conveni que es va signar el 2009, que cada any l'Agència Catalana de l'Aigua consignarà en el seu pressupost la quantitat necessària a transferir a AcuaEbro per complir, doncs, el que es va acordar. I sap AcuaEbro perfectament que en la situació actual és difícil, per no dir «impossible», que puguem obtenir un aval bancari.

Aquesta és una situació que, ho repeteixo, AcuaEbro coneix molt bé. Estem intentant, doncs, desbloquejar aquesta exigència de forma que es puguin iniciar ràpidament les obres. La garantia de retorn per part de la Generalitat hi és. I entenem que demanar aquesta garantia addicional és buscar els tres peus al gat. I esperem que això no sigui, doncs, una tàctica per endarrerir l'inici d'aquest projecte tan important per a aquestes comarques.

Moltes gràcies, senyor diputat, senyora presidenta.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'informe de la Central de Resultats relatiu als hospitals.

Pregunta

al Govern sobre l'informe de la Central de Resultats relatiu als hospitals (tram. 310-00261/09)

La formula la il·lustre senyora Maria Assumpció Laïlla, no? (Pausa.) Ah!, l'illustre senyor Joan Recasens, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Joan Recasens i Guinot

Gràcies, presidenta. Conseller, el Departament de Salut la setmana passada va donar a conèixer el quart informe de la Central de Resultats, que actualment s'engloba dins de l'Observatori del Sistema de Salut de Catalunya, que forma part de l'Agència d'Informació, Avaluació i Qualitat en Salut.

La Central de Resultats és un instrument que mesura, avalua i difon els resultats assolits en l'àmbit de l'assistència sanitària hospitalària. Els seus informes permeten disposar de més informació sobre l'activitat, la qualitat, la seguretat assistencial i l'eficàcia dels hospitals; una informació que facilita la semblança entre proveïdors del sistema públic.

L'objectiu de l'informe és posar a l'abast del ciutadà els resultats assistencials i de gestió dels hospitals del sistema sanitari integral d'utilització pública de Catalunya i millorar el coneixement dels resultats del sec-

tor salut, ahora que comunicar l'excel·lència, la sol·lència i el rigor del sistema.

Els informes van dirigits a ciutadans, professionals, gestors i òrgans de govern de les entitats proveïdores amb la finalitat que s'obrin noves línies de treball que han de permetre als centres iniciar actuacions de millora que mantinguin l'excel·lència i qualitat d'aquests.

Els resultats obtinguts obren, doncs, noves línies d'actuació per facilitar la col·laboració entre els centres hospitalaris per a la posada en comú de les pràctiques clíniques més efectives.

Tot i que ja s'havien presentat tres informes anteriors, en aquest moment, per primera vegada, s'identifiquen els centres i es mostra i compara els resultats de diferents hospitals d'aguts del sistema sanitari de Catalunya, a partir d'indicadors que identifiquen aspectes rellevants de l'activitat, la qualitat, la seguretat assistencial i l'eficiència dels hospitals.

Des del Grup de Convergència i Unió, creiem que això suposa un important pas endavant cap a la transparència informativa i la millora dels resultats de salut. Però voldríem conèixer amb més detall la valoració del Govern de l'informe de la Central de Resultats corresponent als hospitals de Catalunya, així com el trasllat d'aquests resultats a les actuacions del Departament de Salut.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Diputat, miri, la publicació d'aquest informe pretén en primer lloc aprofundir en el principi de bona governança del sistema nacional de salut de Catalunya i està alineada amb els principis del Pla de salut; per bona governança entenem transparència, participació i rendiment de comptes.

Aquest és un exercici pioner en l'Estat espanyol. Com vostè molt bé deia, s'han anat publicant diferents informes i per primera vegada es singularitza amb noms i cognoms cada un dels resultats dels seixanta-tres hospitals de la xarxa pública de Catalunya; abunda en un sistema sanitari dels més transparents de l'Estat i de molts llocs –el nostre sistema sanitari ha estat i és tremendament transparent en comparació amb d'altres sistemes sanitaris–, i ens alineem amb els models europeus de rendiment de comptes i transparència, com l'alemany, el francès, el britànic, l'holandès i altres, com el dels Estats Units o Austràlia.

Seixanta ítems de seixanta-tres hospitals que valoren l'atenció centrada en el ciutadà –que, per cert, en aquest període 2009-2010-2011, el ciutadà manté la seva satisfacció i la seva fidelització en el sistema públic–; indica els resultats clínics, com, per exemple, complicacions, hospitalitzacions evitables, reingressos, etcètera; com vostè molt bé deia, visua-

litza la situació econòmica de cada un dels centres i la seva sostenibilitat, i també rendeix comptes dels indicadors d'investigació i de docència d'aquests centres.

Què no és? No és un rànquing, no és una classificació d'hospitals, no identifica centres dolents ni millors ni pitjors; sí que és un instrument per identificar bones pràctiques i per incentivar el *benchmarking* i la millora.

Com a conclusions, li diré que tenim uns excel·lents hospitals, per sobre de la mitjana desitjable, en els seus indicadors d'atenció sanitària; que, malgrat que 2009, 2010 i 2011 són escenaris econòmics tremendament diferents –tremendament diferents–, no han repercutit aquests escenaris econòmics en els resultats assistencials dels nostres centres. I això, per què? Perquè el CatSalut disposa d'un important equip professional, disposa d'una bona xarxa d'hospitals públics, en el model sanitari català, del que tots estem altament satisfets, i aquests centres sanitaris disposen d'uns grans professionals assistencials i gestors que ens permeten, malgrat els canvis d'escenari econòmic, mantenir la qualitat i els resultats dels nostres serveis hospitalaris. I això mereix un reconeixement a tots: al CatSalut, als professionals i als gestors. I gràcies a ells obtenim aquest resultat, malgrat aquests turbulents tres exercicis. Insisteixo en la diferència que hi ha entre l'exercici econòmic del 2009, del 2010 i del 2011. I a més a més...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Salut

...per insistir a aprofundir en la transparència.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la modificació de la Llei de l'Estat 39/2006, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència.

Pregunta

al Govern sobre la modificació de la Llei de l'Estat 39/2006, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (tram. 310-00262/09)

La formula la il·lustre senyora Anna Figueras, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Anna Figueras i Ibàñez

Gràcies, presidenta. Honorable conseller Cléries, el passat divendres 13 de juliol el Consell de Ministres aprovava per real decret una reforma de l'LPAP, la coneguda Llei de dependència.

Aquest decret deixa al descobert un cop més la incapacitat del Govern de l'Estat per fer una aposta definitiva cap a la defensa i la promoció de l'autonomia personal de les persones amb dependència. Pel que hem pogut copsar, un cop valorades les mesures que instaura aquest reial decret, el Govern de l'Estat té un gran afany recentralitzador, podríem dir-ne. Però de moment el que també ha demostrat fins ara és que de l'únic que són capaços els diferents governs de l'Estat és de desentendre's de les seves responsabilitats que per llei els són encomanades.

Així, doncs, conseller, voldríem conèixer quin és, a parer del Govern i a parer seu, l'objectiu màxim que el Govern de l'Estat persegueix amb aquesta reforma de l'LPAP decretada encara no fa una setmana.

Miri, sabem bé de la voluntat del Govern de continuar atenent les persones amb dependència tal com es mereixen. L'esforç que el Govern de la Generalitat ha portat a terme a causa d'aquest incompliment de responsabilitats per part del Govern central ho demostra, un esforç que, atesa la situació econòmica de la Generalitat, voldríem posar en valor.

Així, doncs, conseller, ens agradaria saber què hauria passat si el Govern de la Generalitat s'hagués cenyit estrictament al que diu la llei, com ha fet el Govern central, i hagués aportat per a dependència la mateixa quantitat de recursos econòmics que l'Estat ha destinat per a dependència a Catalunya.

Així mateix, li demanem també que concreti quin ha estat el resultat d'aquest esforç i voluntat del Govern en els dos darrers trimestres pel que fa a la valoració, a la revisió d'expedients i a la resolució dels PIA.

I, conseller, també voldríem conèixer quines són les conseqüències que l'aprovació d'aquest reial decret en qüestió comportarà a Catalunya i quines són les mesures que el Govern d'aquest país portarà a terme per tal de pal·liar aquestes conseqüències.

Per finalitzar, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió creiem que els reiterats incompliments dels diferents governs de l'Estat i el fracàs en el desplegament de la Llei de dependència avalen la intenció del Govern pel que fa a la proposta d'una llei pròpia per l'autonomia personal i corroboren dia rere dia la conveniència de l'aprovació del pacte fiscal que la possibiliti i que la faci sostenible.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar Social i Família.

El conseller de Benestar Social i Família
(Josep Lluís Cleries i González)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, com vostè deia, la Llei de la dependència, la seva aprovació l'any 2006, va significar una invasió de les competències exclusives de la Generalitat en serveis socials. Però a més a més hem vist com

ha estat i és una llei mal dimensionada des del primer dia i alhora amb una mala previsió en el seu finançament. I alhora el Govern de la Generalitat del moment, l'anterior Govern, no va presentar el recurs d'inconstitucionalitat que avalava un dictamen del Consell Consultiu de la Generalitat. I, per tant, en aquell moment no es va defensar ni el nostre autogovern ni la construcció d'un sistema propi per l'autonomia personal, i hem quedat subsumits en una llei estatal en què ara l'actual Govern de l'Estat fa modificacions, i això li permet fer-les, i alhora ho fa trepitjant de nou les nostres competències, rebaixant les prestacions econòmiques i les ajudes a les persones amb dependència i als seus familiars, però també rebaixant el que són els imports que ha de donar l'Estat a les comunitats autònomes.

I, per tant, el que fa amb aquesta modificació que es va aprovar i va sortir publicada dissabte passat és centrifugar la despesa de l'Estat cap a les comunitats autònomes, en el nostre cas a la Generalitat de Catalunya, i alhora també centrifugar les seves responsabilitats. Ells han volgut convidar, però ens fan pagar una vegada més a nosaltres amb una llei invasora de les competències.

I, per això, nosaltres el que hem valorat és que, per una banda, tindrem 48 milions menys del nivell acordat, que passa a zero, i tindrem en un any uns 29 milions menys del mínim garantit. Aquesta és la valoració econòmica de menys recursos, tenint present que l'any passat l'Estat només va aportar el 20 per cent en el finançament de la llei.

I també dir que si nosaltres haguéssim complert escrupolosament l'any passat només aportant 258 milions d'euros, com va fer l'Estat, el 53 per cent de persones ateses haurien quedat fora de la Llei de la dependència.

Per això, nosaltres el que farem és presentar, vist també l'informe del Consell de Garanties Estatutàries, un recurs a aquesta llei per defensar el nostre autogovern i, sobretot, també per defensar els drets de les persones amb dependència i les seves famílies.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és al president de la Generalitat i és sobre l'actualitat política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la posició del Govern davant la possible intervenció de Catalunya per part de l'Estat
(tram. 317-00172/09)

La formula l'il·lustre senyor Uriel Bertran, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president de la Generalitat, què pensa fer davant de la intervenció de Catalunya a mans d'Espanya, que vostè mateix preveu?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Bertran, no confongui una possibilitat amb una seguretat.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Ahir, senyor president, el seu portaveu, Francesc Homs, donava una solució com a mínim incerta. Deia que quan ets dependent del Govern espanyol només et pots plantar davant la Verge i que tot allò que es pot fer és votar en contra i presentar recursos.

Senyor Mas, ja n'hi ha prou de resignació, ja n'hi ha prou de lamentacions i ja n'hi ha prou de presentar el pacte fiscal com una cortina de fum que ha de resoldre màgicament tots els problemes del país.

Com vostè encara, senyor Mas, planteja, com a solució estructural als problemes del país un pacte amb un govern espanyol que incompleix tots els acords..., i que sigui precisament aquest pacte un pacte fiscal, que és precisament d'allò de què més ens queixem, i és que no paguen allò que deuen al país? Que no n'ha tingut prou, senyor Mas, de tants incompliments, de tants menyspreus?

Vostè només té dos camins possibles, en aquests moments: el del coratge, el de plantar-se davant d'Espanya, no davant de la Verge, sinó davant d'Espanya, com va fer Portugal, com va fer Holanda, com va fer Gibraltar, senyor Mas... I ha d'escollir, vostè: o fem com Holanda o fem com Múrcia. I per fer d'Holanda, que és el que volem com a país, ser l'Holanda del Mediterrani, vostè el que ha de fer és convocar-nos a tots els partits sobiranistes en una taula per pactar un pla, un full de ruta cap a la independència nacional. Aquesta és la solució estructural que avui espera el nostre país, i no tornar a plantejar pactes amb aquells que incompleixen pactes, i a més a més un pacte fiscal amb aquells que incompleixen precisament els pactes fiscals. A partir d'aquí, senyor Mas, nosaltres esperem que reaccioni.

Perquè l'altre camí que vostè té és el de continuar acarissant-se amb els febles, continuar amb les lamentacions, retallant a la sanitat, retallant a l'educació, fent la feina bruta a concessionàries com Abertis, a les quals ara encara els apujaran els peatges. Deixar de posar multes per no pagar peatges, senyor Artur Mas... Dei-

xin ja d'interposar multes il·legals a les persones que es posen al costat del poble de Catalunya dient que ja n'hi ha prou, d'aquests peatges. Posi's al costat de la gent, senyor Artur Mas. Convoqui la gent, el poble de Catalunya i els partits polítics sobiranistes. Ens tindrà per fer...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Uriel Bertran Arrué

...una transició cap a la independència, no per continuar retallant, no per continuar posant multes il·legals.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Bertran, li diré tres coses que em semblen oportunes sobre la seva intervenció.

La primera: vagi amb compte amb segons quins exemples posa d'alguns països, perquè ha posat exemples de països independents que estan intervinguts. Són independents, però estan intervinguts. (*Veus de fons.*) Vostè també ha parlat de Portugal.

Segon: aquest mateix Estat espanyol que no paga i que es porta tan malament –i en part és veritat, el que vostè diu– és el mateix amb el qual vostès van signar un acord de finançament l'any 2009? Doncs em sembla que sí, em sembla que és més o menys el mateix. (*Remor de veus.*) Que ara vostè hagi canviat de posició no vol dir que en aquell moment vostè no hi fos. Vostè en aquell moment hi era? (*Remor de veus.*)

La presidenta

Senyor diputat –senyor diputat–, ha tingut ja el seu torn –ha tingut el seu torn. Senyor president, continuï.

El president de la Generalitat

I tercera cosa: vostè diu que vol estar al costat? Doncs faci'ns un favor: estigui al costat del pacte fiscal, en aquest moment. Després, en el futur, ja veurem per on anirà el país i quina estratègia hem de seguir tots plegats, o els que pensem que hem de seguir-ne una concretament en la línia de la transició nacional, que jo mateix he anunciat moltes vegades en aquest mateix Parlament. Però, per a la setmana que ve, seria molt demanar que vostès estiguessin al costat del pacte fiscal, com demana el 76 per cent del poble de Catalunya? Pensi-s'ho, senyor Bertran.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la possibilitat de canviar d'aliats polítics el proper període de sessions amb vista a arribar a un pacte de país (tram. 317-00167/09)

I la formula l'honorable senyor Joan Puigcercós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, el que vivim no és un moment fàcil per a ningú. Si ho recorda vostè perfectament, en aquest mateix hemicicle li vaig demanar si se sentia assetjat. Crec que aquesta és una sensació que comença a ser compartida per tots els membres del seu Govern, de la mateixa Administració i molts dels treballadors públics d'aquest país. És una situació no límit, perquè probablement, i esperem que no sigui així, podem anar pitjor. Però fixi's en l'actitud del Govern espanyol. No inventaré res; vostès mateixos fan una escenificació permanent de desmarcar-se del Partit Popular.

I la meua pregunta és: davant d'això, d'aquesta escenificació, vostès pensen realment canviar d'aliats per al proper període de sessions i buscar una nova majoria en aquesta cambra que li permeti fer front no només als atacs i a aquesta deslleialtat permanent del Govern espanyol cap a Catalunya..., que va sistemàticament enviant-nos el deute i el pagament de tots els serveis socials i en canvi ens va escatimant els recursos? Vostè es planteja també fer front a un atac a sectors productius, com és el turisme, amb la pujada de l'IVA? Perquè sembla que al Partit Popular l'únic que li interessa són aquells empresaris que s'asseuen al *palco* del Bernabéu, que és aquest conglomerat d'interessos que hi ha a Madrid. Però l'economia productiva, com per exemple el turisme, patirà amb la pujada de l'IVA. O, al sector del comerç, se'l vol desmantellar. Al petit i mitjà comerç de l'estructura tradicional catalana, se'l vol desmantellar amb una liberalització salvatge a favor de les grans superfícies comercials. És un atac frontal a un model productiu d'èxit, com és el model català.

Senyor Mas, vostè pensa fer un canvi i buscar una majoria nacional que permeti fer front a aquesta situació?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. En una cosa li dono la raó, i és que certament el Govern espanyol actua amb una alta dosi de deslleialtat respecte al conjunt del sistema autonòmic; no només respecte a Catalunya, que també, sinó en general, respecte al sistema autonòmic. I prova d'això és que algunes comunitats autònomes governades pel Partit Popular aixequen el dit i es comen-

cen a queixar públicament. És la prova del nou que aquest malestar s'estén pel conjunt de l'Estat.

Segona cosa que li volia dir: el tema de les aliances. Escolti'm, aquí no hi ha una aliança ni fixa ni permanent, ni hi ha un govern de coalició. Vostès sí que tenien un govern de coalició, però en aquest moment no hi és. Hi ha un govern de Convergència i Unió. Per cert, amb una pila de membres del Govern que no són ni de Convergència ni d'Unió, que són independents.

A partir d'aquí, perquè hi hagi més acords en el Parlament s'ha d'estar disposat també a passar en aquest moment per un munt de decisions complicadíssimes i difícils, fins i tot d'explicar, que la gent no aplaudeix d'entrada. I, com vostè pot comprendre, senyor Puigcercós, això no és fàcil de reclamar. Si vostès hi estan disposats, jo, encantat de la vida.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'honorable senyor Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Mas, sap reiteradament que per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana..., i per Esquerra Republicana li hem dit que li fariem costat en tot allò que fos la defensa dels interessos de la ciutadania, de la gent de Catalunya i dels sectors productius de Catalunya, i de Catalunya en general. Ho sap. De fet, vostè ho ha dit. Escolti, a l'hora de defensar el pacte fiscal en la línia del concert econòmic han tingut en Esquerra Republicana el més lleial aliat, i ho seguirem sent, i ho volem seguir sent.

Però el que li preguntem és una altra cosa, senyor Mas. Li preguntem... Vostè deurà dir..., i s'agafa a allò que en diuen ara «la geometria variable». Però tots sabem que vostès tenen una preferència. Són vostès qui opten. I crec que això és insostenible per a molta gent que els fa confiança. És insostenible perquè l'atac és permanent. Miri, no és només el sector del turisme. Escolti, l'IRPF dels autònoms, el principal tronc de l'economia productiva catalana, també l'han atacat des de Madrid.

Per tant, senyor Mas, han de decidir vostès. Nosaltres estem a la disposició de fer un pacte nacional per defensar aquest país, un pacte de país.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Puigcercós, jo, evidentment, aplaudeixo la seva disposició en el tema del pacte fiscal. Ho he dit sempre. I a més a més crec que la setmana que ve, en aquest sentit, aquesta aliança entre vostès i nosaltres, i espero que molts d'altres, servirà per visualitzar una molt bona imatge de país.

Per tant, en aquest sentit, els agraeixo la seva actitud. També els agraeixo la seva disponibilitat, en genèric, per donar suport a determinades qüestions de país, i fins i tot polítiques del Govern.

Però deixi'm dir-li una cosa, també, amb la màxima cordialitat: si s'ha de donar suport a un govern, s'ha de donar suport en aquest moment a una política molt dura d'austeritat que ve obligada, i vostès, quan es vota això en aquest Parlament, sempre hi voten en contra. Per tant, com volen donar suport a un govern quan resulta que quan es posen les coses a votació vostès sempre voten en contra d'una política que no és agradable, que és obligada, que és el tema de l'austeritat..., o en gairebé tot? Potser en alguna votació no, però en gairebé tot. Vostè sap que això és més complicat del que sembla; és més complicat que simplement un oferiment en general.

Ho torno a dir: si aquesta actitud val per a tot, també per a les coses més empipadores i més dures, es pot parlar de tot, perquè aquest Govern està obert a qualsevol tipus d'ajut, com vaig dir des del principi de la legislatura.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes per a afrontar les polítiques de l'Estat que imposen retallades, augmenten impostos i van en contra de l'estat del benestar (tram. 317-00168/09)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. *La Vanguardia*, 17 de juliol. Sí, sí, *La Vanguardia*. Cap al mes de juny: «Mas pide a Rajoy que obedezca al Fondo Monetario Internacional hoy mejor que mañana. Las medidas propuestas por el FMI incluyen una subida inmediata del IVA y recorte en los sueldos de los funcionarios.» Mes de juny. *El País*: «Mas pide a Rajoy que siga el ejemplo de Portugal en su política de ajustes.» En català o en castellà, diu el mateix. Avui, lamentablement, li han fet cas. A vostè...

La presidenta

Un moment –un moment–, senyor diputat...

Joan Herrera Torres

...a la troica, al Fons Monetari Internacional... Hi estic acostumat, a Madrid; no es preocupi.

La presidenta

No, no, però... Silenci.

Joan Herrera Torres

Al Fons Monetari Internacional i als fanàtics de l'austeritat.

La pregunta és: què pensa fer per evitar aquestes polítiques? Continua pensant el mateix?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, el que pensem fer és, a Catalunya, mantenir tot l'esquema essencial de l'estat del benestar, malgrat que vostès no hi ajudin gens.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Joan Herrera Torres

Suposo que el que hi ajuda són les retallades, les retallades que vostès fan per salvar l'estat del benestar i que el que fan és enfonsar-lo.

Miri, el decret, les mesures, afecten autònoms, aturats, persones amb dependència, la gent que pateix, l'autonomia local... Més privilegis per a les elèctriques, més amnistia fiscal per als defraudadors, més sacrificis per a la gent per salvar la banca. I, com vostè demanava, que ho demanava, senyor Mas, més IVA i menys salari per als empleats públics. Ja sabem de què va: més retallades, més IVA, menys demanda, baixen els ingressos, més crisi, més atur, més endeutament, i després, de nou, noves exigències per complir amb els mercats i noves retallades de nou. El «suïcidi econòmic». Sí, el suïcidi econòmic de Grècia, d'Irlanda i del seu exemple: Portugal. Se'n recorda?

La seva resposta el que ha fet és crear el clima, precisament, perquè això sigui possible. Primer, vostès animen les mesures; després diu que es plantaran; després diuen que no, que no ho poden fer perquè si no ens acabaran intervenint, i al final acaben portant el quart paquet de retallades, que és el que faran.

Miri, senyor Mas, ja n'hi ha prou, de tanta comèdia; ja n'hi ha prou, d'aixecar la camisa a la gent. Si estan atrapats, com deia el senyor Homs, és perquè vostès han forjat aquesta gàbia amb la Llei d'estabilitat pressupostària que vostès van votar. Si ens tracten com súbdits, senyor Mas-Colell, és perquè vostès han creat i han aprovat la llei que els permet tractar-nos com súbdits. Si els «homes de negre» de Madrid vénen a Catalunya és perquè vostès han aprovat la Llei d'estabilitat pressupostària.

I, senyor Mas, plantar-se davant de Madrid vol dir un canvi d'actitud; plantar-se davant de Madrid és plantar-se davant de les seves polítiques; plantar-se davant de Madrid és dir «prou», acompanyar les mobilitzacions...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Herrera Torres

...o donar-los suport, i dir i entendre que ja n'hi ha prou, d'aquestes polítiques de retallades.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, em sembla que en moltes de les apreciacions que vostè fa confon decisions que pren a Madrid el Govern espanyol amb decisions que pren a Catalunya el Govern de la Generalitat. Em sorprèn que quan llegeix *La Vanguardia* la llegeixi en castellà, però veig que a més a més confon Catalunya també amb el que passa a Madrid.

Però, dit això, vostè diu: «Prou comèdia.» Doncs miri, m'agafo a les seves paraules, senyor Herrera: prou comèdia. Prou comèdia, perquè vostè ha posat dos exemples que són precisament els únics que no havia d'haver posat, que són l'IVA i la retallada dels sous de la funció pública. Vostès recorden què va passar l'any 2010, governant Iniciativa per Catalunya, per cert, a Catalunya? Què va passar? Va passar que va pujar l'IVA, mira per on, encara que ho decidís Madrid, i va passar que es van retallar els sous de la funció pública. Que és que ara la pujada de l'IVA la decidim a Catalunya? Que és que ara la retallada dels sous de la funció pública no l'apliquen també a Madrid? Exactament igual que passava amb vostès, senyor Herrera! Prou comèdia i prou demagògia! Pujada de l'IVA quan vostès governaven, també. I retallada dels sous dels funcionaris quan vostès governaven, també.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

La pregunta següent la formula l'excel·lentíssima senyora Àlicia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'existència de condicions i actituds propícies per a negociar el pacte fiscal amb el Govern de l'Estat (tram. 317-00171/09)

(*Persisteix la remor de veus.*) Senyors diputats! Demano silenci, senyors diputats!

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

Gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, creu vostè que en els moments en què vivim la situació i la reacció del Govern de Catalunya és la millor envers el Govern d'Espanya perquè la setmana vinent afrontem la negociació del debat del pacte fiscal i la posterior negociació amb el Govern d'Espanya?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyora Sánchez-Camacho, crec que sí, que la resposta és la bona; l'actitud també. Per una cosa molt senzilla: perquè el que fa el Govern de Catalunya és defensar els interessos de Catalunya amb la seva actuació. I la setmana que ve, espero que tots plegats, vostès també, defensarem els interessos de Catalunya amb el pacte fiscal. Tot va lligat; sempre són els interessos de Catalunya.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'excel·lentíssima senyora Àlicia Sánchez-Camacho.

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

Senyor president, a vostè la frase «defensar els interessos de Catalunya» sempre li va molt bé. I la veritat és que tots hi estem d'acord, a defensar els interessos de Catalunya. Però el que no podem entendre, senyor president, és que vostè defensi les polítiques d'austeritat aquí, a casa nostra, i després faci el discurs diferent quan les polítiques d'austeritat les apliquen uns altres; que vostè demani ajustos als catalans i a les catalanes, que vostè apugui taxes, que vostè apugui el preu de l'aigua, que vostè demani taxes de l'euro per recepta i altres més i que quan prenen mesures altres dirigents del Govern d'Espanya pels deutes que els han deixat altres vostès diguin que són decisions monstruoses.

Senyor president, jo no li portaré *La Vanguardia*, però li portaré les declaracions que vostè fa a altres diaris estrangers. I el diari holandès *NRC* diu que el senyor Mas –subratlla– entén que el Govern central està preocupat i que ha de prendre mesures que no pren. En aquest sentit, recomana al president d'Espanya que reformi els subsidis d'atur –i li ho tradueixo al català, fixi-s'hi–, que redueixi els sous dels funcionaris estatals, que introdueixi el copagament real de la sanitat

o que apugi l'IVA. Aquestes són les decisions que ha pres el Govern d'Espanya, decisions que al senyor Duran li van semblar bé en el primer moment i a què vostès després diuen que no. Aquest és el seu doble discurs, senyor president de la Generalitat.

I jo vull dir-li una cosa, senyor president: en aquests moments d'extraordinària gravetat, aquest grup parlamentari, en la seva mesura com a tercera força política, ha actuat sempre amb sentit de responsabilitat. I ara es necessiten líders, i líders que tinguin sentit d'estat, i vostè, en aquest moment, l'ha de tenir. I el que ha de tenir, senyor president, és..., reconèixer que s'han de tenir les millors relacions i les millors col·laboracions amb el Govern d'Espanya, que també pren decisions difícils, i no pas l'enfrontament permanent. Vostè vol aprofitar la debilitat del Govern d'Espanya per aprofitar el discurs independentista i de trencament.

I jo li dono el suport i la col·laboració de..., intentem millorar, intentem acordar i negociar la Llei de reforma de l'Administració local, que la podem fer amb el Govern d'Espanya; la liberalització d'horaris, que la podem fer a més mantenint les competències del Govern de Catalunya..., les disposicions que s'han pres amb el Govern d'Espanya, amb l'entesa i col·laboració amb el Govern d'Espanya. Però no jugui vostè a l'enfrontament, no jugui vostè a la deslleialtat i no jugui vostè a la queixa permanent, perquè si algú ha ajudat el Govern de Catalunya ha estat precisament el Govern de Mariano Rajoy. No ho han fet, altres, i vostè ho sap.

La presidenta

Senyora diputada...

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

I si algú ha ajudat...

La presidenta

...se li ha acabat el temps.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

...en el pacte fiscal hem estat nosaltres. No ho espatlli en el darrer moment.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, des del principi d'aquesta legislatura, com en l'anterior, quan per cert nosaltres estàvem a l'oposició, hem donat suport a mesures molt empipadores que s'han pres a Madrid en matèria de política d'austeritat. Amb l'anterior Govern socialista, estant nosaltres a l'oposició, que no teníem per què fer-ho, i amb l'actual

Govern del Partit Popular, estant en aquest moment al Govern a Catalunya. Per tant, no som sospitosos des del punt de vista que ens tremolin les cames quan cal fer els deures, deures que ens agradaran més o menys, però si s'han de fer es fan. Ens hem posat al davant de tot això gairebé en tot moment.

Ara, el problema no és aquest. El problema no és votar, per exemple, una pujada de l'IRPF en la qual no creiem per responsabilitat. El problema és si en aquest moment el Govern espanyol actua amb lleialtat o no respecte a les autonomies, senyora Sánchez-Camacho, a les autonomies en general. Li donaré unes xifres que són ben eloqüents, i jo li demano que les analitzi abans de fer segons quins discursos.

Les autonomies, en el seu conjunt, són responsables del 35 per cent de la despesa a nivell de l'Estat. I en aquest moment se'ns demana que fem el 64 per cent de l'ajustament! I resulta que el Govern central és responsable del 52 per cent de la despesa i es fa ell mateix el 31 per cent de l'ajustament. Dit d'una altra manera: a les autonomies se'ns demana que fem el doble d'ajustament del que ens correspon, i el Govern central fa la meitat de l'ajustament del que li correspon. Fantàstic! A més a més, ho hem d'aplaudir, senyora Sánchez-Camacho? No! A això diem que no. I ens plantem davant d'això. I s'hi hauria de plantar tot el sistema autonòmic espanyol. Perquè això és un acte de deslleialtat total respecte a un estat que és un estat compost, que hi ha una cosa que se'n diu «Administració General de l'Estat», que és una part de l'Estat, i una altra cosa que se'n diu «comunitats autònomes», nom que a mi, per cert, no m'agrada gens. Hi ha això.

I, en aquest moment, que el Govern central no tingui en compte això i que quan s'obté una mica més de marge de dèficit a Europa se'l quedi tot ell, això és un acte de deslleialtat total que afecta directament el benestar de la gent, perquè això vol dir que ho hem de repercutir en salut i en ensenyament. I aquesta és la realitat.

(Aplaudiments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el motiu per no votar afirmativament les tres propostes d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat i sobre l'oportunitat de canviar de polítiques per arribar a un pacte de país (tram. 317-00170/09)

I la formula l'honorable senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, presidenta. Molt honorable president, per què no vota avui el seu grup els tres recursos d'inconstitu-

cionalitat que es debatran aquesta tarda en la cambra, tots tres, en la línia del que va dir ahir el portaveu del Govern? Perquè la veritat és que vostè ha abocat Grècia diverses vegades, aquí. El risc de Grècia. I després de mesos de retallades i patiments de la gent estem més a prop de Grècia que mai. Espanya intervinguda, i Catalunya, quasi. Vol dir que no ha arribat l'hora de rectificar polítiques, de canviar l'orientació? Ahir un mitjà de comunicació titulava: «Mas diu prou.» Prou a què? A la docilitat? A la submissió? Només a la lleialtat en els termes que vostè expressava ara? O també a l'atenció a les persones i a atendre i entendre la sensibilitat dels que ho passen malament? Vol dir que no ha arribat el moment de veritat de canviar de política?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Nadal, en els recursos d'inconstitucionalitat, què farem? Farem el mateix que feien vostès quan estaven en el Govern, que és anunciar que volem recórrer contra determinades decisions de Madrid i abans de recórrer-hi formalment obrir el període que es preveu en aquests casos, que és el període de diàleg amb el Govern espanyol. Que el diàleg va bé?, tema resolt. No cal anar al Constitucional, si ho arregles per la via del diàleg. Suposo que és el que volem tots. Que no va bé, el diàleg? Doncs es presenta el recurs d'inconstitucionalitat. Aquest és l'esquema. I no és un esquema gaire diferent del que vostès feien servir. Amb una diferència, això sí: que vostès hi havia moments en què no presentaven els recursos encara que el diàleg no hagués prosperat. Això també passava, com per exemple va passar concretament amb la Llei de la dependència.

Segona cosa que vostè em deia: s'ha de dir «prou» a aquestes polítiques? Jo els vull recordar una cosa: hi ha hagut un canvi de la Constitució espanyola. Qui el va votar, aquest canvi de la Constitució? Partit Popular i vostès. I què diu, aquest canvi de la Constitució? Dèficit zero. (*Veus de fons.*) Sí, pràcticament diu dèficit zero en un horitzó... (*Veus de fons.*) Sí, el zero coma no sé què si està Espanya en el vuit i escaig. Ara discutirem del vuit i escaig en el zero i escaig? Vostès han portat l'Estat espanyol, per modificació de la Constitució, cap a aquesta política, que, a més a més, en part és encertada –que, a més a més, en part és encertada–, si s'hagués tingut en compte el diàleg amb tothom abans de modificar la Constitució.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president, a vostè el seu partit el convida a la insubmissió. Diu: «Deixi de complir allò que el Go-

vern espanyol està imposant com a darrera tongada de retallades.» I vostè ens planteja un tipus d'actitud que és un bany maria entre la submissió i la docilitat o l'evasió, l'aventura. Per què no trobem un camí normal? Per què no parlem de les coses de cada dia que preocupen la gent? No em digui que el seu full de ruta és: la setmana que ve, pacte fiscal; després, transició nacional. Per què no parlem dels problemes reals? Per què no parlem de tot el que ha estat sortint en les altres preguntes, de situacions concretes de gent que ho està passant molt i molt malament i que requeririen polítiques que han de ser correcció amb profunditat de l'austeritat necessària, i que compartim, però no en els termes en què s'està plantejant i no sempre en la mateixa direcció? No creu que ha arribat de veritat l'hora...? Com també li deia algú altre, no es tracta d'un pacte de govern, no es tracta ni tan solament d'una coalicció de govern. Vol dir que no ha arribat l'hora d'un gran pacte de país?

Ara, un pacte de país no és: «Veni tots a les meves posicions. Acosteu-vos a mi, perquè jo tinc la veritat absoluta.» Vostè mateix ja ha dit que no la té, entre altres coses, perquè fins ara ha donat suport a determinades polítiques del Govern espanyol, que ara diu: «A partir d'ara no, s'ha acabat. Ens han pres el pèl, no els farem més cas.» I la presidenta del Partit Popular de Catalunya li recordava que, en fi, la lleialtat per tenir determinades actituds favorables és imprescindible. Vol dir que, si de veritat hem de fer el que cal fer, no cal orientar les coses d'una altra manera, parlant amb tothom i del que toca?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Nadal, parlant amb tothom, com per exemple en el tema del pacte fiscal; hem estat parlant amb tothom, i també amb vostès, reiteradament –reiteradament–, i encara ho seguirem fent, segurament, d'aquí a la votació de la setmana que ve. A veure si, després de parlar tant amb vostès, vostès també, a més a més, estan disposats a votar alguna cosa a favor del que són els interessos del país, en aquest cas el tema del pacte fiscal. Tant de bo sigui d'aquesta manera.

Però parlem de coses reals. Vostè no ha estat escoltant algunes respostes aleshores tampoc. De què s'ha parlat? Indicadors de satisfacció en el tema de salut: resulta que estem exactament igual de bé que l'any 2010, 11..., perdó, el 2011 que el 2010 i que el 2009. I vostès s'han passat aquí tota la vida d'aquesta legislatura criticant totes les polítiques que fèiem en matèria de salut, i resulta que l'índex de satisfacció és el mateix.

Parlem de la Llei de la dependència. No ha escoltat la resposta del conseller de Benestar Social i Família. Li ha dit que, gràcies a l'esforç que està fent la Generalitat, hi ha unes seixanta o setanta mil famílies que cobren per la Llei de la dependència. Perquè, si depen-

gués de l'Estat i de la llei que vostès van fer, aquesta gent no cobrarien en aquest moment.

Parlem dels centres especials de treball. Qui se'n fa càrrec? La Generalitat, malgrat la deslleialtat del Govern espanyol.

Parlem de la formació professional: trenta mil persones més apuntades a la formació professional en dos anys.

Això no són coses concretes, senyor Nadal?

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions del Govern en matèria econòmica i d'autogovern davant les mesures aprovades pel Govern de l'Estat (tram. 317-00169/09)

I la formula l'illustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, en més d'una ocasió ens hem referit en aquesta mateixa sessió de control a les intencions de l'Estat de voler lluitar contra el dèficit a base de demanar i exigir esforços als altres i pràcticament cap a si mateix. I també advertíem d'una tendència que s'endevinava, d'allò que amb l'excusa de l'economia retallem l'autonomia.

La diferència, president, és que si fa un temps ens movíem en el terreny de la intuïció i la percepció, ara, vistes les darreres mesures aprovades pel Govern de l'Estat d'un temps cap aquí, podem parlar ja no per intuïció, sinó de constatació d'una acció premeditada amb tota regla contra l'àmbit competencial i d'una major asfíxia vers Catalunya.

Assistim a decisions de l'Estat que sense dialogar ni encomanar-se a ningú, sota l'excusa de reformes estructurals, envaeixen clarament competències que ens són pròpies i exclusives: en el camp de l'ensenyament, de la salut, el comerç, el turisme, els serveis socials, l'Administració local, etcètera. I assistim a una centrifugació –vostè ho ha dit molt clarament–, sense cap mena de complex, del deute i del dèficit de l'Estat cap a les comunitats autònomes. L'Estat demana flexibilitat a Europa per al compliment dels objectius del dèficit i, al mateix temps, fustiga i escanya encara més les possibilitats d'acció i la capacitat financera de la Generalitat de Catalunya, que, sumat a l'espoli fiscal crònic i a l'impagament per deslleialtat institucional acumulat, ens porta a una situació gairebé límit.

Atac directe a les competències i major ofec econòmic: això ja no és fruit de la casualitat ni de l'atzar còsmic; al contrari, és la combinació perfecta al servei

d'una estratègia que fa temps que es cou en molts àmbits de l'Estat, que el que vol és una clara involució i donar caràcter residual a les ambicions nacionals i polítiques de Catalunya.

És per tot això, president, que li volem preguntar quin és el capteniment del seu Govern, tant des del punt de vista del nostre autogovern com des del punt de vista econòmic, respecte a les mesures que d'un temps cap aquí està prenent el Govern de l'Estat.

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, president.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, l'autogovern i les competències seran defensades en qualsevol cas i per totes les vies al nostre abast, totes les vies possibles. Sempre que puguem, a través del diàleg; quan el diàleg no sigui possible, a través del recurs, i quan el recurs tampoc sigui possible, doncs, a través de manifestacions clares en aquest mateix Parlament i d'actuacions per part del Govern de defensar allò que és propi nostre i que s'ha guanyat, a més a més, amb grans dificultats i amb grans obstacles durant aquests darrers trenta anys.

Li'n posaré un exemple: tot el tema del comerç. El Govern espanyol, ara, per decret llei, legisla en matèria de comerç, però Catalunya té una legislació comercial que serà aplicada, la catalana. Serà aplicada perquè, a més a més, no està recorreguda ni sobretot està..., està plenament vigent. I, per tant, davant d'aquesta alternativa, s'aplicarà la legislació catalana, que, hi insisteixo, és la legislació en matèria comercial pròpia de Catalunya.

Segona cosa. Respecte a les mesures que s'estan prenent, torno a dir-li –i abans he fet una resposta en aquest sentit a la senyora Sánchez-Camacho–: nosaltres estem disposats a entendre la gravetat de la situació, perquè la patim i en som coresponsables. Segon, això requereix lleialtat institucional: s'han de pagar els deutes –cosa que no es fa– o s'han de reconèixer –cosa que tampoc es fa–, i s'han de repartir els sacrificis. I si no es paguen els deutes i no es reparteixen els sacrificis, aleshores no hi ha lleialtat. I aquí estem.

Per tant, no és un problema de si estem a favor o no d'unes polítiques obligades en la línia de l'austeritat. El problema és fins a quin punt la concepció d'un estat que és compost per una administració general i un sistema autonòmic..., si aquesta composició es respecta o no es respecta. I si aquesta composició no es respecta perquè es confon l'Administració general de l'Estat, que és una part de l'Estat, amb tot l'Estat, que és el que està fent en aquest moment, aleshores aquí és on hi ha el trencament del diàleg o, com a mínim, les grans dificultats per poder col·laborar amb lleialtat.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia sobre la Proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de mesures contra el sobreendeutament personal i familiar i de protecció enfront de procediments d'execució que afecten l'habitatge habitual.

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de mesures contra el sobreendeutament personal i familiar i de protecció enfront de procediments d'execució que afecten l'habitatge habitual (tram. 270-00001/09, 270-00002/09 i 270-00004/09)

Senyor conseller... En primer lloc, en nom del Govern, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

(Pausa. Dolors Camats i Lluís demana per parlar.) Senyora Camats.

Dolors Camats i Lluís

Gràcies, presidenta. Entenc que el conseller parla..., no a la proposició de llei, perquè aquesta és una proposició de llei propietat del Parlament, i, per tant, no és el Govern qui presenta aquesta llei...

La presidenta

No, no la presenta.

Dolors Camats i Lluís

...sinó que el conseller parla perquè ha demanat un torn. Per tant, entenc que el conseller obre torn...

La presidenta

Sí...

Dolors Camats i Lluís

...i que els grups es poden posicionar sobre la seva intervenció i després fer una segona posició sobre la proposició de llei.

La presidenta

D'acord, sí.

Dolors Camats i Lluís

Hauríem agraït les explicacions, presidenta, perquè ha portat a confusió que fos el conseller qui volgués presentar la llei, quan aquesta és una llei que han fet els grups, i no pas el Govern. I hauria aclarit molt que

aquesta intervenció no hagués estat la primera. I, per tant, ens ha semblat obligat fer aquesta explicació.

La presidenta

Molt bé. Senyora diputada, el Govern pot intervenir en qualsevol moment dels debats. Ha demanat intervenir en primer lloc, obre torn. (*Remor de veus.*) No cal que em responguin contínuament; jo he escoltat la senyora diputada, i demano que ara m'escoltin a mi. Per tant, obre torn, i aquest torn es pot fer o bé seguit, o bé en el torn que els correspon en el debat, ampliant uns minuts la seva intervenció.

Per tant, ara, en primer lloc, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, amb tota normalitat pujo a la tribuna, perquè no és la primera vegada, sinó la segona en aquesta legislatura, que en un tràmit similar, en nom del Govern, doncs, aquest conseller demana la paraula per poder fixar la seva posició.

Però avui vull començar la meua intervenció felicitant molt sincerament la totalitat dels grups parlamentaris que han participat en la ponència de redacció d'aquesta proposició de llei per presentar a les Corts espanyoles. El text que avui presumiblement aprovarà aquest Parlament per una àmplia majoria és el fruit d'una forma de ser, és el nostre model, el model català; hem sabut fugir d'estratègies partidistes, hem estat capaços de posar en relleu els punts de trobada una vegada més.

El text que aprovarem, tot i que assoleix els mateixos objectius, poc s'assembla al que vam presentar en el seu dia tres grups parlamentaris, perquè tots hem renunciat a part dels nostres plantejaments inicials per aconseguir un text en el qual hem posat l'accent a trobar les coincidències i hem aparcat algunes de les discrepàncies.

Avui, en definitiva, des del Parlament de Catalunya obrim una finestra d'esperança per aconseguir l'adopció d'una nova regulació del sobreendeutament i per establir un procediment de segona oportunitat.

Moltes famílies del nostre país pateixen les dificultats del context econòmic que ens acompanya els darrers cinc anys. Al llarg d'aquest trajecte, moltes famílies han vist que se'ls feia impossible poder fer front al pagament de les quotes mensuals dels préstecs hipotecaris per poder mantenir la propietat del seu habitatge. Les conseqüències de l'aplicació d'una legislació hipotecària que no estava pensada per a una situació de regressió tan acusada com l'actual, eren desconegudes per gran part de les famílies que varen demanar un crèdit hipotecari. I no parlo ja de la pèrdua de l'habitatge, sinó del deute residual que de per vida acompanya les famílies afectades i provoca situacions insalvables d'exclusió residencial, d'exclusió econòmica i d'exclusió social. És el que podríem anomenar «mort civil» d'una família que es queda sense cap altra oportunitat.

El Govern de la Generalitat, conscient d'aquesta situació, va aprovar l'octubre del 2011 una sèrie de mesures en l'àmbit de les seves competències, com ara la tramitació de l'Avantprojecte de llei de modificació del Codi de consum, per donar màxima transparència i formació als ciutadans que contractin hipoteques; també l'impuls dels processos de mediació i d'intermediació per evitar execucions hipotecàries, amb la signatura de convenis amb les entitats financeres, i fins i tot es va elaborar un redactat inicial de proposta del que hauria de constituir la regulació de la segona oportunitat. Igualment, hem reforçat els instruments de suport a les famílies amb greus problemes de pagament dels seus préstecs hipotecaris, com són els ajuts d'emergència per a l'allotjament i el servei Ofideute, que ha evitat centenars de desnonaments.

I, tot i que els darrers governs de l'Estat han aprovat mesures per alleugerir la situació, aquestes són clarament insuficients. Valorem positivament que el nou Govern de l'Estat hagi aprovat ara fa uns mesos el conegut com a «Codi de bones pràctiques». Per primer cop es regula la dació en pagament, i per primer cop es parla d'un mètode de resolució diferent del que estableix la legislació civil. Però els límits i restriccions que estableix la norma i el compliment voluntari d'aquesta regulació fan que més del 95 per cent de les famílies catalanes afectades per aquesta problemàtica no puguin acollir-se al Codi de bones pràctiques.

L'espiral diària de nous esdeveniments fa que fins i tot, si quedava algú que considerava fa sis mesos que propostes com les que avui aprovarem eren un disbarat, ara ha de tenir clar que són una necessitat. Estem en un temps en què toca rescatar bancs, no tenim més remei que fer-ho, però sobretot toca rescatar famílies—sobretot toca rescatar famílies—, aquelles famílies que de bona fe no van voler res més que tenir un habitatge, famílies que van caure en les seductores ofertes de crèdit de qui els oferia una oportunitat fàcil d'esdevenir propietaris.

La cerca agressiva de quota de mercat, les fórmules de la comercialització dels préstecs hipotecaris en el període de la bombolla immobiliària per part d'algunes entitats financeres i el desconeixement de les conseqüències per part de qui els contractava fan que fins i tot puguem establir un cert paral·lisme de la situació amb la comercialització de participacions preferents que aquestes setmanes estan en l'agenda de l'actualitat política.

Tot plegat demostra, malauradament, el desconeixement de la població de les conseqüències de la contractació dels productes financers, que tenen una certa complexitat, i la desigualtat de la posició de qui ofereix el producte respecte de qui el contracta.

Tenim famílies sobreendeutades que de cap de les maneres tenen capacitat de tornar allò que deuen. Moltes d'elles ja han perdut l'habitatge, però continuen necessitant un sostre on viure. Hem de pensar que aquestes famílies retornaran tots els crèdits? Hem de pensar que aquestes famílies no tenen dret a una segona oportunitat? La situació demana que fem transparents els crèdits que no es podran tornar. Això comporta

també sanejar els deutes incobrables de les famílies i no tan sols els de les societats que van quedar atrapades en els excessos de la bombolla. La regulació que desitgem, que desitjo que pugui aprovar-se en el dia d'avui, intenta esmenar una llacuna de la nostra normativa en relació amb el context europeu. Així, l'espanyol és l'únic estat de la Unió Europea on no hi ha regulat cap sistema de segona oportunitat i de reconducció i liquidació ordenada dels deutes de les persones; fet que, paradoxalment, sí que existeix en la nostra tradició jurídica, amb els concursos de creditors de les empreses.

Vull finalitzar agraïnt molt especialment les aportacions realitzades pels diferents grups parlamentaris, però també reconeixent els col·lectius i professionals que van comparèixer en la Comissió de Justícia, així com les aportacions dels col·legis d'advocats de Catalunya, els treballs coordinats pel síndic i els treballs i aportacions del lletrat senyor Martí Batllori en la fase final de redacció de la proposta avui aprovada.

Catalunya torna a donar exemple, i ens hem de felicitar tots plegats per la unanimitat, per la seriositat, pel possibilisme, per la generositat, i especialment per la vocació d'equitat, de recerca de la justícia social i de servei als milers i milers de famílies que ho passen tan malament i que aquesta norma vol retornar-los l'esperança de futur.

Alguns governs es dediquen a rescatar bancs; d'acord, però no perquè els estimem, sinó perquè els necessitem. Però en aquest Parlament crec que toca posar al davant rescatar famílies ofegades per les conseqüències d'una hipoteca que ha esdevingut una trampa.

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor conseller. A continuació, seria presentar els treballs de la comissió pel designat com a relator, l'honorable senyor Salvador Milà. Però, atès que el conseller ha obert torn, jo els proposo, si els sembla bé, que quan hagi de començar el debat pròpiament dit, proporcionalment els amplii el temps. Si volen ara, doncs, tenen un minut, un minut i mig, a partir del Grup Socialista. El senyor Labandera...

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. Hem trobat aquesta singularitat en el debat d'avui, atès que aquesta era una proposició dels grups i un treball dels grups. Davant d'aquesta singularitat, conseller, jo li he de manifestar la sorpresa del nostre grup; una sorpresa absoluta en el tràmit aquest. I ho dic, sobretot, perquè també en les nostres paraules, i després m'hi referiré, farem una referència al paper que ha tingut el Govern, però no esperàvem aquesta intervenció.

Ara, vull manifestar-li, conseller, que en realitat de les paraules als fets hi ha un tram realment important... (*veus de fons*) —«un trecho», anava a dir «un trecho»—,

un tram important –no un *trecho*, sinó un tram, eh?–, que són les polítiques d'habitatge del Govern.

Vostè segurament que ja ha llegit en la iniciativa –i, si no, li ho recordarem en la intervenció– que les polítiques d'habitatge d'aquest Govern s'hauran de canviar radicalment per poder complir amb una iniciativa legislativa com aquesta. Perquè vostè encara no ha comparegut per explicar al Parlament, en comissió, les polítiques d'habitatge; ha comparegut el secretari d'Habitatge, però no vostè. Podia haver aprofitat per dir-ho, per comprometre's. També perquè en política pressupostària vostè ha presentat un pressupost amb una reducció del 45 per cent del total...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar...

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Sí, presidenta, acabo. Però, sobretot, perquè en la passada Comissió de Territori i Sostenibilitat el seu grup va votar en contra d'un tema fonamental al qual vostè ha fet referència ara, que són els ajuts de lloguer; negativa a convocatòria d'ajut de lloguer.

Per tant, conseller, el medi ja el té, perquè el seu secretari d'Habitatge ha treballat en aquest tema. Possiblement no calia aquest torn, però en aquest torn jo aprofito per recordar-li-ho: amb la política d'habitatge que vostè lidera no es va enlloc, només a trencar la cohesió social...

La presidenta

Senyor diputat...

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

...i ampliar la fractura social a què el país està abocat davant d'aquesta crisi. Reaccioni, conseller.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Molt ràpidament i des de l'escó, presidenta. En primer lloc, agrair el treball que ha fet el secretari d'Habitatge, perquè crec que és de justícia reconèixer la tasca que s'ha fet. I, per tant, sí que hi ha hagut una contribució activa per part del secretari a l'hora de formular aquest text.

Manifestar la sorpresa per la compareixença del conseller i, sobretot, per algunes afirmacions demagògiques que ha fet. Jo crec que si aquí hem de començar a veure qui es posa la medalla ens equivoquem en el procediment, conseller, i comencem malament. I, per tant, no insistiré en aquesta qüestió, però sí que vull fer dues referències sobre dues afirmacions.

Una, sobre el fet que hi ha governs que es dediquen a rescatar bancs. Què ens demana, conseller? Que deixem caure les caixes catalanes, avui bancs, de Catalunya? És el que ens demana, conseller? És això? Perquè em sembla bastant demagògic i irresponsable fer aquestes afirmacions de la manera que vostè les fa i amb el to amb què vostè les fa.

I, en segon lloc, vostè ha obviat una cosa: que vostè és el principal responsable de la política d'habitatge de casa nostra, i precisament avui farem una proposta per elevar al Congrés, però qui té la responsabilitat de l'habitatge a casa nostra i qui té la principal responsabilitat de garantir aquest accés a l'habitatge a les persones que pateixen aquest sobreendeutament és vostè. I d'això vostè no n'ha dit res, i això ens preocupa, perquè ens fa la impressió que no té una política clara d'habitatge.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí, gràcies, senyora presidenta. Permeti'm dir-li, conseller, que crec que s'ha equivocat demanant aquesta intervenció, a la qual vostè té dret. Però l'àmbit en què havíem efectuat aquesta proposició no estava perquè ni vostè ni ningú, ni ningú dels que hem participat, sortíssim avui aquí a voler-nos posar medalles, quan és un problema que afecta centenars de milers de famílies de Catalunya. I, com molt bé s'ha assenyalat aquí, vostè té també molta responsabilitat a atendre una part d'aquesta problemàtica. No ho podem deixar tot fiat a què ja hem fet els deures enviant això a Madrid.

Aquí hem de fer polítiques d'ajuda a l'habitatge, polítiques d'ajuda al pagament de lloguer, polítiques d'ajuda a les quotes, etcètera. Ho repeteixo: tot això ens ho hauríem pogut estalviar, perquè juguem amb el patiment de la gent. I aquí avui veníem a crear una expectativa, no a donar per resolt res. I això pot fer aquesta impressió als nostres conciutadans.

Segona qüestió: vostè representa un govern i un partit o una coalició que al Congrés dels Diputats sistemàticament, fins a l'última –fins a l'última–, quan ja havíem de tenir aquesta votació avui aquí, ha votat en contra de totes les iniciatives legislatives que s'han presentat allà amb la mateixa finalitat, excepte l'última que va presentar el senyor Coscubiela, ara fa poc més de deu dies.

Però també vull recordar que quan es va tramitar la Llei de reforma del mercado hipotecario –any 2007–, amb què s'intentava donar gas a la bombolla que ja de fallia, vostès ens van rebutjar totes les propostes per posar límit al sobreendeutament, que ens hauria pogut evitar bona part...

La presidenta

Senyor diputat...

Salvador Milà i Solsona

...de les coses que avui hem de proposar. Ho repetixo: ho lamento. Intentarem tornar a començar, diríem, passant per alt aquest, per nosaltres, incident.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bé, intervenim per manifestar la nostra disconformitat amb la forma en què s'ha iniciat aquest debat. Entenem que, tot i que el Reglament del Parlament dóna dret al Govern a intervenir quan ho consideri oportú, creiem que és una manca d'elegància i de cortesia el fet d'haver fet primer aquesta intervenció, i sobretot de no haver-ho comunicat als grups prèviament, atenent als antecedents d'aquesta proposta, que és presentada per tres grups, Iniciativa, Ciutadans i Esquerra Republicana. I no ho he dit ni en ordre d'intervenció, perquè ningú sembli que ara és el moment de posar-se medalles.

Jo crec que no és el moment de posar-se medalles. A la ponència s'ha actuat amb absoluta generositat. Reconeixem el paper determinant que han tingut el Grup de Convergència i Unió i el Govern a col·laborar i articular també un bon text. I aquesta generositat la fem, però entenem que, com a mínim, les formes haurien pogut indicar que s'hagués comunicat, als grups que hem estat treballant en aquest àmbit, aquesta intervenció. Perquè ens fa la sensació que en certa manera hi havia el risc de substituir l'exposició dels treballs de la ponència, que vam acordar tots que ho fes no el diputat d'un grup, sinó el diputat Milà, que també ha estat molt actiu en la ponència, i, per tant, avui era un moment de generositat.

Bé, esperem que aquesta generositat en les formes es vegi compensada per una major generositat en les polítiques i que ara, quan comencem el debat, ho puguem fer en els termes que considerem adequats.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Com ja han reiterat altres portaveus, també, que havien proposat aquesta iniciativa, ens sembla lamentable i una mostra més de perquè arribem en aquesta situació. Perquè molts ciutadans no confien en la política? Doncs bé, perquè tenim consellers que el que fan és, mentre el seu partit durant

deu anys ha estat torpedinant, literalment, que es pugui aprovar la dació en pagament en aquest país, justament ara surten a encapçalar el que no han estat capaços de fer i que han estat blindant i votant en contra al Congrés dels Diputats durant anys.

Espero que això no sigui el precedent perquè això quedi en el calaix, en el mateix calaix que el rescat de peatges, que ha passat deu anys també al Congrés dels Diputats. Espero que no sigui un precedent i que en aquest debat que hem iniciat Iniciativa, Esquerra Republicana i Ciutadans, al qual s'han sumat altres grups, pugui prosperar en el Congrés dels Diputats. Perquè, si després de tot això tot ha de quedar en el fet que el conseller surti aquí com si hagués proposat al Govern una cosa de la qual ha estat totalment en contra durant deu anys, ara proposar-ho, lògicament fem tot el contrari –tot el contrari– del que esperen molts ciutadans, que, per cert, es manifesten aquests dies contra precisament actituds com la del conseller avui.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Solidaritat, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Molt honorable senyora presidenta... Il·lustres diputades i diputats, honorables membres del Govern..., en fi, ara ja tenim clar quina és la posició d'aquest Govern. Així com abans el president Mas no ha contestat clarament què pensa fer, es veu que vostès sí, que és: per una banda, votar en contra de la dació en pagament del Parlament de Catalunya; per altra banda, entendre que el Parlament de Catalunya no té competències; per l'altra, apropiat-se o intentar apropiat-se d'una regulació que s'envia al Congrés dels Diputats a efectes que Espanya aprovi aquesta regulació.

Doncs, miri, en aquest cas, nosaltres li fem més cas al seu portaveu del Govern, a qui..., confiem més en la Verge. Confiem més en la Mare de Déu, i pensem que la Mare de Déu té més possibilitats de resoldre aquest problema que no la seva absoluta incompetència d'enviar-ho al Congrés dels Diputats a efectes que quedi ajornat i aparcats en un calaix –després ja entrarem en el contingut d'aquesta llei–, i, per altra banda, intentar apropiat-se d'una norma que l'única cosa que fa és generar expectatives als ciutadans per a la frustració. Perquè, com vostè hauria de saber, aquesta proposició de llei no serveix per absolutament res més que per intentar posar-se medalles.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Des del Grup de Convergència i Unió, agraïm la intervenció del conseller en nom del

Govern i ens sorprèn que aquesta intervenció els molesti i no l'entenguin, i sembla que els estranyi tant, quan el Govern el que diu és que és al costat dels grups parlamentaris i ens dona suport amb aquesta proposta, sense oblidar que el Govern sempre pot intervenir quan ho demani. Per tant, no entenem que els estranyi tant i que els molesti d'aquesta manera.

No entraré ara a replicar el que han dit respecte a les polítiques d'habitatge. Crec que ja tots en som conscients i n'hem parlat molt sovint de com hem trobat el Departament d'Habitatge, la situació trobada al Departament d'Habitatge, el forat trobat al Departament d'Habitatge, i crec que ara no pertoca parlar-ne; però, en tot cas, les polítiques que fa aquest Govern són de suport a les famílies i de suport a les polítiques d'habitatge, incrementant tots els esforços amb els recursos que tenim, que ja saben també quins són.

I, per tant, acabo agraint de nou al conseller la seva intervenció i el suport rebut per part del Govern en aquesta iniciativa.

La presidenta

A continuació, i per posicionar-se sobre el text del dictamen, té la paraula en primer lloc, en nom... (*veus de fons*), ai, sí, perdó, el relator. Té la paraula el relator, diputat honorable senyor Salvador Milà –perdó.

Salvador Milà i Solsona

Bé, tornem a començar. Bon dia a tothom, senyores i senyors diputats, honorables consellers i consellera, també, una salutació per al senyor Francesc Vendrell, de la sindicatura de greuges; representants de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca; representants del Col·legi d'Advocats i públic assistent, i, en definitiva, tothom que té interès per aquest tema. Pujo aquí, efectivament, com s'ha dit, per agrair primer de tot que se m'hagi designat com a relator d'un projecte que té el seu origen en tres propostes –la presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, la presentada pel grup de Ciutadans i la presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa– al voltant dels temes de dació en pagament i també de com abordar el sobreendeutament familiar al voltant de la pèrdua de l'habitatge habitual com a conseqüència d'execucions hipotecàries. També cal deixar constància que hi va haver una proposició de llei del Subgrup de Solidaritat per la Independència que plantejava la problemàtica des del punt de vista de les competències estrictament autonòmiques i que, per majoria, la cambra va rebutjar.

La ponència està constituïda, com crec que és prou conegut, per la senyora Meritxell Roigé, en nom del Grup de Convergència i Unió; el senyor Roberto Edgardo Labandera, pel Grup Socialista; el senyor Pere Calbó, pel Grup Parlamentari Popular; el senyor Pere Aragonès, pel Grup d'Esquerra Republicana; la senyora Carmen de Rivera, pel Subgrup Ciutadans, i per mi mateix, que m'han fet l'honor, ho repeteixo, de poder actuar com a relator, cedint-me el dret que tindrien els dos grups promotors també junt amb nosaltres de fer-ho.

Hem acabat treballant en ponència única. Això és l'important. És a dir, una ponència que tracta d'abordar de forma valenta i clara la totalitat dels problemes que afecten, i afectaran encara per desgràcia, centenars de milers de famílies des de l'explosió de la bombolla immobiliària i la crisi financera associada. Per fer què? Ras i curt, com diu l'article primer del projecte que hem consensuat, per establir mesures destinades a resoldre el sobreendeutament de les persones físiques i de les famílies que estigui vinculat a l'adquisició de l'habitatge habitual, amb inclusió expressa de la possibilitat de dació de l'habitatge en pagament del deute hipotecari, simplificant el procediment concursal i incidint en la regulació del mercat hipotecari per garantir a les persones afectades tant el manteniment de la condició d'inclusió social com l'accés a noves oportunitats.

És, en definitiva, un intent de tractar globalment problemàtiques que fins ara estaven dissociades..., i que la dació en pagament era clarament limitada, com s'havia anat posant de manifest durant aquest període, tractant la totalitat dels deutes associats normalment a la pèrdua de l'habitatge habitual, també la situació social i de disposició del dret a l'habitatge per part de les persones que perden aquest habitatge com a conseqüència d'una execució hipotecària, garantint a aquestes persones una segona oportunitat, és a dir, la possibilitat de continuar treballant d'una forma ordenada i amb recursos suficients per mantenir-se, per mantenir un habitatge i alhora per poder liquidar aquella part de deutes que les seves possibilitats els permetin, en un temps limitat i sempre que això sigui conseqüència de la pèrdua de l'habitatge habitual.

Què hem constatat? Hem constatat que han estat molt importants en la formulació d'aquest projecte, d'aquesta proposta, les intervencions. Poques vegades en la història del Parlament, crec que tots hi devem coincidir, han estat tan importants les aportacions que ens han fet els compareixents. Han comparegut el síndic de greuges, acompanyat també del director de l'àrea de Consum i Territori –que després farà referència a l'aportació que han fet–, les plataformes d'afectats per la hipoteca, les associacions d'usuaris, de consumidors, associacions veïnals, taules del tercer sector, Càritas, sindicats, organitzacions patronals, el director de la Federació Catalana de Caixes d'Estalvis, diversos economistes, catedràtics, especialistes, i fins i tot va poder intervenir el senyor Sergi Nasarre Aznar, doctor en dret europeu i màster en economia, inaugurant una possibilitat que tenim en aquest Parlament de fer una intervenció des dels Estats Units per videoconferència. Ho dic perquè alguna vegada s'havia plantejat la dificultat de fer comparèixer determinades persones si residien a l'estranger. Avui les noves tecnologies permeten amb tota normalitat fer una compareixença a distància. Per últim, l'Illustre Col·legi d'Advocats de Barcelona, tots els col·legis –registradors, notaris, etcètera– i magistrats dels jutjats mercantils i de primera instància de Catalunya. També vull destacar, per l'interès que va tenir, la compareixença del senyor Antolín Sánchez Presedo. És l'eurodiputat ponent en aquest moment de la reforma de la Directiva europea sobre dret hipotecari, sobre la reforma de la

hipoteca a nivell europeu, que ens va marcar molt clarament quines seran les directives que la Unió Europea establirà i que van precisament en la línia del que plantejgem en aquest moment.

Què és el que hem constatat, en definitiva? Que hem de fer efectiu el dret a l'habitatge, que està reconegut constitucionalment i estatutàriament, article 51 de la Constitució. També en els aspectes de consumidors i usuaris –aquest és un aspecte que ha anat combinat, dret a l'habitatge i dret de consum i usuaris– que estan al nostre Estatut d'autonomia. Les persones, en llur condició de consumidors i usuaris, tenen dret a una protecció i a la seguretat respecte a les condicions contractuals, i els interessos econòmics han de ser especialment protegits, o el dret de les persones que no disposen de recursos suficients per accedir a un habitatge digne.

Per tant, hem estat fent un treball que sí que creiem que és útil. Creiem que és útil i hem arribat a aquest consens perquè en definitiva respon a un clam social. I això s'ha notat. És a dir, hem estat un any –és cert, després m'hi referiré en la intervenció que faci com a grup parlamentari– per valorar les diferents situacions, però aquest temps ha estat important, perquè hem rebut de la societat tota una sèrie de valoracions, d'aportacions, de consideracions i també de comparatives amb altres ordenaments jurídics que ens han fet veure que el sistema que teníem nosaltres, al nostre país, era manifestament millorable, requeria aquesta millora. Ara no entraré a valorar-la, perquè ja serien apreciacions. Cada grup podrà fer les seves.

Sí que vull dir que, en definitiva, el projecte és bastant complet, perquè conté, per una part, unes primeres mesures per evitar que la situació es produeixi, és a dir, mesures per limitar el sobreendeutament en el cas de concessió de préstecs hipotecaris, des del punt de vista de la taxació, des del punt de vista del límit màxim del crèdit que es pot concedir, també en el tema dels interessos moratoris, posant-hi límits... I aquí vull deixar constància que la Generalitat de Catalunya ha assumit –i d'això ens n'hem de felicitar tots– que tot allò que poden ser competències en matèria de consum, en matèria de clàusules contractuals que estan en l'àmbit de les competències de la Generalitat, s'ha tingut en compte i s'ha incorporat ja al projecte del Codi de consum que ha entrat. Per tant, no fem una fugida d'estudi. Tot allò que podem assumir en l'ordenament català serà assumit en l'ordenament català.

En definitiva, la clau de volta d'aquest projecte és el procediment per liquidació ordenada del deute que inclogui l'habitatge habitual amb un procediment extrajudicial, un procediment extrajudicial àgil, econòmic, en què es pot tenir assistència de mediació, amb la creació de les entitats..., el que en diem «les comissions de sobreendeutament», que després ens hi referirem, amb un procediment de conciliació i d'acord tutelat per aquesta comissió, que arriba a unes conclusions determinades i que si no és impugnat per una quota determinada del deute és vàlid, té plena vigència, i, si no, hi ha un procediment molt ràpid de tipus incidental davant dels jutjats mercantils per avalar o no avalar aquest acord.

Aquesta possibilitat comporta dintre seu l'aspecte de la dació en pagament, però també comporta, tant si es va per aquesta via extrajudicial com si després s'acaba anant a la via del concurs específic, especial, que es crea precisament per a aquestes situacions de sobreendeutament familiar... Nosaltres creiem que hem de posar en relleu, i crec que tots els grups hi estem d'acord, que es contempla el tema de garantir la continuïtat en l'ús de l'habitatge, ja sigui el mateix habitatge, ja sigui cridant les autoritats competents en matèria de serveis socials i de polítiques d'habitatge per garantir que aquesta persona podrà continuar gaudint d'un habitatge digne, podrà tenir el seu pla per continuar treballant i gaudint dels recursos mínims per a la seva sustentació i la de la seva família, i també podrà liquidar aquella part dels deutes..., no només el que hagi pogut quedar de l'hipotecari, sinó altres deutes associats, de tal forma que amb un límit determinat de temps, que com a molt és de cinc anys, queda totalment alliberat..., i condonats tots els deutes que no s'hagin pogut liquidar de forma ordenada.

Per tant, creiem que la proposta, que per força ha hagut de ser consensuada amb diferents forces polítiques, és prou equilibrada i respon als criteris de seguretat jurídica que se'ns indicaven. Respon també, i vull deixar-ne constància, ho he dit abans, al treball que ens va fer arribar el síndic de greuges d'una comissió constituïda per magistrats, per catedràtics, per professionals, per gent de Càritas, per persones afectades, que, després d'analitzar la legislació comparada, acaba fent una sèrie de recomanacions que són essencialment coincidents amb aquestes conclusions.

Acabo agraint també la col·laboració del departament d'habitatge. El senyor Carles Sala ha tingut una contribució important per ajudar a donar aquest suport. Especialment, també, vull donar les gràcies al professor Martí Batllori, que ens ha assessorat en aquest tram final de la formulació. Vull donar les gràcies especialment també, i no de forma protocol·l·lària, al lletrat de la comissió. Pensin que hem tingut..., jo crec que moltíssimes més de deu, encara que formalment són deu..., però hi ha hagut un treball constant d'intercanvi de documents, i el senyor Pere Sol ha fet una tasca molt important a l'hora de trobar redactats i sintetitzar, diríem, les diferents postures. I en definitiva jo crec que hem d'agrair a la societat catalana que hi hagi hagut aquesta pressió sense crear –i després en tindrem ocasió, quan intervingui com a grup– falses expectatives.

Ho deixem clar: és una proposició que hem de portar a Madrid, però és una proposició molt important. Primer, perquè està tècnicament ben construïda, perquè respon als criteris de dret comparat i perquè sobretot tindrà el suport, si no unànime, quasi unànime de tots o de la majoria d'aquest Parlament, i perquè ha d'haver-hi un compromís de tots plegats que aquesta mateixa unitat i aquesta mateixa voluntat vagin també a Madrid al voltant de la gent que també lluita pel mateix tema.

Gràcies, senyora presidenta. I gràcies de nou a tots els membres de la ponència, com ja m'hi he referit, per haver-me fet aquest honor de poder parlar en nom de tots ells.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputat. Exposats els treballs de la comissió per part del relator, ara és el torn dels diferents posicionaments dels grups parlamentaris sobre el text del dictamen, i en primer terme té la paraula el diputat Roberto Labandera, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Pujo a la tribuna per fer el posicionament del nostre grup amb relació a aquesta iniciativa, una iniciativa que és realment una iniciativa d'una gran transcendència des del punt de vista social, legislatiu i polític.

I voldria començar donant les gràcies al moviment cívic, a la plataforma de les persones afectades per la hipoteca i al conjunt d'entitats socials i cíviques que en aquest país han promogut aquest debat. I també voldria agrair l'aportació important, jo crec que d'altíssima qualitat, que han fet els compareixents, i en especial el Col·legi d'Advocats. Saludo, doncs, el senyor Jesús Sánchez, que ha estat també un membre molt actiu no només en tot el conjunt de la intervenció seva el dia de la compareixença, sinó en aquest treball sistemàtic que ha continuat durant els últims mesos per tal d'enriquir les propostes i de fer d'aquestes propostes unes propostes específiques. Vull també donar les gràcies als companys que m'han donat l'assistència. En aquest cas, el senyor Isidor Garcia, la senyora Agnès Pardell i la tècnica del meu grup, Odile Rombouts. I també, ho diré d'una forma clara, a tots aquells companys i companyes militants i simpatitzants socialistes que des de baix cap a dalt van obtenir que el meu partit tingués un canvi de posició respecte al que havia estat en èpoques anteriors. I, com que jo crec que en aquest debat és important tenir aquesta transparència i aquesta franquesa, ho diré a tots aquells regidors i regidores d'habitatge –saludo la regidora de Terrassa–, a tots aquells alcaldes i alcaldesses que han promogut en els seus ajuntaments mocions per tal que aquesta tema fos no només assumit pels ajuntaments, sinó també discutit per la ciutadania.

Dit això, jo també vull agrair als companys de la ponència sobretot l'aprenentatge en temes jurídics..., en els quals ha estat possible; a la Secretaria d'Habitatge, al senyor Carles Sala, la seva aportació, jo diria cabdal, en la fase final d'aquest projecte, i al doctor Martí Batllori la seva aportació en matèria de text; al representant del Síndic de Greuges... En fi, a tots aquells que han fet possible un treball com el que fem avui.

També em sumo a allò que deia el senyor Milà d'una forma molt clara: avui no arribem a l'aprovació d'una modificació legislativa, sinó a un moment d'impuls legislatiu que ha de seguir a la *carrera* de San Jerónimo, a Madrid, al Congrés dels Diputats. Per tant, la possibilitat important és que avui surti això, surti aquest impuls legislatiu, aquesta proposició de llei, amb el màxim de suports, màxim de suports que a més a més requerirà treball polític amb les forces polítiques d'aquells partits que tenim representació al Congrés, però també el necessari treball polític per generar al

conjunt de la societat –al conjunt de la societat– l'estat d'opinió favorable a una reforma d'aquestes característiques.

Jo voldria centrar la meua intervenció en el tema bàsic, el tema fonamental, que és el dret a l'habitatge. No és exclusiu –no és exclusiu–, per nosaltres, el tema que fa referència a la modificació legislativa. El gran tema que tenim de fons és com garantim el dret a l'habitatge en tota l'etapa d'una família, però en un moment especial com el que avui tenim, de crisi econòmica i social. Realment, aquest és el que preocupa i anima, doncs, el nostre grup a sumar-se a aquest consens i a treballar en aquesta direcció. Hem de ser conscients que aquesta situació econòmica del país ens obliga a legislar en tema hipotecari, però sobretot pel que hem de treballar és per la garantia que aquesta llei pugui ser efectiva en la seva plenitud i garanteixi el dret d'accés a l'habitatge a les persones i a les famílies que l'han perdut a causa de la crisi hipotecària.

Per això –s'hi referia abans el relator–, doncs, nosaltres hem plantejat l'esquema legislatiu en una sèrie de punts, als quals em referiré de forma genèrica.

El primer, sobretot, és la legislació sobre el sobreendeutament. Un dels pocs països d'Europa que no té una legislació per evitar el sobreendeutament és l'Estat espanyol. I, per tant, doncs, aquesta és la primera de les grans aportacions que fa aquest projecte; centrar-nos en una primera situació és: com hem arribat a aquestes circumstàncies i, per tant, com les evitem de cara al futur?

La segona qüestió important és que es crea un instrument que creiem que és un instrument nou, innovador, que s'ha d'articular, que s'ha de desenvolupar, però que ha de tenir una ràpida implementació perquè sigui útil, que és la comissió de sobreendeutament, que és un instrument extrajudicial, perquè si un element recordem tots de les compareixences dels representants judicials, els jutges i la jutgessa que van compareixer, és dir: «Aquest és un tema que hauria de sortir de la justícia, si hi ha un procés d'acord, perquè pugui ser tractat de forma extrajudicial.» Per dir-ho d'alguna forma: la desjudicialització d'aquesta problemàtica aportaria major rapidesa en la resolució dels temes i, evidentment, una millor solució.

La comissió –i ja ho podreu veure en el text que es desenvolupa– crec que té una gran virtut, que rau..., bàsicament la justícia d'aquest plantejament rau en el fet que la mateixa comissió pot recomanar l'alliberament del deute mitjançant intervenció judicial. És a dir, el problema no és exclusivament que la persona pugui tornar el bé que no pot pagar, sinó la continuïtat del deute; aquí hi ha un tema important. Segurament la primera part es produeix, de fet, quan la persona deixa de pagar; el problema és com l'alliberem del deute.

I en aquest sentit el plantejament que fa aquest projecte de llei és d'un pla ordenat d'eliminació, de resolució del deute, que aquest pla ordenat el que fa justament és no només garantir que pugui tornar el bé per acabar amb l'endeutament; dos, que la persona fa aquest pla ordenat de liquidació del deute amb les possibilitats que tingui per pagar, però no de forma permanent, ni

continuada, ni per tota la seva vida, sinó amb un límit de cinc anys, i tres, la mateixa comissió pot requerir l'ajut de les administracions públiques per garantir el dret a l'habitatge d'aquella persona. I aquests són, jo crec, la justícia absoluta que té aquest plantejament i el valor que té el treball d'aquesta comissió de sobreendeutament.

Un altre tema important, en els casos que no puguem resoldre per la via de la comissió de sobreendeutament, no puguem obtenir la solució, no puguem pactar aquell pla, no puguem posar-lo en marxa, és la possibilitat que es recorri a la via judicial, al procés concursal davant del jutjat mercantil. Però també aquí –també aquí– la feina està basada justament en el reconeixement de la necessitat d'una acció planificada. Aquesta acció planificada és el Pla de liquidació ordenada del deute. Crec que és una peça clau, és una peça importantíssima d'aquest procediment.

I també tornem a la mateixa lògica. La mateixa lògica és que el jutge, assistit fins i tot per aquells serveis de l'Administració, com els serveis socials, doncs, que puguin garantir la informació més precisa sobre la situació de la persona afectada, pugui no només redactar el pla, sinó també exercir una funció de tutela durant un període determinat, fins a cinc anys –no més enllà de cinc anys–, per veure com es compleix la liquidació del deute, i que fins i tot, arribat aquest període, pugui dictaminar la capacitat, la possibilitat d'aquella persona o d'aquella família perquè aquell deute sigui eliminat.

El procés concursal acaba, per tant, en aquest procés, que és l'exoneració del deute, i l'exoneració del deute ens porta al tema de la dació en pagament. La dació en pagament i l'exoneració del deute, jo diria que són els altres dos elements clau: un és el procés assistit, el procés d'acompanyament; l'altre, la possibilitat que aquella persona no quedi per tota la vida lligada a un deute de caràcter hipotecari. I, com es deia abans també, basat en un principi que és important, que és el principi de la segona oportunitat, allò que la legislació europea ja té consolidat i que Espanya no ha posat en la seva legislació. Esperem que aquest tema prosperi, justament, perquè els efectes d'aquesta mesura podrien ser enormement positius.

Però..., i aprofito, conseller, que vostè segueix el debat, per dir una cosa important. Quan parlem de l'acompanyament en aquest procés i de la capacitat que dona aquest text legislatiu –que esperem que es converteixi en norma real a través del debat en el Congrés dels Diputats– de requerir a les administracions públiques accions de seguiment, accions de mediació i subministrament d'habitatges..., les administracions públiques s'obliguen d'una forma fonamental, d'una forma importantíssima, en compliment del dret constitucional a l'habitatge, en compliment també del reconeixement del dret estatutari.

Per tant, doncs, molta feina ve a les administracions públiques, a les comunitats autònomes, que són les que tenen la competència exclusiva en matèria d'habitatge. I jo crec que això és un tema clau que avui hauríem de subratllar: les competències en matèria d'ha-

bitatge corresponen a la Generalitat de Catalunya, que les pot conveniar amb l'impuls local i municipal, perquè en tenim una llarga tradició al nostre país, d'intervenció en matèria social i en matèria d'habitatge per part dels ajuntaments, però, compte!, que la responsabilitat és del Govern de la Generalitat, i, per tant, ha de ser una prioritat absoluta.

Ens hem de preparar perquè aquesta llei, en el moment que sigui aprovada al Congrés de Madrid, tingui els instruments de l'Administració pública per quan sigui requerida l'Administració pública pel jutge o per la comissió de sobreendeutament, tinguem els instruments a l'abast. Perquè, si no, tindrem una llei progressista, una llei solidària, però no comptarem amb la capacitat de la seva aplicació.

I això, conseller, vol dir que en el proper pressupost de l'any 2013 s'han de fer les reserves necessàries per fer les polítiques que li corresponen des del punt de vista de la competència exclusiva, però, a més a més, per preparar uns recursos complementaris, a fi i efecte que això que ja s'està produint..., perquè els jutges no han esperat aquesta norma; molts jutges han fet sentències que, d'alguna manera, ja vénen a donar resposta a les necessitats de les persones i de les famílies. Però, en tot cas, el que el jutge ha de comptar i ha de tenir és el recurs públic que garanteixi que aquella persona tingui i surti d'un procés amb la garantia d'un accés a un habitatge en condicions per a la seva família, eh?, i per a ell mateix.

Són aquestes..., jo crec que aquí està la justícia, l'altra pota de la justícia d'aquest plantejament. No deixem exclusivament..., tot i que ho recull en el procés concursal, el procés concursal també diu: no exclusivament les administracions públiques, diu, també hi ha la possibilitat que el mateix creditor –els bancs– pugui acordar amb el deutor, si aquesta és la situació, que sota el règim de lloguer o el que sigui es pugui quedar a viure en aquell pis, pugui romandre vivint en aquest pis, pugui continuar tenint, almenys en un període de transició, per un període determinat, doncs, pugui tenir dret a sostre, que és el dret fonamental que nosaltres creiem que hem de tenir i que hem de garantir en aquestes circumstàncies.

I és per això, conseller, que creiem que les polítiques d'habitatge han de ser la prioritat del seu departament i han de ser prioritats del Govern. No entraré en el conjunt de xifres que es donen sobre les famílies afectades, però sí que diré que el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, aquí, en seu parlamentària, ja va establir..., se'n va dir que l'any 2011 el volum de sentències, d'execucions hipotecàries, superava els onze mil casos. No totes les execucions hipotecàries són d'habitatge habitual –element clau també d'aquesta proposta–, no totes ho són; però entenem que hi ha un percentatge molt alt d'aquelles que sí que ho són.

I el que ens preocupa, i ens preocupa molt, és saber exactament què passa en la postdació. És a dir, la dació és una solució legislativa que incorporem al cos legislatiu, si en tenim el suport del Congrés, de les Corts Generals, Congrés i Senat, però el que sí que és abso-

lutament clar i absolutament bàsic és que hi ha una situació postdació que és la que nosaltres hem de garantir des de les polítiques públiques.

Compti, conseller, amb un sentiment general de tots els grups de voler anar en la mateixa direcció, de caminar en la mateixa direcció, però caminar en la mateixa direcció vol dir que haurem d'agafar unes motxilles carregades de recursos, perquè la justícia tingui recursos, perquè els serveis socials tinguin recursos, perquè la política d'habitatge tingui recursos. No li estic demanant exclusivament més diners, però sí que hi haurà d'haver recursos, i els diners hi hauran de ser, perquè això es produeixi. Perquè, si no, el que podem fer aquí és una gran manifestació de voluntat, però no farem una ajuda i una aportació efectiva al desenvolupament de les polítiques públiques.

Dono les gràcies als companys i a les companyes amb els quals hem treballat, al lletrat –també s'ha dit–, però sobretot per un factor important: l'acord sobre aquest tema no només pot ser la resposta a una urgència social, la resposta emocional o ètica a una urgència social. Crec que ens hem de comprometre –i aquest sentit hauria de ser el sentit de la nostra votació– a treballar perquè hi hagi una política d'habitatge, hi hagi una política pública d'habitatge, concertada amb el conjunt d'agents, que no deixi a ningú fora de la circulació social, o, dit amb altres paraules, perquè no aboqui ciutadans i ciutadanes del nostre país a l'exclusió social.

Demano el vot..., ja sé que el vot hi serà, però demanem el vot i ens sumarem a aquesta iniciativa legislativa. I, finalment, voldria dir: també vull donar les gràcies als grups polítics que van presentar la proposició, que han possibilitat aquest debat, i que en realitat el que fem és una construcció senzilla de desenvolupament d'un dret, que és el dret a l'habitatge, i que, a més a més, aquest Parlament ja s'hi havia manifestat quan es va votar la Llei de l'habitatge l'any 2007.

Moltes gràcies, president, consellers, diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. També per posicionar-se sobre el text del dictamen, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Calbó, en nom del Grup Parlamentari Popular.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, president. Honorables consellers, un dels efectes més greus de la crisi econòmica i de l'esclat de la bombolla immobiliària ha estat la pèrdua o el risc de pèrdua de l'habitatge habitual per part de moltes famílies, fruit del que s'ha anomenat «el sobreendeutament», en la majoria de casos sobrevingut, que pateixen. La situació d'atur i el risc de pèrdua de l'habitatge habitual posen en un greu risc d'exclusió social milers de ciutadans; famílies que mentre els dos progenitors treballaven podien assumir la hipoteca, tenien capacitat de retornar el seu endeutament, però famílies que des del 2007, on ambdós o un dels progenitors han passat a l'atur, han passat d'una vida normal o amb

certa comoditat a no tenir garantides les seves necessitats més bàsiques, com és disposar del seu habitatge.

Com es diu en el preàmbul de la proposició, després d'esgotar els recursos, moltes famílies veuen com perden l'habitatge, com subsisteix el deute del crèdit hipotecari, i es veuen abocades a un estat d'insolvència. A més, en molts casos aquesta situació s'ha vist agreujada per determinades pràctiques dels bancs que són rebutjables.

Per ser justos, també cal assenyalar que les entitats financeres, especialment els darrers temps, han canviat algunes d'aquestes pràctiques i s'han vingut a cercar solucions amistoses amb els seus clients en alguns casos, encara que no han desterrat del tot determinades pràctiques que són absolutament rebutjables i determinades modificacions legislatives no tenen plena eficàcia, precisament, per aquest tipus de pràctiques.

Fins ara s'ha volgut centrar molt el debat exclusivament en la dació en pagament, és a dir, a quedar alliberat totalment del deute de la hipoteca lliurant l'habitatge hipotecat. És cert que en el cas d'incompliment o en el cas de variació del preu de l'habitatge es fa recaure el cost d'aquesta variació exclusivament en el deutor. I nosaltres ens preguntem com és possible que si el banc i el client, a l'hora de subscriure la hipoteca, es posen d'acord en el valor de l'habitatge, si aquest varia, aquesta variació només l'assumeixi el client. Aquesta situació és clarament injusta. O és que les entitats financeres i les societats de taxació no tenen cap responsabilitat en com es taxaven els immobles al nostre país? Jo crec, personalment, que sí.

En el nostre ordenament jurídic, la dació en pagament només era possible si el banc i el client l'havien previst expressament al signar el contracte hipotecari. Per fer front a aquesta situació, l'anterior Govern de l'Estat, del Partit Socialista, va promoure determinades modificacions legislatives, al nostre entendre molt concretes i parcials, i va posposar en el temps l'adopció de mesures que anessin al fons del problema amb una visió molt més àmplia.

Amb el nou Govern de l'Estat, del Partit Popular, es fa un salt qualitatiu i una de les primeres resolucions que adopta com a govern és precisament el Reial decret legislatiu 6/2012, que va ser convalidat posteriorment per les Corts Generals.

I per què afirmem que és un salt qualitatiu? Perquè no fa una modificació concreta, sinó que impulsa un conjunt de mesures per protegir els deutors hipotecaris que no tinguin recursos, a més de la moderació dels interessos moratoris, mesures fiscals d'accés a l'habitatge, d'ajudes a lloguer a les persones afectades, i sobretot la possibilitat de continuar disposant de l'habitatge malgrat l'execució hipotecària. Per primera vegada en el nostre ordenament jurídic es preveu la dació en pagament en determinats supòsits i sense que aquesta estigués prevista en el contracte de préstec.

Altres governs havien parlat molt i havien fet poc. El Govern del Partit Popular va parlar poc i parla poc sobre aquest àmbit, però ha aprovat mesures de protec-

ció dels deutors hipotecaris que van molt més enllà que les d'altres governs.

Es pot dir que aquestes mesures de protecció s'estenen a aquelles persones en una situació econòmica més extrema? La resposta és que sí. Es pot dir que en diferents graus hi ha moltes més famílies afectades per aquesta situació? La resposta torna a ser que sí.

Amb l'aprovació d'aquest reial decret llei el Partit Popular manté una actitud de cofoisme? La resposta és que en absolut. Reconeixent que és un avanç molt important, pel Partit Popular català cal continuar treballant per donar resposta a la situació crítica que viuen moltes famílies al nostre país.

Per això des d'un primer moment hem treballat de forma activa, conjuntament amb la resta de grups parlamentaris, per poder formular una proposta de treball que pugui contribuir a la tasca legislativa de les Corts Generals, que és a qui correspon aprovar les modificacions legislatives.

Per això cal advertir i cal subratllar que el que avui aprovem és una proposta de treball i que no tindrà un efecte immediat –ha de seguir la seva tramitació parlamentària, que portarà el seu temps–, i que aquest text pot ser modificat per les Corts Generals, perquè és qui té l'atribució per fer les modificacions legislatives.

La proposta que es sotmet a votació avui en el Parlament de Catalunya és un text articulat, i ho subratllo, és un text articulat, que s'ha definit perquè pugui encaixar en el nostre ordenament jurídic, a diferència dels informes de la Defensora del Pueblo del gener de 2012 i del Síndic de Greuges del juliol de 2012, que són un seguit de recomanacions sense articular-se en un text legislatiu. I aquesta diferència és una diferència substancial. La proposta va en la línia i en l'esperit que esmentàvem abans del decret llei aprovat pel Govern de l'Estat i convalidat per les Corts Generals.

I quins són els objectius fonamentals d'aquesta proposta? Doncs, són establir un conjunt de propostes i de límits que protegeixin el consumidor quan signa una hipoteca amb una entitat financera i evitar situacions de sobreendeutament; protegir els ciutadans en l'accés i sobretot en el manteniment del seu habitatge habitual; es proposa una especial protecció quan entre els deutes hi ha la possibilitat de perdre l'habitatge habitual; s'estableixen mesures que tracten de parar el degoteig continu de desnonaments que estem vivint; es donen eines als deutors perquè puguin pagar els seus deutes, entre les quals s'inclou la dació en pagament o el perdó total o parcial del deute, i alhora no es vegin advocats a l'exclusió social; s'exigeix en tot moment, i això és important subratllar-ho, la bona fe del deutor hipotecari i una actitud de col·laboració en els procediments, i es fa un especial èmfasi que es garanteixi que als ciutadans que es troben en aquesta situació se'ls garanteixi l'accés a un habitatge digne, ja sigui el que estiguin gaudint o un altre, i aquesta responsabilitat recau principalment en la Generalitat de Catalunya, perquè és qui té les competències en matèria d'habitatge, i en l'Administració local, i, en un segon terme, però que també és important de fer-los-en copartícpis, en les entitats financeres.

Es regulen també algunes especialitats del procediment d'execució hipotecària quan es refereix a habitatges de protecció pública, en el sentit de garantir un ús de la protecció pública d'aquests habitatges. I, com ja s'ha dit i ja s'hi ha fet referència, es preveuen dos procediments: un, de caràcter extrajudicial, que ha de ser més ràpid i barat, i un altre de caràcter judicial, com a especialitat del procediment concursal en la jurisdicció mercantil.

La finalitat dels procediments és que deutors i creditors puguin arribar a acords de com es satisfaran els deutes i de com el deutor pot continuar gaudint del seu habitatge o d'un altre que garanteixi el seu accés a l'habitatge. Dit amb altres paraules, el procediment finalitza amb un pla de liquidació ordenada de deutes de la persona en el qual, en funció de la seva situació, de la situació del deutor, es poden acordar mesures d'exoneració total o parcial del passiu pendent o la dació en pagament, conjuntament amb els compromisos del deutor en el pagament del deute. Però el que és important i substancial és que aquests compromisos de pagament no s'estenen al llarg de tota la vida del deutor, com succeeix avui en dia o previsiblement pot succeir avui en dia, sinó que es limiten en el temps, amb un termini màxim de cinc anys, on en aquest acord entre creditor i deutor, doncs, s'estableix que es satisfarà aquest deute.

I la segona especialitat que és important fer-hi referència és que el pagament del deute per part del deutor es fixa en funció de la seva capacitat econòmica i es garanteix que el deutor disposarà dels recursos suficients per satisfer les seves necessitats vitals bàsiques. Per una banda, garantim que el deutor satisfaci les seves necessitats vitals bàsiques i, alhora, garantit això, com pot satisfer el pagament dels seus deutes.

Des del Partit Popular català entenem que la proposta que avui s'aprovarà i que hi donarem suport és una bona proposta. Som conscients que hem optat per algunes solucions determinades i que de forma legítima hi ha persones o entitats o col·lectius que proposen altres solucions que també poden ser vàlides. I posarem alguns exemples molt ràpidament.

Nosaltres limitem l'aplicació d'aquests procediments a l'habitatge habitual, quan també es proposa en altres àmbits que es pugui estendre al local del negoci. O el procediment extrajudicial s'encarrega a una comissió administrativa per evitar sobrecarregar encara més els jutjats de casa nostra, quan altres també proposen que aquesta funció la puguin desenvolupar els notaris. S'encarrega el procediment judicial als jutjats mercantils, quan hi ha col·lectius que també proposen, de forma legítima, que es pogués encarregar als jutjats civils de primera instància. I també en l'actualitat hi ha un seguit de jutges i tribunals que consideren que el deute hipotecari queda saldat amb l'adjudicació a l'entitat financera de l'habitatge, d'acord amb la taxació que es va fer al subscriure el contracte de préstec.

Amb aquests exemples ens adonem que hi han diverses solucions; des del Parlament de Catalunya hem optat per les que entenem que són més eficaces, però correspondrà al Congrés i al Senat procedir a l'apro-

vació d'aquelles que considerin més adients. Per cert, un apunt només: en el Congrés dels Diputats alguns grups parlamentaris que avui votaran a favor d'aquesta proposta han presentat altres propostes diferents d'aquesta.

I finalment la proposta inclou un seguit de propostes en l'àmbit fiscal, especialment en l'àmbit de les plusvàlues i de l'impost sobre la renda, per evitar disfuncions en la tributació quan es lliura l'habitatge a l'entitat financera.

No podem oblidar que aquest és un fenomen complex, que es deu a múltiples causes, i que per donar resposta satisfactòria als ciutadans cal impulsar mesures en diverses vessants. S'hi ha fet esment a l'inici, en el torn del Govern, però crec que és important fer-hi referència ara. Nosaltres, avui, aprovem una proposició que lliurarem a les Corts Generals, al Congrés i al Senat, per a la seva tramitació, però és evident que també hi ha un seguit de competències que corresponen al Govern de la Generalitat, especialment les centrades en l'àmbit de la protecció dels consumidors i de l'accés..., d'habitatges, totes les matèries o totes les competències relacionades amb l'habitatge, que correspon, les seves polítiques, impulsar-les des del Govern de la Generalitat.

Des del nostre grup parlamentari, vostès coneixen perfectament que hem fet especial insistència en aquesta qüestió i que era la nostra responsabilitat, també com a Parlament de Catalunya, reclamar al Govern que fes un exercici ple de les seves competències en aquests dos àmbits, com a part de les solucions que hem d'aportar a l'hora d'enfrontar-se amb aquest fenomen complex.

Nosaltres tampoc volem acabar la nostra intervenció sense apellar de nou a la responsabilitat social de les entitats financeres, especialment durant aquests mesos que pot durar la tramitació de les modificacions legislatives. Han contribuït a crear el problema i ara han de ser també part de la solució d'una forma activa, facilitant una solució que garanteixi l'ús de l'habitatge a les persones i als deutors afectats.

Els ciutadans ens reclamen que estiguem a l'alçada i que tinguem alçada de mires, que tots plegats siguem capaços de treballar conjuntament per aportar propostes i solucions per fer front a aquesta xacra que suposa perdre o tindre el risc de perdre l'habitatge habitual. Hem de fer esment que, per poder elaborar aquesta resposta en el Parlament de Catalunya, hem tardat més de setze mesos, que ha estat un temps molt ben emprat. Ara lliurarem aquesta proposta al Congrés per a la seva tramitació parlamentària, que també portarà el seu temps, d'acord amb els reglaments del Congrés i del Senat.

De tots els grups que tenim representació en el Congrés depèn que continuem treballant per fer que aquesta proposta es converteixi en llei, amb les modificacions que siguin adients, o caure en el curt termini i utilitzar aquesta qüestió com a element de desgast del Govern.

Nosaltres hem de manifestar, com ja ho hem fet en anteriors comissions, des d'aquesta tribuna, que alguns

grups ja han utilitzat aquest element per cercar aquest desgast del Govern en el Congrés dels Diputats i en el Senat. I creiem que, per nosaltres, això és un greu error.

Des del Partit Popular català volem continuar treballant per aportar solucions als ciutadans que legítimament les reclamen; l'empresa s'ho val i el Partit Popular català hi està disposat. Desitgem que tots els grups parlamentaris al Congrés hi estiguin disposats com s'ha demostrat al Parlament de Catalunya.

No és una empresa fàcil. Els que hem participat d'una forma activa en aquesta ponència del que ens hem adonat és que no és una empresa fàcil, que és una qüestió complexa, i que aportar solucions legislatives té la seva complexitat, i que no és una solució immediata ni ràpida, però hi creiem, precisament per això, pel fet que les solucions que hi hem d'aportar són diverses i són complexes. Però creiem que, malgrat aquestes dificultats, des del Partit Popular en el Govern de l'Estat hem fet un pas important amb aquesta voluntat de cercar solucions; tornem-ho a recordar: per primera vegada s'incorpora al nostre ordenament jurídic la dació en pagament sense necessitat que estigüés expressament prevista en el contracte de préstec hipotecari. I s'ha centrat, i així ho reconeixem, a donar solució a aquells col·lectius de persones, de famílies, de ciutadans més desafavorits, que estaven en una situació molt més crítica, però es tracta ara de continuar treballant per aportar més solucions a totes aquelles famílies que necessiten mantenir el seu habitatge per evitar caure en l'exclusió social.

Ho deia en el torn del Govern: no es tracta de banderes, no es tracta de qui és el primer a proposar-ho, no es tracta de qui es posa la medalla; nosaltres no entrarem en aquest joc. Es tracta de treballar conjuntament per fer realitat aquestes solucions, tenint en compte que estem en una situació molt complexa per a aquestes famílies i estem en una situació molt complexa en el nostre entorn.

Però des del Partit Popular estem disposats a continuar treballant, i per això votarem favorablement aquesta proposició.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Senyors consellers, senyores i senyors diputats, públic assistent, també, no vull començar sense afegir dues salutacions molt especials: a la Carme Trilla, anterior directora d'Habitatge i actualment a Càritas, i a la Dolors Clavell, la diputada que va impulsar la Llei del dret a l'habitatge, a part dels altres que ja he saludat anteriorment.

Miri, des del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa comencem aquesta intervenció amb una doble sensació: per una part, de satisfacció con-

tinguda; per una altra part, també, d'insatisfacció, de neguit i, per què no dir-ho també, d'indignació.

Satisfacció. Agafaré les paraules que va dir la representant de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca quan va comparèixer, el dia 25 farà un any, a la comissió, no? Diu: «Quan vam començar amb la denúncia concreta de la problemàtica de les persones afectades per les execucions hipotecàries» – deia llavors –, «fa dos anys i mig» –és a dir, ara serien tres anys i mig–, «érem gairebé un crit en el desert, gairebé ningú en parlava, i dos anys i mig després s'ha aconseguit que hi hagi una fortíssima mobilització social i que gràcies a aquesta mobilització, en primer lloc de les persones afectades, avui estiguem parlant d'això en aquest Parlament.»

Nosaltres ens afegim a això. També perquè nosaltres, des del 2007, i després per dues vegades, com ha dit el senyor Pere Calbó, efectivament, hem presentat al Congrés dels Diputats, primer, mesures perquè la Llei del mercat hipotecari no alimentés la bombolla hipotecària i parés el sobreendeutament, i després per intentar tramitar això directament. Li dic al senyor Pere Calbó que tant de bo al Congrés dels Diputats haguessin tingut, el Partit Popular, la mateixa disposició de vostès, perquè nosaltres amb molt de gust hauríem acceptat discutir i esmenar el projecte per arribar a on arribem, que ha estat sobre la base del projecte que vàrem presentar aquí. Però benvingut sigui aquest sentiment que en aquest moment s'ha reflectit aquí.

Però insatisfacció també, neguit i indignació, perquè sabem que estem arribant tard. Desenes de milers de famílies han perdut el seu habitatge o estan en risc de perdre'l, cada dia s'estan produint desnonaments. Del 2008 al 2011 s'han produït a Espanya 166.700 llançaments, ja siguin arrendataris o hipotecaris, 20.117 sols a Barcelona. L'any 2011, 58.241 llançaments a tot Espanya, 5.800 a Barcelona; 159 desnonaments de mitjana cada dia, cada dia de l'any hi han 159 persones i famílies que es veuen desallotjades del seu habitatge. Avui mateix, aquest dematí, al carrer Sicília i al carrer Milà de Barcelona, en aquest moment s'està procedint a dos llançaments, amb gent de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca oposant-s'hi. O a Sabadell acaba de ser detingut aquest dematí el senyor Pau Llonch, un dels dirigents i lluitadors principals de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, l'acaben de detenir per la policia.

Per tant, no estem parlant de literatura, estem parlant d'una problemàtica social molt important. «Les administracions», deia la representant de la plataforma, «i les institucions fan tard», dic: fem tard, i estem, d'algun manera, arribant els últims en aquest debat social, que en canvi és un debat que ha marcat amb caràcter urgent..., perquè estem parlant que hi han vides en joc, no? I aleshores m'agradaria, deia, que com un dels aspectes a remarcar de la intervenció..., el caràcter d'urgència del que estem parlant, que no s'hauria de dilatar més del necessari en debats parlamentaris ni en tramitacions, i sobretot en l'adopció de mesures.

Què es va posar de manifest i què constatem nosaltres? Que tenim un sistema jurídic –s'ha dit anterior-

ment també– inadequat absolutament al que és el nostre entorn. S'ha posat de manifest la profunda injustícia del nostre sistema de crèdit amb garantia hipotecària. Ens separem de les normes vigents en els països del nostre entorn. Tenim una legislació totalment blindada a favor de les entitats de crèdit, feta a la seva mida, que no posa límits a les possibilitats de sobreendeutament de les famílies en l'ocasió de concessió de crèdits, no sols per a l'adquisició de l'habitatge habitual, sinó, «gràcies» –entre cometes– a la Llei del mercat hipotecari reformada el 2007, també per alimentar crèdits de consum personal amb garantia hipotecària –s'hauria pogut evitar–; que permet posar interessos moratoris abusius, que multipliquen per cinc o per sis l'interès bàsic; que a més es comencen a carregar quan es deixa de pagar un o dos rebuts; que no posa cap control a les empreses de taxació; que posa límits absolutament estrictes a les possibilitats de formular oposició quan et posen una demanda hipotecària –no pots oposar ni elements de clàusules abusives ni altres crèdits o reclamacions que tinguis contra l'entitat que executa: res–; que no preveu la possibilitat de liquidar el deute amb dació en pagament; que permet a més que, després d'haver perdut aquest habitatge, el deutor individual continuï responen del deute en virtut de l'article 1911 del Codi civil, de la responsabilitat universal. En definitiva, no es preveu tampoc cap mesura de segona oportunitat per al treballador, treballadora o persona que hagi incorregut en insolvència de bona fe. No es permet a les persones individuals el que sí que es permet a les empreses i als empresaris particulars.

És a dir, tenim un sistema legal que està condemnant a l'exclusió social –de fet, ja ho ha fet–, a la indigència, desenes de milers de famílies; un sistema que permet que una família, a més de perdre l'habitatge, quan queda en atur perdi els ingressos i no pugui fer aflorar la seva activitat econòmica, perquè li serà embargat perpètuament pels deutes que té pendents. Que al damunt s'hi afegeix que li liquiden la liquidació de la plusvàlua en el moment que fa la dació en pagament, i al damunt, a més, ja quasi en un exercici d'acarnissament, li liquiden una liquidació complementària de l'impost de la renda, perquè resulta que aquella part del deute que li ha estat condonada es considera com una plusvàlua, i al damunt té una liquidació per aquest impost, situació que està afectant en aquest moment els veïns de Badia del Vallès que van tenir aquesta situació amb una actuació de Caixa Catalunya, per cert absolutament incorrecta, amb sobrevaloració dels pisos.

A tot això intenta donar resposta aquesta iniciativa legislativa que espero que avui aprovem. Per què? Destacaré aquells aspectes que des del punt de vista del nostre grup són més significatius i que estaven també en la proposta inicial que vàrem treballar, que vàrem presentar.

Primer, per fer impossible el sobreendeutament, posant límit a la quantitat de diners que es pot donar en crèdit amb relació a la valoració dels habitatges, que s'ha de fer per empreses totalment independents de les entitats bancàries; que posa límits als interessos moratoris; que permet també paralitzar els procediments hipotecaris en cas d'oposició per clàusula abusiva. N'és una primera condició.

Aquí vull destacar que en el debat que vàrem tenir en comissió va sortir molt la idea de seguretat jurídica i si això encarriria o dificultaria el mercat hipotecari, del préstec hipotecari. Mirin, fins ara encara no s'ha canviat res, i el mercat hipotecari no existeix en aquest país, absolutament. Al revés, si hi hagués un sistema garantista del valor del crèdit que es pot donar i de les condicions que es poden donar, això facilitaria un crèdit hipotecari sa, un crèdit hipotecari segur i un crèdit hipotecari que realment no alimenti bombolles immobiliàries, perquè ningú més s'atreveria a tornar a jugar al joc que es va jugar.

També es posa límit a la part del cost del pis, com he dit, que es pot assolir amb el crèdit. Amb la subhasta; aquest és un dels altres elements que ens preocupa: la possibilitat, amb la subhasta, que s'utilitzin mètodes com els que s'han estat utilitzant, d'infravaloració a l'hora de l'adjudicació del pis, ja sigui pel mateix executant, o sigui per un tercer interposat a vegades. En la proposta s'assenyala molt clarament que en qualsevol cas, sigui en primera, en segona, en tercera subhasta, l'import mínim pel qual es pot fer aquesta adjudicació, tractant-se d'habitatge habitual, ha de ser o bé per la totalitat del deute que hi ha pendent, o bé pel 80 per cent.

I aquí vull destacar que en la compareixença de l'eurodiputat senyor Sánchez Presedo, quan va explicar quina és la directiva europea –ho dic perquè això també pot portar polèmica–, va dir molt clarament una cosa que també ha dit el senyor Pere Calbó i que me n'alegro: és important que les entitats bancàries aprovisionin i actualitzin les seves variacions dels actius i vagin, per tant, assumint també aquella possibilitat de pèrdua de valor, i no ho atribueixin tot exclusivament al creditor. Això estarà en la directiva europea, com també la recomanació de la dació en pagament. En definitiva, els bancs han de respondre si fan una sobre-taxació o si els seus actius s'han devaluat en el temps.

També ens agrada destacar la possibilitat d'aplicar aquest procediment de liquidació ordenada del deute no només quan està en risc de pèrdua l'habitatge, sinó per a aquelles persones que continuïn tenint deutes derivats de la pèrdua de l'habitatge; és a dir, aquelles persones que hagin quedat amb el deute no cobert amb la dació en pagament, que també es poden acollir a aquest procediment. Crec que aquest és un tema fonamental que ens reclamava la societat per a aquelles persones que ja s'han vist privades de l'habitatge però que continuen arrossegant la motxilla del deute: la possibilitat d'acollir-se a aquest sistema de la comissió de sobreendeutament o el procediment concursal abreujat, perquè se li faci també aquesta liquidació ordenada del deute i pugui reclamar, si no ha trobat encara solució, que se li solucioni el tema de l'habitatge.

També, en definitiva, la qüestió de la segona oportunitat a què hem fet referència. És a dir, aquest procediment ha de preveure..., com també va dir el senyor Sánchez Presedo que dirà la directiva europea: cal posar límit a les possibilitats d'embargament de les persones, de forma que sempre se'ls garanteixi una quantitat per poder alimentar-se ells i la seva família, subvenir a les seves necessitats bàsiques i poder treballar. Per tant, això que es diu «la segona oportunitat» està con-

templat aquí amb aquesta possibilitat que les persones facin el seu pla de liquidació sabent que allò que no hagin pogut liquidar de bona fe els serà condonat definitivament i, per tant, mentrestant, poden fer aflorar la societat. Com es diu en l'informe que ens ha passat el grup de treball del Síndic de Greuges..., es diu en un punt: «Això, a més, afavoreix l'economia del país, perquè en definitiva permet que aquesta gent cobri en blanc, pagui els seus impostos i sigui una part activa de la societat i no estigui incorporada a la filera de l'atur o als perceptors d'ajudes» –si és que encara en queden.

Per tant, en definitiva, aquestes mesures centrals, més les disposicions addicionals, que no hem tingut gaire temps de referir-nos-hi..., però per nosaltres són importants els mandats que es contenen en aquesta proposició de cara al Govern. Primer, atendre les necessitats d'habitatge d'aquelles persones que han quedat sense habitatge, i aquest mandat va tant per al Govern de Madrid com, sobretot, també per a les comunitats autònomes que tenen competència en matèria d'habitatge. És a dir, que s'atengui això; que es regulin les societats de taxació, separant-les totalment; que s'arreglin d'una vegada per totes el tema de la plusvàlua i el tema de les liquidacions complementàries de renda...

El senyor Pere Calbó s'ha referit al Decret de sobreendeutament, el 6/2012, del 3 de març. A veure, reconeguem-ho: ha estat absolutament insuficient. Si hagués sigut suficient, no estaríem avui parlant-ne aquí. Però, en ares que..., espero que..., és important que també ho votin, sí que és cert que ha obert la veda, ha aixecat..., allò que semblava impossible, allà està posat –una altra cosa és que no s'hagi pogut aplicar quasi mai–, que diu: «La plusvàlua l'haurà de pagar el banc adjudicatari, i no es giraran liquidacions per increment de renda.» Per tant, és allà. El problema que tenim és que ara no és aplicable a moltes de les situacions, i amb aquesta proposta s'estendria aquesta possibilitat, com s'estendran també –que ja s'ha incorporat al nostre ordenament– les exempcions dels impostos d'actes jurídics documentats i de transmissions per a totes les operacions associades amb això.

I acabo, doncs, amb una crida a la urgència i a la responsabilitat de tots plegats. S'ha dit aquí i cal repetir-ho, perquè també es dirà: no hem arreglat el problema, estem creant una expectativa certa, una expectativa que és possibilista, perquè està ben formulada tècnicament i perquè té un ampli suport polític, però que no pot quedar en foc d'encenalls. És a dir, aquí assumim un compromís tots plegats. Tan irresponsable seria dir des d'aquesta tribuna: «Ja està tot arreglat, no es preocupi», perquè hi ha gent que avui continua afectada i demà dirà: «Bé, i això com s'aplica?», com dir que aquí no fem re, que estem perdent el temps i que durant un any, després d'escoltar tota la societat civil, amb totes les aportacions que s'han fet, això no serveix per a re. Ni una cosa ni l'altra. És molt important dir que això ha de servir; ha de servir a una crida a les forces polítiques de Madrid perquè entomin això.

El primer: que s'admeti a tràmit al més aviat possible per part de la Mesa del Congrés dels Diputats aquesta proposició, per les característiques amb què ve, i es pugui portar endavant i es pugui formular.

Segona, també: perquè es vagin prenent mesures d'urgència. Si estem d'acord amb un consens al voltant d'aquest tema, cal una moratòria; cal una moratòria en les execucions hipotecàries, començant pels bancs, com Bankia, Caixa Catalunya, la CAM, que són cent per cent públics en aquest moment, i que no té cap sentit que sigui "la Caixa", i en aquest cas Bankia, la primera entitat del rànquing del país en execucions en aquest moment, o la mateixa Caixa Catalunya, i en posaré alguns exemples. Cal adoptar mesures immediates de moratòria, com s'ha demanat insistentment.

Mirin, el Lluís, la Maria i el seu fill de set anys, Nakor, estan a punt de ser desnonats per Bankia, una banca pública, el 27 de juliol a Girona. El Rómulo, el 8 d'octubre, amb els seus fills Nilson, Levy, Mikel i Sarai. Per cert, el 82 per cent dels desnonaments porten família menor d'edat al darrere, curiosament; 82 per cent de famílies afectades, això. O al Maties, al barri de sant Andreu de Barcelona, separat, amb un fill menor al seu càrrec, Bankia se li queda el pis, li continua reclamant 200.000 euros, és a dir, l'Estat espanyol li continua reclamant 200.000 euros a aquest senyor, amb un banc intervingut i amb un banc de propietat pública, i al damunt li fa el desnonament.

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar, eh?

Salvador Milà i Solsona

Sí, acabo ja, senyora presidenta. O en Jaume, amb quatre fills i un nét al seu càrrec, del barri de Ciutat Meridiana, Caixa Catalunya..., o CatalunyaCaixa –ara és CatalunyaCaixa–, 200.000 euros de reclamació, un pis que quedarà absolutament inutilitzat perquè és molt humil, i el volen fer fora.

Aquesta és la realitat de què està parlant la gent. I, per tant, res hi ha en aquest moment que obstaculitzi el Ministeri d'Economia i Hisenda, o de..., perquè pugui adoptar mesures en aquestes entitats, on mana l'Estat, per dir-los: «Pareu, no executeu més, apliquem aquestes o altres mesures, no perdem cap dret, mireu com s'acabarà de regular, però siguem efectius.» Això donaria més expectatives, més esperances a la gent d'aquest país que les coses estan canviant, que realment podran continuar vivint i treballant, que no tots els papers que fem aquí. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) És a dir, això i la iniciativa legislativa popular –acabo, presidenta–, que està recollint milions de signatures al país, han d'arribar plegats al Congrés dels Diputats: la pressió social, la iniciativa pública i les propostes articulades legislatives. La unitat entre poble i representants polítics s'ha de reivindicar, i aquí tenim una bona ocasió per demostrar que és possible que el treball legislatiu i polític respongui a les inquietuds de la gent.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, voldria saludar les persones que avui ens acompanyen des de la tribuna, des del públic, i els qui ens estan seguint, i que són persones afectades o bé persones compromeses en la solució al drama hipotecari que viuen milers de famílies en el nostre país i en el conjunt de l'Estat espanyol; a tots ells, els volem donar la benvinguda i agrair-los el compromís.

Segurament molts de vostès deuen haver vist en parets de les nostres ciutats i viles alguna pintada que diu –jo l'he vista, aquesta pintada, diverses vegades–: «Gent sense cases, cases sense gent. Com s'entén?» I realment aquesta pintada explica molt bé quin és el drama que desenes de milers de famílies..., 60.000 des de l'inici de la crisi a Catalunya..., 60.000 embargaments hipotecaris des de l'inici de la crisi a Catalunya, aquest drama que 60.000 famílies a Catalunya –23.000 de les quals han estat desnonades– estan patint amb la pèrdua del seu habitatge i el manteniment d'un deute de per vida.

L'actual regulació i la situació a la qual hem arribat després d'una bombolla immobiliària provoquen que aquests milers de famílies que perden l'habitatge segueixin mantenint, després, un deute que arrossegueu tota la vida; un deute que, a més, amb el nivell dels interessos moratoris en el qual està..., que encara no s'han regulat –hi ha una iniciativa del Govern que es trametrà en el proper període de sessions, però–, amb el nivell d'interessos moratoris que en aquests moments tenim, fa que en un termini d'entre tres i cinc anys s'acabi doblant el deute que queda pendent.

Per tant, famílies que estan condemnades a allò que a l'època romana es deia «la mort civil» desapareixen, es tornen invisibles: condemnades a l'exclusió econòmica i social; condemnades a treballar en l'economia informal si volen tenir ingressos més enllà del mínim inembargable, aquest mínim inembargable que es converteix en un sostre de vidre que no podran superar en tota la seva vida.

I, a més, es produeix una paradoxa, persones que perden la casa, però que n'han de pagar dues: la que hi són, amb el lloguer, a la qual han hagut d'anar, i la que tenien abans. Per tant, persones que s'han empobrit i que la regulació espera que tinguin un comportament de ric, que és pagar dues cases.

Aquí hi hem arribat a causa d'un marc legal que és antic. Hem de tenir en compte que la Llei hipotecària espanyola té els seus elements fonamentals en una llei franquista, i aquests elements fonamentals encara no han evolucionat prou; un marc legal que estableix una distribució de responsabilitats absolutament desproporcionada, on es carrega tota la responsabilitat, o gran part de la responsabilitat, en el deutor, en la família que s'ha hipotecat, i no en el creditor, no en el banc

que ha concedit la hipoteca. Que, a més, provoca una desigualtat davant de les empreses, que poden liquidar completament els seus deutes. La major part de dacions en pagament són de crèdits a promotor, no de crèdits a família, i dacions en pagament que alliberen el deute.

A més, ha generat uns incentius negatius per a la banca, i per a algun sector de la banca i algunes direccions, amb una minoria que s'ha enriquit amb el deute d'una majoria. Quan hi havia crèdit il·limitat i un sistema legal que distribuïa les responsabilitats d'aquesta manera tan desproporcionada, tan desigual, els preus podien incrementar en la mesura que anés incrementant el crèdit. I allargàvem les hipoteques a trenta, a quaranta i a cinquanta anys. I es feien carències, s'anava creant aquesta bombolla que avui ha esclatat a la cara de milers de famílies. I una desigualtat encara més manifesta avui, en què veiem que es rescaten bancs, però no es rescaten les famílies.

Aquesta tramitació que avui fem no és, malauradament, el punt final d'aquest malson, sinó que és un punt i seguit en el compromís i en la lluita per poder-hi trobar una solució. Té els seus inicis en una proposta que van presentar diferents grups, cadascú la seva, però fonamentalment amb el mateix contingut, que és regular la dació en pagament, que van presentar el Grup de Ciutadans, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Esquerra Republicana de Catalunya. Hem d'agrair la col·laboració i la complicitat de, pràcticament, la resta de grups d'aquesta cambra, que avui donaran suport a la seva tramitació.

També hem de reconèixer la complexitat –la complexitat– de tractar una qüestió com aquesta, en matèries com la retroactivitat o no respecte a les hipoteques que ja estaven signades i als processos d'execució que ja s'havien iniciat; la possible dificultat de constitucionalitat, també, que se'ns havia esmentat en algunes de les compareixences; els problemes de seguretat jurídica, que generaven dubtes en algun sector, d'altres ho tenien molt clar, però generava dubtes, i després l'impacte sobre el sistema financer, que podia tenir un impacte sobre les persones, podia generar un efecte papallona sobre les persones encara molt més gran.

Per tant, havíem de superar aquestes dificultats, que, massa vegades, també hem de dir que s'han exagerat per mantenir els privilegis d'aquesta minoria que s'ha enriquit amb els deutes de la majoria. Van ser en aquest procés, les compareixences dels experts, de les entitats, de les persones afectades, unes compareixences que van fer unes aportacions molt importants, de situar el problema, d'oferir alternatives, de veure a nivell comparat quins són els altres models.

En definitiva, creiem que ha estat un bon recorregut. Un bon recorregut que ens ha portat d'uns plantejaments, en el cas d'Esquerra Republicana, de regular a través d'una modificació de la Llei d'enjudiciament civil la dació pura i simple com a alliberadora de la quantitat que es deu pel préstec hipotecari, a regular un procediment de liquidació ordenada del sobreendeutament, a superar aquestes dificultats en matèria de retroactivitat, seguretat jurídica, regulant el sobreendeutament i la seva liquidació.

De la mateixa manera que les empreses entren en concursos de creditors, crear, doncs, un procediment, podríem dir-ne, concursal per a famílies. Un procediment que s'estableix de dues maneres: un procediment extrajudicial i un procediment judicial abreujat, que modifica la Llei concursal.

Per tant, la proposta que avui aprovem, nosaltres entenem que regula una solució raonable, que a més és un punt de trobada d'una majoria aclaparadora d'aquesta cambra; que existeix en el nostre entorn –s'ha citat, per part de diferents intervinents, que Alemanya, Bèlgica i França compten amb lleis similars–, que equilibra els ciutadans a les empreses. Amb aquesta llei, els ciutadans, si s'aprova aquesta llei al Congrés dels Diputats, tindran els mateixos drets que tenen les empreses a poder tornar a començar.

Una proposta més que incorpora mesures de prevenció del sobreendeutament, en què es creen unes noves normes de joc per als nous contractes hipotecaris que hi hagi en el futur, demostrant que alguna cosa hem après de la bombolla immobiliària, limitant el 90 per cent del preu de taxació o el cent per cent del preu escripturat, el valor pel qual es pot constituir un préstec amb garantia hipotecària, limitant-ho també a trenta anys. Per tant, creant un bon mercat hipotecari que ha d'existir i que ha de ser bo i amb bones condicions, i que ha d'estar regulat, com tots els mercats. Els mercats desregulats ens porten a la situació que estem patint actualment.

Com dèiem, hi ha dos procediments: un, de caràcter extrajudicial, on es crea una comissió de sobreendeutament que elabora un pla de pagament, que prioritza sempre l'acord entre deutors i creditors, amb una majoria de creditors, amb un 80 per cent del volum dels qui ostentin el 80 per cent del crèdit contra el deutor, al qual es poden acollir tant les persones que es trobin ja en un procés d'embargament hipotecari com els que segueixin pagant un deute vinculat a l'habitatge habitual. I, per tant, entenem que això és molt positiu, perquè també es dirigeix a aquestes seixanta mil famílies catalanes i de la resta de l'Estat, també, i la resta de la resta de l'Estat, que ja han estat executades.

Un procediment que es farà com es fan els procediments concursals: valorant l'actiu –és a dir, els béns i els drets que té la família– i el passiu –els crèdits–, i ordenant-los; que incorpora, també, la dació i que estableix cinc anys de límit per fer aquest pagament, i a partir de cinc anys queda exonerat el deute.

Com a alternativa, i amb caràcter subsidiari també, s'estableix un procediment judicial de caràcter abreujat, que és molt millor que el procediment concursal de persona natural que en aquests moments està previst en la legislació d'aquest àmbit, que està molt pensat, aquest concurs, per a persona natural que exerceixi d'empresari. I, per tant, doncs, es formula aquest procediment abreujat i que també incorpora aquest límit dels cinc anys, a partir dels quals s'exonera el deute. I també s'exonera el deute directament amb caràcter provisional, que es ratifica al cap de cinc anys. I creiem que això és molt positiu.

Nosaltres, des d'Esquerra Republicana de Catalunya, volem remarcar la importància del consens que avui hi haurà. Sabem, com dèiem, que no és un punt final d'aquest malson. És un punt i seguit. Caldrà lluitar al Congrés dels Diputats. Caldrà que el compromís que hi ha hagut aquí siguem capaços de traslladar-lo al Congrés dels Diputats, perquè és el Congrés dels Diputats qui té les competències per regular en aquest àmbit. Un partit independentista com Esquerra Republicana, una de les coses que fa és reconèixer la dependència. Per això som independentistes, perquè visualitzem una dependència política. I aquesta dependència política, des del nostre punt de vista, també es visualitza en una distribució de competències que fa que no puguem legislar en tots els àmbits que voldríem. Per això ens hem de dirigir al Congrés dels Diputats.

Creiem que la pràctica unanimitat parlamentària, que s'endevina a través de les intervencions que hi ha hagut, respon a la majoria social. Creiem que allò que deien uns pocs fa tres, quatre anys, ara ha esdevingut el sentit comú. I aquesta és una victòria important. Que s'ha aconseguit visualitzar el problema, perquè ha esdevingut dramàtic. Els desnonaments ja no són només un problema associat a bosses molt concretes d'exclusió social, sinó que és un problema en què la classe mitjana d'aquest país, que cada dia és més petit el seu volum, té la por de poder acabar. I, per tant, entenem que això també ha ajudat a visualitzar el problema i a assumir que hi han d'haver solucions.

Nosaltres volem agrair el treball que s'ha realitzat a tots els diputats que han format part de la ponència: la diputada Meritxell Roigé, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió; el diputat Roberto Labandera, pel Grup Socialista; el diputat Pere Calbó, per part del Partit Popular; i anteriorment la diputada Llanos de Luna, també per part del Partit Popular; el diputat Salvador Milà, per Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa, i la diputada Carmen de Rivera, pel grup de Ciutadans. Crec que hem fet una bona feina. No hem d'estar excessivament cofois, perquè no hem aconseguit resoldre el problema, però hi ha hagut un consens i una proposta consensuada.

També, donar les gràcies a tots els tècnics i experts que ens han ajudat, especialment a l'equip de la casa, el lletrat Pere Sol, a qui hem donat molta feina amb aquesta ponència. Donar les gràcies, també, al Govern de la Generalitat, que ha prestat ajuda, assistència tècnica també, especialment al responsable de polítiques d'habitatge, el senyor Carles Sala, que és aquí i vull aprofitar per saludar-lo, i també a l'advocat i professor Martí Batllori, que ha sigut una ajuda imprescindible per poder arribar a aquesta proposta, àmpliament consensuada i d'una fortalesa tècnica important.

Caldrà seguir fent força al Congrés dels Diputats. I aquí entenem que és on comença la feina de tots, i especialment també del Govern de la Generalitat, negociant de govern a govern; els grups parlamentaris d'aquí i d'allà estarem al costat per aconseguir que això que avui aprofitem com a proposta esdevingui una realitat, al més ràpidament possible, al Congrés dels Diputats. Esquerra Republicana hi ha estat des d'un

principi i hi serem fins al final per aconseguir els objectius que ens hem marcat.

S'ha dit, i amb això finalitzaríem, que aquesta és una llei de segona oportunitat. A nosaltres ens agrada potser més el concepte del dret a tornar a començar: a començar de nou, a evitar aquesta mort civil, a evitar aquesta exclusió definitiva que incrementa les bosses de pobresa; evitar, doncs, que hi hagi desenes de milers de famílies que estiguin condemnades a la pobresa de per vida, a la pobresa perpètua, la perpetuïtat d'alguns efectes de la crisi.

Parlàvem, fa uns dies, de les participacions preferents. Avui, aquests deutes perpetus en la legislació actual en matèria hipotecària és una de les coses que hem de canviar. Ens ho diuen, fins i tot, alguns organismes que creiem que no tenen gaires complicitats ideològiques amb els qui des d'un primer moment han estat impulsant la dació en pagament, com el Fons Monetari Internacional, que ja suggeria el passat mes d'abril una moratòria dels deutes hipotecaris de les famílies de l'Estat espanyol, d'Irlanda i dels Estats Units per facilitar la recuperació i la seva capacitat de consum.

La segona oportunitat nosaltres entenem que no s'ha de veure des d'una visió del perdó a algú que ha fet una cosa malament, perquè llavors no hauríem de perdonar les famílies afectades, sinó que qui hauríem de perdonar és qui realment ho ha fet malament, que són les entitats financeres i alguns reguladors que han permès això.

Nosaltres entenem que la segona oportunitat d'avui és la segona oportunitat que avui estem intentant aconseguir per construir un nou model d'accés a l'habitatge; una segona oportunitat per evitar l'exclusió social d'una part cada vegada més gran de la població; una segona oportunitat per corregir els excessos del mercat financer i les desigualtats que aquests han provocat, i la desigualtat en les responsabilitats davant de la crisi. Estem regulant una segona oportunitat per donar als ciutadans els mateixos drets a tornar a començar que tenen les empreses. Estem regulant una segona oportunitat per reconciliar el Parlament amb una majoria social que reclama una solució. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Estem regulant una segona oportunitat en aparcar les diferències partidistes a favor d'un interès de la majoria de la societat –acabo, presidenta. Estem regulant una segona oportunitat per tenir una societat amb unes relacions econòmiques més justes, que atribueixi les responsabilitats de manera proporcionada.

En definitiva, avui creiem que tenim una segona oportunitat per aconseguir que aquella pintada de què parlava en un principi, «gent sense casa, cases sense gent, com s'entén?», de mica en mica passi a formar part dels llibres d'història.

Tenim aquesta oportunitat. Avui és un pas important, no el definitiu. Nosaltres seguirem compromesos perquè el definitiu sigui al més aviat possible.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Consellers*, diputadas, diputados..., agradecer a todos los miembros de la ponencia de la Comisión de Justicia, a todos los comparecientes en la comisión, y muy especialmente al diputado del Parlamento Europeo, el señor Sánchez Presedo, al Colegio de Abogados de Barcelona, de quien saludo a uno de sus miembros aquí presentes, y al letrado de la comisión, Pere Sol, y a su gestora, doña Laia Grau..., además de saludar y agradecer al señor Sala, aquí presente, la ayuda brindada de aportar a la comisión el consejo del señor Martí Batllori.

Permítanme, primero, hablar del contexto en que nos encontramos y en el que presentamos y se ha tramitado esta propuesta de ley para elevar al Congreso la regulación de la dación en pago y que esperamos hoy aprobar con el voto favorable de todos los grupos parlamentarios de esta cámara.

Tenemos que hablar en primer lugar del rescate a bancos, tanto de la Unión Europea, que supondrá prácticamente 100.000 millones de euros, como de los casi 20.000 millones de euros inyectados a través del FROB para rescatar a bancos y cajas. Resultado de esto, son un aluvión de recortes del estado de bienestar, de prestaciones y derechos en el ámbito de la sanidad, de la educación, de los servicios sociales; recortes de la prestación de desempleo; aumentos en suministros básicos como luz y agua; aumento del IVA; aumento de impuestos a las clases medias, y, por supuesto, ninguna solución a los autónomos y a sus problemas, que, repito, se han producido, según se alega, como consecuencia de las condiciones impuestas por Bruselas, con la práctica rendición sin discusión del Gobierno del PP y de Convergencia y Unión aquí en Cataluña, que abren cada día más la brecha entre ciudadanos y amenazan la cohesión social.

Todo ello hace prever un empeoramiento de la situación respecto de los ciudadanos y el pago de la deuda privada, que afecta en gran medida al pago que se destina por parte de las familias al pago de la hipoteca sobre la vivienda que compraron a precios muy altos y al que ahora, debido a la situación económica de recesión y desempleo creciente, les es muy difícil hacer frente, y que aumenta la ya preocupante situación de sobreendeudamiento familiar.

Estas entidades bancarias a las que generosamente se rescata no han tenido el menor problema en ser implacables en la ejecución de las hipotecas, amparándose en una legislación desproporcionadamente injusta con el deudor de una hipoteca, lo que en estos momentos ya constituye una epidemia social.

Las soluciones que se han ofrecido por parte del Gobierno español, como el Código de buenas prácticas..., es una falsa solución. Ha sido decir que se hace algo para instaurar una medida que depende exclusivamente de la liberalidad de los bancos; para empezar, que

la entidad haya suscrito el famoso Código de buenas prácticas. Acogerse a la dación en pago que prevén las medidas dictadas por el Gobierno es una misión imposible, dado que es muy excluyente y hay muy pocas personas en situación de acogerse a la dación en pago. Por tanto, no ha servido de nada o, desde luego, de muy poco.

En este contexto, el del rescate a bancos y cajas, creemos que con esta propuesta de ley, de la que Ciutadans ha sido promotora junto con Esquerra e Iniciativa per Catalunya, ha llegado la hora de rescatar al ciudadano y posibilitarle la dación de su casa en pago de la deuda de una manera sencilla, barata y accesible, con la intervención de la Administración para intentar que permanezca en su propia casa o se le pueda proporcionar otra a un precio de un alquiler adecuado.

Y, sobre todo, que esta situación a la que se ha llegado, con más de trescientas mil familias en la calle desde el inicio de la crisis y que continúan con la deuda de por vida, tras haber perdido su vivienda, a la que han arrastrado a familiares, y que les condena hasta ahora a la exclusión civil y social por una deuda que responde exclusivamente a una sobretasación, permitida interesadamente por las entidades financieras y con no digamos el visto bueno pero sí la inoperancia de las autoridades con competencia sobre consumo, no se vuelva a repetir.

Esperamos que esta proposición de ley de todo el Parlament de Catalunya en pleno no quede dormida en un cajón del Congreso de los Diputados, como ocurrió con la de los rescates de las autopistas, y que el Partido Popular catalán, quien ha participado en la ponencia, influya sobre sus compañeros del Congreso para que se tire adelante esta iniciativa, o que el Partido Socialista no vuelva a la posición de Zapatero ejemplificada en la frase: «La dación en pago pondría en peligro a la banca», todo ello dicho en marzo del 2011, y que ya se ha evidenciado que en riesgo la banca se ha puesto ella sola.

Es el momento de que esta ley necesaria llegue a las Cortes Generales y, en definitiva, que se dé a los ciudadanos una oportunidad que al fin y al cabo tienen las empresas, y que no se permita continuar con créditos imposibles, sobretasaciones, falta de información y transparencia, intereses de demora cuasi usurarios y seguir con las manos atadas ante una legislación injusta y desigual.

Señorías, soluciones para una ciudadanía harta, casi exhausta, a la que cada día se escaña más, y una segunda oportunidad, que es la que regula esta ley que implica compromiso e iguala a las partes. Es nuestra obligación, es justo, y la ciudadanía está esperando ahí fuera, está esperando soluciones.

Muchas gracias, diputadas, presidenta...

La presidenta

Té la paraula a continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'excel·lentíssim senyor Alfons López.

Alfons López i Tena

Molt honorable presidenta, il·lustres diputades i diputats, honorables membres del Govern, fa divuit mesos Solidaritat Catalana per la Independència va presentar una proposició de llei per regular –cosa que podem fer perfectament, segons les competències establertes en la Constitució, en l'Estatut d'autonomia de Catalunya i en un munt de sentències sobre la matèria– la dació hipotecària a efectes que les persones que entreguessin a les entitats financeres el seu habitatge, en el cas de manca de pagament, quedessin alliberades del deute.

En aquesta cambra, el Partit Popular, el Partit Socialista, Convergència i Unió, van votar en contra d'això, van enviar-ho cap a una comissió, que són també els mateixos que fa dos..., que aquesta mateixa setmana van votar en contra o es van abstenir i van impedir que Pau Llonch, que avui ha estat detingut, pogués informar aquesta cambra en la seva qualitat d'expert, en la comissió d'investigació sobre bancs i caixes. Des d'aquí el nostre reconeixement a la seva persona i la nostra solidaritat.

I el que es va fer és allò de les comissions napoleòniques: fem una comissió perquè no es faci absolutament res. S'ha passat setze mesos... Ha dit abans algú que m'ha precedit que no podem estar gaire cofois. No, efectivament; no en poden estar gens. Perquè el que ha sortit aquí és una mena de catàleg de bones intencions, d'aquelles bones intencions de les quals el camí a l'infern està empedrat; catàleg de bones intencions que no serveix absolutament per a res. Per dues raons. La primera, perquè amb això no es fa res. Això s'envia al Congrés dels Diputats... Espero que tinguin la, diguem-ne, agilitat d'assabentar-se que caduquen les seves proposicions en el Congrés dels Diputats abans de vuit anys, com s'han assabentat de la darrera, que la van presentar allà el 2004 i ara, el 2012, s'havien assabentat que havia caducat. Espero que tinguin una mica més d'agilitat en la vigilància del que el Congrés dels Diputats fa o, més aviat, deixa de fer.

Amb la qual cosa avui no es resol res, no es decideix res i no es dona cap mena de solució a res. Que ho tinguin clar. No generin falses expectatives als ciutadans, perquè les mateixes famílies, les mateixes desenes de milers de persones i famílies que han perdut el seu habitatge i que continuen tenint els deutes els setze mesos que vostès han passat fent aquesta, diguem-ne, proposició continuaran a partir d'ara en la mateixa situació: els mateixos desnonaments, els mateixos deutes, les mateixes execucions.

Per altra banda, perquè la llei no funciona. Jo no els diré aquí per què no funciona, per una senzilla raó: si a mi, simplement, llegir-la un parell de vegades m'ha permès veure que una entitat financera pot..., suposant que això entrés en vigor, eh?, que aquí s'estigués aplicant, s'estigués aprovant i entrés en vigor avui mateix, doncs, a partir de demà queda a la lliure disposició de les entitats financeres aplicar-la o no aplicar-la, tal com ho han regulat vostès, tal com ho han redactat vostès. No els ho diré. No els ho diré perquè la meua funció no és assessorar les entitats financeres. Però, si a mi m'ha costat només dos lectures veure quina

és la manera de desempallegar-se'n, li asseguro que els assessors d'alt nivell de les entitats financeres, dels bancs i de les caixes, ho sabran amb molta facilitat.

Amb la qual cosa és una llei que no serveix absolutament per a res i que, a més, és una regressió, en un sentit. Efectivament, el decret llei del març en el moment en el qual..., posa unes condicions molt estrictes per a poder-se acollir a la dació hipotecària, però estableix la dació hipotecària com un dret del deutor, com un dret, no com una gràcia, no com una *dádiva*, no com una política social d'assistència, sinó com un dret. Perquè les persones el que tenen són drets i el que se'ls ha de reconèixer en la legislació són drets, a efectes que el deutor pugui tornar l'habitatge, alliberant-se del deute, per la sola exclusiva seva voluntat, que això és el que està en la legislació comparada i això és el que està en aquell decret llei, molt limitadament respecte a les condicions, però establert com a decret, establert com a llei..., perdó, com a dret. Mentre que, en canvi, vostès aquí el que proposen és que dependrà d'altres coses, dependrà de l'entitat creditora; si l'entitat creditora no vol, no podrà fer dació hipotecària. O dependrà del fet que un tercer, una comissió, altres comissions, també ho determinin, com una gràcia, com una *dádiva*, com una concessió, no com un dret ciutadà, no com un dret de les persones.

I, per l'altra, aquí també prenem mesures que són una mica complicades d'implementar; per exemple, el fet de la limitació als trenta anys. Per què es poden limitar a trenta anys quan justament les mesures normalment, i que es prenen per jutjat mercantil, són d'ajornament en el pagament dels deutes?, justament per a permetre que els deutes siguin..., junt amb la quitança, l'ajornament és la manera de pal·liar les condicions i fer possible el compliment de les obligacions per part dels ciutadans. Per què aquesta limitació, que a qui perjudica és als mateixos ciutadans?

De la mateixa manera, també, el fet de la suspensió del procediment d'execució hipotecària per la sola voluntat del deutor anant-se cap a un procediment declaratiu. Bé, tampoc els diré aquí quina és la forma molt fàcil que tenen les entitats financeres de saltar-se aquesta norma que vostès han posat aquí, facilíssima, però facilíssima, o sigui, d'aquestes en les quals no caldria ni tan sols assessorament d'alt nivell.

I també alguna cosa estranya que recullen aquí, alguna cosa estranya que..., en fi, la bona voluntat, ho justifica la bona voluntat, però el que no ho justifica és la incompetència..., alguna de les coses estranyes que es recullen aquí. Com, per exemple, n'hi ha ja, no s'ho han inventat, no intentin inventar el Mediterrani, que està inventat; ja existeix un procediment pel qual hi ha una situació d'insolvència de les persones físiques, no de les societats, sinó de les persones físiques, que és el procediment concursal. Existeix com a mínim des de l'any 2003. Ja existeix aquest procediment.

Aquí el que fan és crear-ne un altre. Però un altre que acaba en el procediment concursal. Perquè hi ha una cosa molt senzilla, també, que vostès diuen aquí: després d'haver anat a aquestes comissions..., en les quals, sí, eh?, en les comissions, aquí, serà el moment d'anar-

hi encabint, nomenant, nomenant, nomenant, nomenant i encabint tota mena de gent, en aquesta mena de comissions; doncs, en aquestes comissions, un cop la comissió acabi amb una proposta determinada, si l'entitat financera supera el 20 per cent del deute del deutor –i els asseguro que quan parlem de persones físiques, quan parlem d'habitatges, supera el 20 per cent de l'endeutament–, és prou que l'entitat financera digui «no» perquè no serveixi absolutament per a res. I llavors s'ha d'anar al procediment concursal, al jutjat mercantil, a aquells que vostès des del primer dia diuen: «No, no, al procediment concursal no hi anem; inventem-nos una altra cosa.» Doncs, s'inventen una altra cosa que acaba en el procediment concursal del jutjat mercantil per la sola i exclusiva voluntat de l'entitat financera.

Per tant, com que aquesta cambra amb això l'única cosa que fa és l'aparença que fa alguna cosa, no fa absolutament res. I el petó de la mort d'aquesta proposició de llei serà el que després, ara, votarem, que es votarà per unanimitat. Ja saben vostès, això, el que significa parlamentàriament: quan una cosa s'aprova per unanimitat vol dir que no s'aplicarà, vol dir que no tirarà endavant i vol dir que és la forma elegant i senzilla de mostrar a la gent que s'intenta fer alguna cosa però sense fer-hi absolutament res. Demà continuaran els desnonaments, demà continuaran les expulsions, demà continuarà el predomini absolut de les entitats financeres per sobre dels deutors i demà continuarà tot exactament igual, de la mateixa manera que els setze mesos que vostès s'han passat per fer una llei que en definitiva el que dona és totes les claus d'actuació a les entitats financeres. No són prou, les bones intencions. Cal una mica de rigor i cal una mica de tecnicisme. Perquè, si no, amb les bones intencions el que s'acaba és fent la feina bruta a les entitats financeres, que és el que fa aquesta llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Consellers, secretari d'Habitatge, representants d'entitats, col·legis professionals, representants sindicals que avui ens acompanyen..., també una salutació al senyor Vendrell, de la sindicatura, i al lletrat Martí Batllori, que també ens ha ajudat en aquest procés, senyores i senyors diputats, després d'un gran nombre de reunions de la ponència encarregada de treballar aquesta proposta i després de molt debat al respecte, avui portem al plenari aquesta proposta per presentar al Congrés dels Diputats amb el consens de tots els grups i fruit d'un debat, d'un treball acurat, potser una mica massa llarg, però un treball que ens ha permès arribar avui a tenir una proposta de consens de tots els grups del Parlament de Catalunya pel que fa a les mesures contra el sobreendeutament i la pèrdua de l'habitatge. I aquest és un pas important, perquè és una proposta ambiciosa que aporta solucions davant els procediments d'execució que afecten l'habitatge habitual i permet obrir la porta

a una segona oportunitat i apropar la nostra legislació a la de països veïns com França o Alemanya.

En aquest sentit, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, seguint en la línia de treball del Govern de la Generalitat, s'ha volgut donar resposta a una situació que avui pateixen moltes famílies a fi de poder pal·liar els efectes del massiu sobreendeutament hipotecari.

El nostre grup, en línies generals, comparteix amb els grups que m'han precedit l'avaluació que realitzen de la gravetat de l'estat de la situació en què es troben les famílies que no poden fer front al pagament del seu deute, del seu préstec hipotecari, a causa d'una sobtada pèrdua d'ingressos. Però considerem necessari introduir alguns matisos de com hem arribat fins aquí.

La conjuntura econòmica recessiva esdevinguda els darrers anys ha comportat un important increment de la taxa d'atur i una dura caiguda dels ingressos familiars; ha tingut un impacte directe en les economies familiars, fet que ha provocat que en l'actualitat moltes llars tinguin dificultats per fer front als pagaments mensuals de les seves hipoteques..., i bona part d'ells cauen en mora i risc de perdre el seu habitatge via procediment judicial. Sense oblidar els que ja l'han perdut i arrosseguen un deute hipotecari, malgrat que el pagament de la hipoteca, i també el rebut del lloguer, és majoritàriament la darrera cosa que les famílies deixen de pagar.

Els riscos que comporta la dificultat de pagament de les hipoteques en períodes de fortes caigudes de preus, com el que ara s'ha produït al nostre país, són superiors al que a simple vista també podem imaginar. En efecte, la família no pot pagar la seva hipoteca, entra en mora, li resulta molt difícil vendre el seu habitatge per liquidar el deute, i si té sort i troba comprador el preu del mercat resulta inferior al valor hipotecat. Aquesta situació provoca que finalment l'entitat financera titular del préstec iniciï un procediment judicial d'execució immobiliària que implica el consegüent desnonament i pèrdua de l'habitatge per part de la família. Per altra banda, l'habitatge procedent del desnonament quan surt a subhasta no troba comprador i és adjudicat finalment a l'entitat financera per pràcticament la meitat del valor de taxació original, com a resultat de la pèrdua del valor del bé i atesa la legislació estatal actual, que permet que els préstecs hipotecaris comptin amb garantia immobiliària i personal. La família que ha perdut l'habitatge en molts casos encara ha de fer front amb la totalitat dels seus ingressos presents i futurs a la resta del deute no cancel·lat amb el valor de l'immoble, més les costes judicials del procés. A més a més, a partir d'aquest moment afronta greus dificultats per accedir a un habitatge de lloguer al mercat lliure i es converteix en una llar dependent de tots els ajuts socials a què pot recórrer.

En contraposició, paradoxalment, aquest procés tampoc resulta beneficiós per a les entitats financeres, ja que els immobles recuperats via execució judicial comporten importants inconvenients pel que fa als costos de rehabilitació, comercialització i vigilància.

Així mateix, tampoc resulta beneficiós per al conjunt de la societat, ja que s'incrementa el parc d'habitatges desocupats que no cobreixen la necessitat d'allotja-

ment de la població, i suposa a la vegada un cost social i econòmic en convertir-se aquestes famílies en un col·lectiu que necessita ajuts públics i que té moltes dificultats per integrar-se al mercat laboral.

Es tractava, per tant, de corregir aquest buit legal existent a la nostra legislació i donar resposta a les famílies, a persones que, fruit de l'aprofundiment de la crisi econòmica i l'augment de l'atur, s'han trobat en aquesta situació d'insolvència a causa d'un passiu financer insostenible.

I des del grup que dona suport al Govern hem estat treballant i treballant per resoldre aquesta problemàtica. El conseller Recoder ja ho ha exposat abans: des del Govern s'han portat a terme importants mesures per resoldre aquesta problemàtica, com la modificació del Codi de consum o la signatura de convenis amb entitats financeres a fi de mitjançar per tal d'evitar execucions hipotecàries, sense oblidar el reforç del servei d'Ofideute, que ha evitat un gran nombre de desnonaments. I també des del grup parlamentari a Madrid s'ha treballat també al mateix Congrés per resoldre aquesta situació de buit legal. I en aquest sentit s'han presentat diferents iniciatives, com la creació d'una subcomissió d'anàlisi i possible reforma del sistema hipotecari o una proposició no de llei per fomentar l'assegurança del crèdit hipotecari, així com diferents iniciatives i mocions per combatre les conseqüències socials dels desnonaments.

I amb aquesta proposta que avui presentem no hem volgut, des de Convergència i Unió, només intentar paliar els efectes que es produeixen arran d'aquesta situació, sinó que també hem pretès aportar, i així ha quedat reflectit al text, una proposta que comporti mesures prèvies que evitin en el futur un sobreendeutament de les famílies. D'aquesta manera, la proposta regula com han de ser les característiques dels préstecs hipotecaris. Es tracta, doncs, d'establir mesures que impedeixin que la situació que avui tenim es torni a produir.

Aquesta proposta que portem respon a dos motivacions principals. En primer lloc, establir nous mecanismes amb relació a les execucions hipotecàries i la pèrdua de l'habitatge, i donar resposta a un problema que tenim avui a la nostra societat. I, en segon lloc, aprovar avui una proposta del Parlament català per anar al Congrés de forma unitària, amb tota la força del Parlament de Catalunya.

Ara bé, això no es pot fer a la lleugera, i hem de tenir present que s'estima una percentatge d'insolvència d'execucions hipotecàries d'entre el 2 i el 3 per cent del total d'existents. I, per tant, si no es fa bé, si s'estableix una dació en pagament de forma indiscriminada, com en un principi es va parlar i com es trobava en alguns dels textos que inicialment es van portar aquí en aquest plenari..., es podria haver afectat directament i obligatòriament el 97-98 per cent restant de persones amb crèdits hipotecaris i aquells que en el futur necessitaran l'accés al crèdit. Calia, per tant, ser seriosos i presentar a aquest Parlament una proposta que garantís la seguretat jurídica i no impedís l'accés al crèdit als ciutadans. I això és el que avui portem a aprovació, una proposta seriosa que pretén resoldre aquesta situació.

I, d'altra banda, no podem oblidar que el que avui presentem és una proposta, una proposta per tal de presentar-la al Congrés dels Diputats. Cal que avui recordem i expliquem a la gent que ens escolta, sobretot a aquelles famílies que pateixen aquestes situacions, que el que avui aprovem és una proposta per presentar al Congrés dels Diputats per tal que allí es debati i, esperem, s'aprove.

Però em permetran que, tal com vaig dir el dia que vam portar aquest debat per primer cop a aquest plenari, ara fa un any i quatre mesos, exposi la meua opinió i els digui que aquest ha de ser, entenc, més un text de treball per als nostres grups parlamentaris a Madrid que no una proposta que s'acabi aprovant al seu moment, perquè saben quins són els terminis en què s'acaben tractant les propostes al Parlament, al Congrés, i sempre acostuma a passar molt temps. I per això espero, pel bé de tots plegats, que un cop això arribe a debat a les Corts espanyoles ja sigui un tema legislatiu i aprovat pels diputats i diputades al Congrés.

Per tant, i partint del fet que malauradament el nostre país no té competències en aquest àmbit i que des d'aquí només podem efectuar, com hem fet, una proposta al Congrés dels Diputats, aquesta proposta ha de servir com a punt de partida, com una proposta catalana que té l'objectiu de resoldre una problemàtica existent. Perquè al Govern català i als diputats de Catalunya, del Parlament de Catalunya, ens preocupa molt aquest tema i hi volem donar una resposta, però ens cal ser seriosos i no generar falses expectatives que després portin a generar frustracions als nostres ciutadans.

I, fruit d'aquests treballs, avui presentem una proposta que, a banda d'establir, com he dit, mesures prèvies per a la concessió futura de crèdits hipotecaris que evitin un sobreendeutament familiar, també presenta uns procediments nous que tenen com a objectiu resoldre aquesta problemàtica.

Així, entre altres mesures, un jutge, en un procediment declaratiu sobre clàusules abusives d'un contracte, podrà suspendre l'execució hipotecària. I hem volgut també articular un procediment extrajudicial, de caràcter administratiu, que pugui comportar de forma més àgil un pla de liquidació ordenada dels deutes. I aquest procediment extrajudicial s'articula al voltant d'una nova figura que permetrà aportar solucions en un primer terme. Es tracta de les comissions de sobreendeutament, comissions de caràcter territorial i autonòmic, el desplegament de les quals correspondrà a les comunitats autònomes, i seran aquestes comissions les encarregades de gestionar aquest procediment extrajudicial.

Aquesta proposta afegeix també, fruit d'un incompliment del deutor o quan el pla de liquidació sigui impugnat, la possibilitat d'iniciar un procediment concursal davant del jutge mercantil competent. I en aquest sentit, per tant, es proposa una modificació de la Llei concursal per tal d'introduir aquesta especialitat de concurs per a les famílies en situació d'insolvència causada per l'adquisició anterior d'un habitatge. Es tracta de donar una segona oportunitat i que el jutge pugui exonerar dels deutes que no s'han pogut satisfer.

D'altra banda, aquesta proposta modifica, com s'ha dit, la Llei d'enjudiciament civil a fi de regular de forma més adient les execucions que afecten l'habitatge habitual, mentre que també es preveuen mesures per a l'allotjament de persones que han perdut l'habitatge habitual de resultes d'un procediment d'execució hipotecària.

Per acabar, la proposta contempla tot un seguit de disposicions finals a fi de garantir la independència i la imparcialitat de les societats de taxació que actuen al mercat hipotecari, el tractament fiscal de la dació si aquesta s'acaba produint i també la bonificació de l'impost sobre l'increment dels valors dels terrenys de naturalesa urbana en aquell supòsit de dació de l'habitatge habitual en pagament del deute hipotecari, a la vegada que també es preveu que es pugui produir una compensació efectiva als ajuntaments per aquests menors ingressos derivats d'aquesta bonificació.

Per tant –vaig acabant–, avui ens trobem amb una proposta que ens ajuda a donar una resposta a les famílies davant la problemàtica en què es troben en aquests moments. Crec que avui hem d'estar tots plegats orgullosos d'aquest text, que, fruit d'un treball i un ampli consens, ens permet donar respostes a problemes reals de la nostra societat. Volem, com ha dit el conseller Recoder, també prendre mesures que ens permetin un rescat a les famílies. I calia legislar per acabar amb aquest buit legal, ja que no hem d'oblidar que l'Estat espanyol és pràcticament l'únic estat del nostre entorn que no té legislació que doni aquesta segona oportunitat a les persones que pateixen aquesta situació. Hi calia donar resposta i calia poder tindre aquesta possibilitat de donar una segona oportunitat. Crec que avui tots plegats hem d'estar orgullosos d'aquest text, que, fruit d'un treball i un ampli consens, ens permet donar respostes a la nostra societat i a aquests problemes.

I vaig acabant amb un agraïment a totes les persones i entitats que han participat en aquest procés i que ens han ajudat a arribar aquí. I voldria començar amb el suport rebut per part del Govern, especialment pel Departament de Territori i Sostenibilitat, en la figura del secretari d'Habitatge, el senyor Carles Sala, que ens ha ajudat, ens ha acompanyat en tot el procés posant al nostre servei les eines necessàries per assolir aquest document de consens. Segueixo donant les gràcies a tots aquells que van comparèixer en seu parlamentària –alguns de vosaltres avui ens acompanyeu–, en especial al Col·legi d'Advocats de Barcelona, i també al lletrat Martí Batllori, que abans he saludat, per les seves aportacions. I, sens dubte, un agraïment especial, important, als companys i companyes amb qui avui hem fet aquest camí: els diputats Roberto Labandera, Pere Calbó, Pere Aragonès, Carmen de Rivera i Salvador Milà. A tots vosaltres, gràcies pel vostre treball i per la vostra voluntat per arribar a un acord. Fruit del consens i d'algunes renúncies de tots plegats, podem portar avui a aprovació aquest text. I acabo amb un agraïment especial al lletrat, a Pere Sol, de qui m'atreveixo a dir que ha estat un ponent més. Gràcies pel teu suport i pel teu treball al llarg d'aquests mesos de feina.

Tots plegats hem aconseguit tenir avui una proposta catalana, fet que fa que Catalunya un cop més torni a donar exemple de bona feina.

Moltes gràcies, presidenta, consellers, senyores i senyors diputats.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Passem a la votació del text del dictamen.

Comença la votació.

La proposta ha estat aprovada per 128 vots a favor.

Procediment

per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 16/2012, del 20 d'abril, de mesures urgents per garantir la sostenibilitat del Sistema Nacional de Salut i millorar la qualitat i la seguretat de les seves prestacions (tram. 212-00003/09)

Passem ara al punt setè de l'ordre del dia. I, atesa l'hora que és, hem cregut oportú iniciar aquest primer punt, que és el debat i votació de la proposta d'interposició d'un recurs, i fer només les tres intervencions dels proposants, de tal manera que, un cop acabades aquestes tres intervencions, reiniciarem el debat a les quatre de la tarda i no es votarà abans de dos quarts de cinc.

Per tant, debat i votació de la proposta... (*Remor de veus.*) Dos quarts de sis, no; de cinc –de cinc. Sí, dos quarts de cinc. (*Remor de veus.*) Dos quarts de cinc.

Debat i votació de la proposta d'interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 16/2012, del 20 d'abril, de mesures urgents per garantir la sostenibilitat del sistema nacional de salut i millorar la qualitat i la seguretat de les seves prestacions.

Atès que aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialista, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, procedirem primer al torn d'intervenció d'aquests grups per defensar la proposta.

Té la paraula, doncs, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Gràcies, presidenta. Intervinc per defensar en nom del Grup Parlamentari Socialista la sol·licitud a aquesta cambra per presentar un recurs d'inconstitucionalitat sobre la reforma sanitària adoptada pel Govern de l'Estat.

El nostre posicionament sobre les retallades efectuades pel Govern de Rajoy no és nou per a cap de vostès.

De fet, aquesta cambra ja ha tingut ocasió d'abordar les conseqüències, les greus conseqüències d'aquestes reformes en els darrers mesos.

Crec que a hores d'ara ningú pot dir que no conegui quines són aquestes conseqüències. S'hi pot estar d'acord, es poden compartir, o no –nosaltres no les compartim, no hi estem d'acord; així ho hem dit–, però el que no es pot fer és desconèixer les conseqüències d'aquestes reformes.

Les retallades pressupostàries en matèria de salut en el nostre entorn immediat, ja les validarà el Govern de la Generalitat des del principi d'aquesta legislatura. Catalunya va ser, malauradament, capdavantera en la competició sobre qui gasta menys en allò essencial. Vostès ho saben perfectament: un 14 per cent menys de pressupost en salut en dos anys.

I aquesta és una retallada que té una claríssima repercussió en la qualitat dels serveis i sobretot en un principi que ha estat essencial en el nostre sistema públic de sanitat: l'equitat en l'accés. El retard diagnòstic i terapèutic, la pèrdua de múltiples llocs de treball, les repercussions de la rebaixa de sous dels professionals i la pèrdua d'activitat econòmica i el repagaments en són els causants.

I, en aquest context, ja al límit de la pèrdua d'aquells elements que sempre han configurat, si em permeten, la columna vertebral d'un sistema que ha estat valorat, celebrat i admirat per la seva eficiència i qualitat, en aquest context, ho repeteixo, arriben les retallades del Govern de l'Estat.

La supressió del sistema nacional de salut i del dret universal a l'assistència sanitària, la recentralització de competències en matèria de salut de la gairebé totalitat o les més importants competències en matèria de salut que fins ara exercia la Generalitat i la destrucció d'allò que ha significat en el nostre sistema sanitari la targeta sanitària és el que ha comportat aquesta reforma sanitària; la garantia de l'accés al sistema sanitari s'ha desfet en mil trossos.

El canvi copernicà que suposa configurar a partir d'ara el dret d'accés al sistema sanitari des de la condició d'assegurat en lloc de fer-ho des de la condició de ciutadà –de persona, si vostès volen–, és un canvi que trasbalsa tot el que hem construït durant els últims gairebé trenta anys; un canvi que acaba amb la concepció de la Llei general sanitària de 1986, impulsada per l'enyorat Ernest Lluch, i una llei probablement mai prou justament reconeguda, tot i l'aportació imprescindible que va suposar, que ha suposat per a la transformació social d'un país que sortia de quaranta anys de foscor, d'injustícia i d'inequitat.

A Catalunya, a més, l'any 2010, el Parlament va aprovar la Llei d'accés a l'assistència sanitària de cobertura pública, a càrrec del Servei Català de Salut. Era la primera llei, dins l'àmbit estatal, que universalitzava definitivament l'accés a la sanitat pública –una llei, a més, aprovada, recordem-ho, per unanimitat d'aquesta cambra–; que afirmava amb tota rotunditat que cap circumstància personal era motiu de diferència per exigir un dret reconegut com a universal.

Per primera vegada des d'aleshores, hem hagut de llegir ara al BOE que un noi de vint-i-set anys que no ha percebut l'atur i que no troba feina no té dret a accedir al sistema sanitari, no té dret a protegir la seva salut. Ens ho podem permetre, com a país? Ens ho podem permetre com a societat? És sobre aquestes bases que construirem una societat més cohesionada, menys fraccionada, més forta i més preparada per al futur? Rotundament, no.

I en la defensa d'aquestes mesures no valen aquells arguments tan i tan emprats per alguns governs actuals, que, a partir de l'afirmació inassumible i inadmissible del «no tenim alternativa», continuem amb l'argument del «perquè no hi ha diners». I ens ho repeteixen quatre vegades.

Hi ha drets, senyors i senyores diputats, com el de la protecció de la salut, hi ha principis essencials en l'estat de dret i democràtic en què vivim que no poden posar-se en dubte amb l'argument de «no tenim alternativa». I aquest és el dret a la igualtat.

I això és el que ha confirmat el Consell de Garanties Estatutàries respecte a la reforma sanitària adoptada pel Govern de l'Estat. A sollicitud de diversos grups d'aquesta cambra, entre d'altres el Socialista, i també del Govern, el consell va tenir ocasió d'analitzar la possible vulneració de drets dels ciutadans de Catalunya i de competències de la Generalitat a partir d'aquesta reforma sanitària.

Li ho recordàvem ara fa tot just..., ho recordàvem a aquesta cambra ara fa tot just un mes per mitjà d'una interpellació al Govern sobre el capteniment del Govern amb relació a aquests dictàmens elaborats pel Consell de Garanties Estatutàries sobre les darreres reformes, regressives i recentralitzadores, del Govern de l'Estat, i implementades, també ho he de dir, així de clar, amb mà de ferro i per la via del decret llei, sense debat i discussió possible en la primera institució en qualsevol país democràtic, que és un parlament, ho recordàvem, i ho recordàvem perquè recordàvem els continguts d'aquests dictàmens i perquè ens preocupava quin era el capteniment del Govern en relació amb aquests dictàmens.

Efectivament, la nostra sollicitud de dictamen, presentada el 4 de maig, qüestionava la constitucionalitat de diversos preceptes d'aquesta reforma sanitària. I ho feia tant per la possible vulneració de competències com per la possible vulneració de drets dels catalans i les catalanes.

Com deia, uns dies més tard, el Govern va entrar també la seva sollicitud de dictamen respecte a la mateixa reforma sanitària, qüestionant el possible impacte sobre les competències de la Generalitat.

Tornem a recordar avui què deia el dictamen –crec que és útil que ho fem–, què deia el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries respecte a la reforma sanitària.

Tres coses. La primera, que la reforma sanitària no podia ser adoptada per decret llei, és a dir que vulnerava l'article 86 de la Constitució pel fet que no s'havia

justificat que es tractés d'un cas d'extraordinària i urgent necessitat.

Segon, que diversos preceptes de la reforma sanitària són inconstitucionals perquè vulneren el dret a la igualtat i el dret a la protecció de la salut.

I tercer, que es vulneren diverses competències de la Generalitat en matèria d'ordenació, planificació, determinació, regulació, execució de les prestacions i dels serveis sanitaris, sociosanitaris, de salut mental, de la formació sanitària especialitzada, de la competència per a l'ordenació farmacèutica o la del règim estatutari del personal al servei de les administracions públiques.

Estic llegint el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. Confirmava, ho repeteixo, vulneracions de drets i de competències. I a més a més deia: «I, per decret llei, no es podia fer això.»

Què fa el Govern davant d'això? Doncs, no votar la reforma sanitària en el Congrés, però afirmar que l'aplicarà malgrat l'impacte que això generi sobre els drets dels ciutadans i les competències de la Generalitat.

Segon, començar una picabaralla amb el Govern de l'Estat amb amenaces mútues d'impugnació de l'euro per recepta establert per la Generalitat si des del Govern es presentava un recurs contra el reial decret llei que establia la reforma sanitària.

Tercer, acordar finalment, a principis de juny, que s'iniciava el procediment de resolució de discrepàncies, que és aquest procediment negociat previ al recurs d'inconstitucionalitat que només té en mans el Govern de la Generalitat i no té aquesta cambra, per a la defensa de les competències –petit detall–, no pels drets; per a la defensa de les competències, utilitzava el Govern, i així ho anuncia, aquest mecanisme de resolució de discrepàncies.

I quart, afirmar per boca del conseller de Salut –a qui saludo, per cert, que no l'havia saludat inicialment–, en aquests mateixos passadissos d'aquesta cambra, que ningú es quedarà fora del sistema sanitari, amb la qual cosa no acabem de veure com s'ajusta això amb la primera afirmació que fèiem, o que fèiem en boca del Govern.

Tot i això, resulta evident que l'efecte de l'entrada en vigor d'aquesta reforma, d'aquí a poc més d'un mes, el 31 d'agost, el 31 d'agost d'aquest any, és..., l'efecte de l'entrada en vigor d'aquesta reforma, ho repeteixo, és que s'haurà perdut literalment el dret a la targeta sanitària. Ras i curt. És així.

Davant la constatació que el Govern semblava només estar preocupat per les competències de la Generalitat i no tant pels drets dels ciutadans, vam fer una pregunta clara en una interpellació fa poc més d'un mes: quin és el criteri polític del Govern que explica les seves decisions sobre l'impacte sobre els drets dels ciutadans –sobre les competències, ens quedava clar; sobre els drets dels ciutadans– que generen les reformes del Govern de l'Estat i que subratllen els dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries? Perquè, si tots els pronunciaments que havíem pogut sentir en boca del

Govern parlaven només de la necessitat de defensar les competències de la Generalitat, difícilment podríem pensar que la seva bel·ligerància davant l'Estat seria la mateixa en la defensa dels drets.

Hem reiterat en moltes ocasions que cal actuar en la defensa de competències de la Generalitat. Crec que no hi ha cap mena de dubte que ho hem reiterat, ho hem dit i ho hem fet. Però també en la defensa de drets dels catalans i les catalanes. Hem reiterat que el Govern no pot tenir una doble moral: una per a les competències i l'altra per als drets.

Ens hem preguntat repetidament qui ha de defensar els drets dels ciutadans, que també es troben a l'Estatut, que es troben a la Constitució, al costat de les competències, si no és el Govern de la Generalitat. Perquè el debat sobre qui ha de fer què no ens pot distreure del gran repte, del gran debat sobre l'accés als serveis públics de qualitat. Perquè no ens preocupa només qui pren la decisió, que ho hem dit reiteradament, també, sinó també quina decisió es pren. Perquè, en definitiva, ens preocupen les retallades de competències, però, senyors i senyores diputats, també ens preocupen les retallades de drets. I perquè ens preocupa que l'Estat s'atribueixi competències que no li pertoqueu, sí, però també ens preocupa, i sobretot, que aquestes decisions conculquin drets de la ciutadania del nostre país, drets establerts a l'Estatut i a la Constitució.

No es tracta només d'una preocupació, per això, eh?; es tracta d'una convicció, i d'una ferma convicció, d'una ferma convicció que només defensant allò que hem construït com a país, amb tants esforços, amb tant rigor, amb tanta voluntat..., tot això no podem deixar-ho caure per una mala prioritització de les polítiques d'ingressos i de despeses del Govern, que sota l'argument de «no tenim alternativa perquè no tenim més diners» està posant en marxa una autèntica contrareforma de l'estat del benestar. I el Govern de la Generalitat no pot ser còmplice d'aquesta contrareforma, no ho pot ser; i això és el que fa quan oblida la defensa dels drets i només parla de defensar competències.

Algú podria pensar que hem caigut en un error i que no hem sabut interpretar bé les seves paraules, però ara fa dues setmanes vam demostrar o vam poder demostrar, malauradament, que no anàvem errats. En la presentació de la moció subsegüent a la interpellació que havíem formulat dues setmanes enrere, vam voler fer introduir en la moció, si vostès volen, una obvietat: que el Parlament constatés allò que deien els dictàmens del Consell de Garanties, que aquestes reformes vulneraven, que aquesta reforma concretament, la sanitària, vulnerava drets i competències. El Parlament només s'havia de limitar a constatar el que deia el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries.

Doncs bé, la resposta, la resposta de Convergència i Unió va ser molt clara, la resposta va ser proposar suprimir, «tatxar», eliminar, liquidar, si vostès volen, les paraules «drets dels ciutadans», o «dels catalans i les catalanes», d'aquest text. Això vol dir que la referència que, de fet, feia el mateix Consell de Garanties, el més alt òrgan consultiu d'aquesta cambra i del Govern de la Generalitat, que té per funció adequar o

valorar l'adequació de les normes pròpies i d'altres governs i d'altres cambres a la Constitució i a l'Estatut, no podem reflectir-la, no podem constatar-la com a cambra parlamentària. Això és el que ens proposava Convergència i Unió.

I a la nostra demanda que el Govern presentés un recurs d'inconstitucionalitat contra la reforma sanitària per tal de defensar els drets, com també per defensar les competències, les dues coses, ens contestaven el que avui ha tornat a reiterar el president de la Generalitat en aquesta cambra, que ja estan negociant amb l'Estat la defensa de les competències de la Generalitat. I li ho repetim, competències, sí, però drets, també. I no ens ho estan responent.

És que una decisió inadmissible des del punt de vista de l'equitat en l'accés al sistema de salut ja estaria corregida si senzillament no l'hagués pres l'Estat i l'hagués pres el Govern de la Generalitat? Doncs, crec que és evident que la resposta és que no, que la decisió continuaria sent en aquest cas del tot errònia, del tot negativa per al nostre sistema de drets.

Per tot plegat hem presentat aquesta sol·licitud, perquè volem que el Parlament, reflectint el sentit de les forces polítiques del nostre país, de totes les forces polítiques del nostre país –un parlament que té entitat pròpia, encara, com a institució, malgrat la intenció permanent de Convergència i Unió de confondre el que és aquesta cambra amb el que és el Govern i amb el que és el seu partit o els seus partits–, perquè volem, ho repeteixo, que un parlament que té voluntat pròpia i personalitat pròpia pugui presentar un recurs davant del Tribunal Constitucional en la defensa de competències, però també de drets dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya que han resultat vulnerats per aquesta reforma sanitària.

La decisió de negociar de govern a govern no els la qüestionem. Nosaltres com a parlament no la podem utilitzar, ens és vetada. Considerem correcte que el Govern la utilitzi. No ho fem, no els neguem aquesta possibilitat; no ho fem perquè no és un mecanisme..., perquè aquest és un mecanisme, com els deia, que pot ser útil, pot ser útil si hi ha una veritable voluntat de diàleg de govern a govern. El que qüestionem és que només emprin aquest mecanisme per negociar les vulneracions de la reforma sanitària sobre les competències i no sobre els drets. Ja ho saben.

Per això, i com que no són incompatibles els dos mecanismes, el que faci el Govern i el que faci aquesta cambra..., perquè fins i tot els diria que unes reformes tan greus com les que s'estan produint a nivell d'estat per part del Govern de l'Estat cal que rebin una resposta contundent per part de totes les institucions del país, i per tant també d'aquesta cambra, per tot això, i perquè fins i tot en el cas que el Govern arribés a un acord amb el Govern de l'Estat en aquesta resolució de discrepàncies, només hauria resolt part del problema, que són les competències, però encara –encara–, després d'aquest acord, que no sabem si es donarà, però fins i tot després d'aquest acord, aquells joves que dèiem, de vint-i-set anys, que no han percebut l'atur i no troben feina, seguirien sense poder accedir al sistema de salut pública del nostre país.

Per tot això –per tot això–, crec que no ens podem permetre avui...

La presidenta

Senyora diputada, ha d'anar acabant.

Laia Bonet Rull

...no donar... –acabo, sí, presidenta–, no ens podem permetre avui que surti un no d'aquesta cambra. La vulneració de tots aquests drets es farà efectiva el dia 31 d'agost quan entri en vigor la contrareforma sanitària, pel que fa a les barreres de l'accés, a l'accés al sistema sanitari. Fem que aquest Parlament es posicioni amb veu alta i clara contra aquestes polítiques regresives, contra aquestes polítiques inequívokes.

Perquè això sigui possible, perquè el Parlament pugui decidir això avui, pugui llançar aquest missatge, només és possible si Convergència i Unió dona el seu vot favorable a aquesta sol·licitud i ho fa defensant de forma explícita –explícita, ho repeteixo, explícita, no implícita, com ens volen fer creure, explícita– el dret a la igualtat i el dret a la protecció de la salut.

Crec, senyors i senyores diputades de Convergència i Unió, que no els sorpreni si els dic que no esperem cap mena d'ajuda dels diputats del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya a la nostra sol·licitud.

Només serà possible, ho repeteixo, aprovar aquesta sol·licitud si vostès, diputats de Convergència i Unió, diputats i diputades, donen el seu vot favorable, si estan a l'alçada.

Les retallades...

La presidenta

Senyora diputada!

Laia Bonet Rull

...cap retallada –i acabo–, no poden afectar el dret a la igualtat i el dret a la protecció de la salut. No siguin còmplices avui i aquí novament d'aquestes polítiques, ni per acció ni per omissió. Vostès tenen la paraula.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, en aquesta intervenció voldria fer esment de tres qüestions: de la significació del Reial decret llei de mesures urgents per a la sostenibilitat del sistema nacional de salut, dels continguts del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, i unes reflexions sobre la necessitat d'interposar aquest recurs d'inconstitucionalitat i

de defensar els drets dels ciutadans i les ciutadanes i l'autogovern.

Pel que fa a la primera qüestió, a la significació del Reial decret de salut, mirin, l'allau d'atacs als drets socials que s'acumulen els darrers dos anys provinents del Govern de l'Estat i també el darrer any mig del Govern de Catalunya és tan espectacular com dramàtica i sembla que no té fi. Els de la setmana passada, presentats entre aplaudiments dels diputats del PP, van ser la gota que va vessar el got de la indignació ciutadana.

Els governs del PP segueixen una particular doctrina del xoc amb un seguit de decrets llei que ja van més enllà de les retallades pressupostàries. Es tracta de veritables contrareformes que afecten àmbits fonamentals de l'estat del benestar com l'educació, la salut, l'atenció a la dependència, els drets dels treballadors, els petits comerciants ara, la protecció del litoral, els treballadors autònoms, les petites i mitjanes empreses, que es veuran greument afectades per la pujada de l'IVA; una política que parteix d'una contradicció fonamental, d'un impossible: salvar el sistema financer enfonsant l'economia del país i empobrint la seva gent; una política tan ineficaç com injusta.

El Govern de l'Estat, i això també ho fa el de la Generalitat, culpabilitza de la crisi els governs anteriors; la ciutadania, que diu que abusa dels serveis públics com la sanitat, i les autonomies, dit així, de forma genèrica, unes més que altres, perquè tendeix a oblidar-se sempre de Madrid i de València.

El PP està aprofitant la crisi per canviar el model social i el model d'estat. Ells, que es posen tant a la boca la Transició, han trencat el pacte constitucional, amb el recurs i posterior sentència contra l'Estatut, i el pacte social, amb la reforma laboral, que trenca l'equilibri de les relacions entre treballadors i empresaris, i el pacte social basat en la construcció de l'estat del benestar.

I un element central d'aquest pacte social és el model de sanitat universal, pública i gratuïta que es va començar a implantar amb la Llei general de sanitat, de 1986. El dret a aquesta salut universal, pública i gratuïta és una conquesta de civilització.

Si ho volen comprovar, facin l'exercici de parlar amb una persona gran de classe treballadora, que els expliqui què passava quan no existia aquest model sanitari o mirin què passa a altres països que no el tenen: la malaltia era –ho és, en el cas d'aquests països– una condemna econòmica per a la família de la persona malalta, sovint de per vida, i l'accés a la sanitat, una qüestió de beneficència i de caritat, però no de drets. A més, a aquests països, el sistema sanitari és molt més car econòmicament i socialment.

El reial decret de salut no diu això, és cert, però inicia el camí cap al passat, de la universalitat a l'assegurament, de l'accés sense barreres a l'accés amb barreres econòmiques, amb diferents copagaments de la cartera de serveis. Passem del dret a la salut com a ciutadans a l'accés a la sanitat com a cotitzants de la seguretat social. I en aquest sentit és un decret llei profundament reaccionari per als drets de la ciutadania i tòxic per a la salut de les persones, per les següents raons: perquè su-

posa, com he dit, una contrareforma, un canvi de model realitzat de la nit al dia sense debat; perquè és discriminatori i trenca la igualtat en l'accés a la sanitat i a la protecció de la salut; s'exclou de l'atenció sanitària centenars de milers de persones, persones estrangeres en situació irregular, especialment.

El conseller de Salut i el president Mas van dir que a Catalunya ningú es quedaria sense cobertura sanitària a partir del 31 d'agost. Esperem que sigui així i que es faci realment en condicions d'igualtat, sense declaracions de pobresa i sense passar per la porta del darrere.

Perquè s'avança, ho repeteixo, amb aquest reial decret de salut, en el desmantellament del sistema sanitari amb els canvis en la cartera de serveis; perquè s'amplia el copagament dels medicaments i l'estén a les persones jubilades. Ara els medicaments es pagaran a través dels impostos, es copagaran més per la decisió del Govern de l'Estat i es repagaran només a Catalunya amb l'euro per recepta per decisió de CiU amb el suport del PP. Unes mesures que castiguen greument les persones de renda més baixa, les persones jubilades i els malalts crònics, i que són una retallada constant de la renda disponible dels treballadors i dels pensionistes, que a Catalunya, de mitjana, cobren uns nou-cents euros el mes. I a més penalitza els professionals farmacèutics, convertint-los en recaptadors d'impostos i en víctimes d'un procés d'implimentació del copagament certament caòtic. I perquè, evidentment, es vulneren les competències de la Generalitat. Si és que en el preàmbul del reial decret ja es culpabilitza les comunitats autònomes de la situació del sistema de salut.

Per sintetitzar-ho en una sola idea: aquest reial decret trenca amb un element fonamental del sistema de salut que és la solidaritat social dels que més tenen amb els que menys tenen, de les persones sanes amb les persones malaltes; una solidaritat que es realitzava a través dels impostos. Perquè el que cal són impostos més efectius i progressius sobre les rendes del capital, sobre les grans fortunes, sobre les herències de les famílies més riques, a Catalunya, amb l'impost de successions, sobre els productes de luxe. El que cal és això, i no, copagaments i impostos sobre la malaltia.

És oportú recordar que al Govern català algunes d'aquestes mesures li semblaven, amb paraules del conseller Mas-Colell, «tímides». El conseller proposava mesures, entre cometes, «més agosarades», com el copagament de cinc euros per dia d'hospitalització i fer pagar a les persones amb una renda superior el cent per cent del cost dels medicaments. A més, evidentment, van lloar el copagament dels serveis sanitaris, una reivindicació que, com hem conegut avui, el president..., ho fa reiteradament, però avui hem conegut que també ho fa a la premsa estrangera, en aquest cas a un diari holandès. Una qüestió que certament ens preocupa molt.

Es torna a repetir un esquema ja habitual. El Govern català reclama a l'Estat que sigui valent, que faci els canvis normatius necessaris per a facilitar les retallades en educació o en salut o en la pujada de l'IVA o la

reducció dels salaris dels funcionaris. Ah!, però quan la resposta social és molt negativa, què passa? S'arronssa i dóna les culpes al Govern del PP. I al final acaben sent víctimes de les seues pròpies paraules.

La segona qüestió, els continguts del recurs d'inconstitucionalitat que plantegem i del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. Voldria destacar-ne alguns aspectes.

Segons el dictamen, es vulnera la Constitució ja que no es motiva la urgència que justifica la tramitació com a decret llei. El Govern no es va molestar ni tan sols a justificar aquesta urgència, perquè el PP governa de forma autoritària, a cop de decret, sense permetre la tramitació parlamentària, sense l'oportunitat de fer esmenes, sense cap tipus de possibilitat de debat social, de participació dels sectors implicats, d'acord amb les comunitats autònomes i de negociació amb el conjunt de forces polítiques. Les Corts Generals, el diàleg social amb els sindicats, amb els professionals sanitaris, l'acord amb les autonomies i el món local, els elements que conformen l'estat social de dret, al Govern del PP li molesten, li sobren.

El president Rajoy practica l'estratègia del cargol: s'amaga quan cal explicar-se, el molesta donar explicacions, si pogués no faria cap compareixença pública. Doncs, aquí el mateix: cap tipus de negociació, cap tipus de diàleg.

El dictamen recorda la importància del diàleg social, especialment quan hi ha processos de reforma dels sistemes de protecció social i fins i tot quan hi han situacions econòmiques difícils com l'actual.

Segona qüestió. Es vulnera el dret a la igualtat i el principi de protecció de la salut en fer fora determinats col·lectius de l'assistència sanitària pública gratuïta, com els estrangers, europeus o no, amb autorització de residència, que no tinguin la condició d'assegurat, sempre que acreditin un nivell determinat d'ingressos. El dictamen diu que en un entorn de tractaments mèdics cada vegada més cars, aquesta regulació generaria una problemàtica d'indubtable gravetat per a les persones que haguessin de pagar l'assistència sanitària.

I, mirin, no cal posar nivells d'ingressos per a accedir a l'assistència sanitària; el que cal és que els rics paguin més, el que cal és que les rendes del capital paguin més, el que cal és acabar amb la vergonya de les Sicav, el que cal és combatre el frau fiscal i no fer amnisties fiscals. El que cal és tot això, i no límits per a accedir a l'assistència sanitària i impostos sobre la malaltia.

I, pel que fa als estrangers en situació irregular, el dictamen el critica i esmenta els problemes i perjudicis que la nova normativa comportarà per a la salut en excloure una part de la població de l'assistència sanitària regular; el perill de col·lapse de les urgències sanitàries només garantint l'atenció per aquesta via, no?

Sobre aquesta qüestió, coincidim amb el vot particular del president del Consell de Garanties Estatutàries, el senyor Eliseo Aja, quan considera que es vulnera el dret a la salut de les persones immigrades empadronades en algun municipi en situació irregular i que no es

justifica de cap manera la limitació del dret i el tracte desigual que reben.

Cal recordar que en la major part dels casos es tracta de persones que tenen papers i que els han perdut perquè han perdut la feina, i la immensa majoria dels casos han emmalaltit aquí. I evidentment es vulneren les competències de la Generalitat: l'article 162, que estableix la competència de la Generalitat en matèria sanitària, i en un seguit llarg d'elements que assenyalen el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries.

És un exemple del que fa el Govern del PP: centrifuga les retallades i la càrrega del dèficit a les comunitats autònomes i xucla les competències de les comunitats autònomes.

Com es pot veure, hi ha motius més que sobrants per interposar aquest recurs d'inconstitucionalitat, tant per la forma, la tramitació mitjançant decret llei, com pel fons, la vulneració del dret a la igualtat i a la protecció de la salut, i, evidentment, la defensa de les competències de la Generalitat.

I la tercera qüestió, les darreres reflexions sobre la necessitat de presentar aquest recurs. La pregunta que els demanem que es facin, especialment al Grup de Convergència i Unió, en votar aquesta proposta, és: què és el millor que pot fer el Parlament en defensa de l'autogovern i dels drets de les persones en aquests moments tan difícils?, què és el millor que es pot fer?

Doncs, mirin, una cosa molt senzilla, que la gent senti que les institucions del país, que el Parlament i el Govern estan al seu costat. El Govern, progressivament, a mesura que creix la indignació social, fa declaracions abrindades contra el Govern del PP i sobre el mal tracte que rep Catalunya. Però estem cansats de declaracions abrindades un dia i un altre, i un altre dia de reculades a marxar forçades, recuperant els pactes amb el PP.

El secretari d'organització de Convergència i Unió, el senyor Rull, demanava al Govern que es plantés, que no complís els objectius de dèficit decidits pel Govern espanyol. Ahir, això sí, apellant a la Verge, el portaveu del Govern rectificava i anunciava que aplicaria les retallades decidides pel Govern central.

Doncs, avui tenen una oportunitat per passar de les paraules als fets. Donin suport a aquesta proposta per a interposar aquest recurs d'inconstitucionalitat. No siguin durs amb la gent i dòcils amb el Govern del PP, perquè el Govern, a més, en la seva sol·licitud del dictamen bàsicament sol·licita el posicionament del consell sobre la possible vulneració de les competències de la Generalitat, i a més a més ha explicat que vol negociar aquesta qüestió, la vulneració de competències.

Mirin, per nosaltres cal defensar els drets de les persones, no només les competències, i cal també defensar les competències per defensar els drets de la gent, clar que sí.

L'Estatut diu que els poders de Catalunya han de promoure les condicions perquè la llibertat i la igualtat dels individus i dels grups siguin reals i efectives. I també estableix que totes les persones tenen dret a

accedir en condicions d'igualtat i gratuïtat als serveis sanitaris de responsabilitat pública.

Ens n'oblidarem, d'això, ara? Ens n'oblidarem, del títol de drets de l'Estatut, i només recordarem el títol de competències? Defensin també aquesta part de l'Estatut, perquè Catalunya no és una abstracció, no són només les competències de l'Administració de la Generalitat; la Catalunya real és la que formen tots els homes i les dones que hi viuen i hi treballen o que hi voldrien treballar, en qualsevol cas. No «tatxin» els drets de la ciutadania, com van fer al darrer Ple, en les esmenes que va presentar el Grup de Convergència i Unió a una moció presentada per la diputada Laia Bonet; no facin això.

Mirin, avui el president Mas deia que calia esgotar tots els mecanismes de negociació possibles, els que permet la Llei orgànica del Tribunal Constitucional. El conseller de Salut, quan encara no s'havia convalidat el reial decret, també s'agafava a la voluntat negociadora del Govern de l'Estat i a les bones paraules de la ministra per a realitzar correccions, i al final, res de res substancial.

Mirin, realment se'ls creuen, als del PP, al Govern del PP? Encara creuen que serà possible negociar amb el Govern i arribar a algun acord? Encara creuen que tenen voluntat d'acordar res amb ningú després d'aquest darrer divendres de dolor que hem patit, amb les brutals mesures que han aprovat i el reguitzell de decrets que ens esperen? Encara pensen que hi ha una mínima voluntat de negociació després de l'humiliant Consejo de Política Fiscal y Financiera de l'altre dia?

En el millor dels casos, el que pot passar és que acabin legitimant un decret que canvia el model de salut de forma regressiva a canvi de reduir drets.

Corren el risc de legitimar un retrocés històric en el dret a la salut a canvi de salvar unes competències que el Govern de l'Estat ja s'encarregarà de retallar per una altra banda quan li convingui.

En aquests moments de deslegitimació de la política, de crisi de la política, el que cal és claredat i lideratge. El que la ciutadania reclama és que no es dubti en la defensa dels drets ni en la defensa de l'autogovern de Catalunya. I per això el millor instrument de deixar les coses clares és presentar aquest recurs d'inconstitucionalitat.

Vostès negociïn el que vulguin, però crec que el que ha fet el Govern del PP durant tots aquests mesos és una demostració claríssima de quina és la seva voluntat.

Com vam veure ahir en el lamentable canvi de posicionament del PP sobre la proposta presentada pel PSC sobre la renda mínima –també ho hem vist amb l'euro per recepta–, els drets socials s'han convertit en moneda de canvi dels pactes entre Convergència i Unió i el PP, i creiem que això és vergonyós.

En aquest cas els demanem que es posin al costat de la gent, que siguin coherents també amb les mocions aprovades...

La presidenta

Senyor diputat...

Josep Vendrell Gardeñes

...pel Parlament de Catalunya.

La presidenta

...ha d'anar acabant...

Josep Vendrell Gardeñes

Ja acabo, presidenta. Els demanem, al Grup de Convergència i Unió, que donin suport a la presentació d'aquest recurs d'inconstitucionalitat, però també els demanem que no apliquin el decret, que utilitzin tots els mecanismes polítics i jurídics per no aplicar-lo, com ha fet el Govern Basc, i que retirin també l'impost sobre la malaltia, l'euro per recepta.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Carme Capdevila..., l'honorable senyora Carme Capdevila.

Carme Capdevila i Palau

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, és evident que si el Govern fes la seva feina, si el Govern de la Generalitat fes la seva feina, avui no seria necessari debatre al Parlament aquest punt. En primer lloc, perquè el Govern va tardar excessivament a fer l'anunci que volia recórrer el Reial decret 16/2012, i en segon lloc, perquè a hores d'ara encara no ho ha fet –no ho ha fet. I tots podem estar d'acord que la negociació sempre és necessària, i més quan estem parlant de qüestions tan bàsiques que afecten la ciutadania. La negociació és sempre imprescindible, malgrat que jo crec que en aquesta ocasió cal fer una consideració inicial que al meu entendre i a l'entendre d'Esquerra Republicana de Catalunya és cabdal: veure qui hi ha a l'altre cantó de la taula per negociar i quines són les possibilitats d'èxit que tenim; veure quines possibilitats tindrem d'aconseguir quelcom. Perquè no estem parlant del Partit Popular de Catalunya, amb el qual s'autoalimenten mútuament, i que gairebé es podria dir que són la mateixa cara de la mateixa moneda; estem parlant del Govern del Partit Popular, amb una majoria absoluta a l'Estat espanyol, a l'altre cantó de la taula. I veure realment quina és la voluntat, que dia rere dia ens estan demostrant que no hi ha cap voluntat de negociació o de flexibilitat, alhora, dels negociadors amb què mos toca «interlocutar».

Per tant, analitzat i vist el que ens depara cada dia el Govern de l'Estat espanyol, sembla fora de lloc, al meu entendre i a l'entendre d'Esquerra Republicana de Catalunya, esgotar els terminis de negociació previs a la interposició del recurs del Reial decret sobre

mesures urgents per garantir la sostenibilitat del sistema –és que el títol ja és «rimbombant»– nacional de salut, millorar-ne la seva qualitat i la seguretat de les seves prestacions.

Quina és la finalitat que hi ha al darrere, la finalitat real que hi ha al darrere d'aquesta negociació? Doncs, està clara –està clara–; és a dir, no fer-se mal mútuament, no fer-se mal el Govern de la Generalitat ni fer-se mal amb el Govern de l'Estat. Per què? Perquè aquí tenim en joc l'euro per recepta –aquí tenim en joc l'euro per recepta. Hi va haver molta decisió per part del Govern dient: «Presentarem recurs contra el reial decret.» Automàticament, l'Estat anuncia que interposarà recurs contra l'euro per recepta. I aquí s'acaba tot. Ara entrem en un període de negociació. Aquesta és la veritable raó per la qual la Generalitat, el Govern de la Generalitat, a hores d'ara encara no ha presentat aquest recurs.

Jo crec que ho hem debatut sobradament en aquest Parlament, i tots estem plenament d'acord que reformes tan importants, que estan modificant lleis orgàniques, o la mateixa Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, o el mateix Estatut d'autonomia, no es poden tramitar per la via d'urgència com ho fa el decret, el reial decret, que de fet va invalidar la possibilitat d'introduir-hi esmenes.

Aquest reial decret es va fer tan a corre-cuita –tan a corre-cuita– que resulta que la correcció, el text de correcció d'esmenes tècniques és més voluminós que el mateix decret. I això ens hauria de fer reflexionar a tots nosaltres.

Tenim un decret altament invasiu; així ho determina el Consell de Garanties Estatutàries de Catalunya en un nombre important d'articles, sobre el Reial decret –no en faré menció, n'han fet els dos diputats que m'han precedit–, i un decret que jo crec que hauria de preocupar també el mateix Estat espanyol, perquè trenca amb aquesta voluntat recentralitzadora en què el Govern de l'Estat està obsessionat últimament, perquè hi han mesures –hi han mesures– que no s'aplicaran. O almenys així ho han dit algunes comunitats autònomes; entre elles, ho ha dit també Catalunya.

I no s'aplicaran en el cas de la negació de l'atenció sanitària a persones emigrades en situació d'irregularitat administrativa o als joves o a les persones majors de vint-i-sis anys que no tinguin o no hagin, no disposin d'un contracte laboral. Per tant, no els negaran aquesta atenció sanitària amb les mateixes condicions, doncs, que la rebran o la podran gaudir les persones que tenen la condició d'assegurat. I jo estic convençuda, i així ho desitgem, i crec que això anirà passant, que a poc a poc totes les comunitats autònomes que fins ara no ho han verbalitzat acabaran –acabaran– ofertant atenció sanitària a totes aquestes persones en igualtat de condicions, a totes les persones que no gaudeixin de la condició d'assegurat.

Però jo demano, i en aquest cas per això es presenta la sol·licitud d'aquest recurs, que sigui el Tribunal Constitucional qui determini la seva inconstitucionalitat i obligui el Govern de l'Estat a fer una rectificació del decret i a fer marxa enrere, i que es governi d'acord

–es governi d'acord– i no d'esquena –no d'esquena– a la Declaració dels drets humans i als tractats i acords internacionals ratificats per Espanya. O també al mateix Estatut d'autonomia de Catalunya, que no fa una diferenciació en funció de la situació administrativa de les persones residents a Catalunya, com tampoc ho fa per motius d'edat, i alhora estableix que l'accés al sistema públic de salut s'ha de produir en condicions d'igualtat i gratuïtat.

I demanem també en aquest punt, ja que el Govern de la Generalitat ha dit que donaria cobertura a totes aquestes persones que no gaudeixen de la condició d'assegurats, que també informi de com ho farà, perquè crec que aquesta és una demanda que les persones que n'estan afectades, preveient que tenim el 31 d'agost aquí a tocar, doncs, demanen que se'ls aclareixi.

Amb aquest decret deixem de ser ciutadans i ciutadanes amb dret a la salut per convertir-nos en persones assegurades. Fixeu-vos que és un viatge, és un viatge de retorn al passat per la via ràpida, i fins i tot hem retornat a l'època franquista per a satisfacció d'alguns nostàlgic.

Però retornem al que avui ens ocupa, que és que el Govern de la Generalitat està permetent amb la seva passivitat que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya siguem l'ase dels cops del Govern de l'Estat.

Estem veient cada dia imatges d'honorables consellers que teatralitzen, permetin-me, que és així, perquè aquesta és la paraula, una gran indignació quan tornen de Madrid, però a l'hora d'actuar amb fermesa s'envolten de la prudència, s'envolten de les bones paraules, s'envolten de la inacció, i per contra seguim, els catalans i catalanes, seguim rebent a tort i a dret. Paguem taxes com l'euro per recepta; alhora, haurem de suportar l'increment del copagament dels medicaments; hem sofert les retallades més importants en tots els àmbits, dia sí dia també; i qualsevol mesura que impulsa el Govern de l'Estat –qualsevol mesura que impulsa el Govern de l'Estat– ho fa a esquenes de Catalunya, ho fa envaint les nostres competències i ens penalitza doblement.

Per tant, aquest decret, que també limita..., i així ho diu el Consell de Garanties Estatutàries, limita el migrat autogovern que tenim a Catalunya, suposa alhora una recentralització de les competències en matèria de salut. I, a tall d'exemple, qualsevol iniciativa que comporti una modificació de la cartera bàsica de prestacions suposarà per als catalans i per a les catalanes un sobrecoast afegit un altre cop –un altre cop–; però també és un decret que no afronta les actuals ineficiències del sistema públic.

Per tant, per què serveix? No contribueix –no contribueix– a la sostenibilitat del sistema nacional de salut. I, malgrat això, sí que deteriora la qualitat assistencial i la sanitat pública en general. No podem viure d'esquena al que passa al nostre entorn. S'ha demostrat –s'ha demostrat sobradament– que un sistema d'assegurats és més car que un sistema d'accés universal i gratuït. I tot i així, en ares a l'estalvi, a l'austeritat, seguim pel camí equivocat.

Crec que necessitem que el Tribunal Constitucional –em costa molt dir-ho i que jo mateixa sigui qui digui aquestes paraules– comenci a treballar –comenci a treballar– de manera immediata. El temps juga un paper cabdal. Aquest decret entrarà en vigor el dia 31 d'agost, el dia 1 de setembre, i seria bo que el Govern prengui una decisió ràpida i amb la direcció que va anunciar dies enrere.

Puc entendre, eh?, que, malgrat que avui votin en contra del que ha estat una iniciativa de l'oposició, ho facin vostès de manera immediata a iniciativa pròpia, però presentin aquest recurs. No pot ser que escoltem ahir el portaveu a la roda de premsa posterior al Consell de Govern que diu que «ja n'hi ha prou», que hem de dir «prou» a l'Estat espanyol; i que la manera més ferma de dir «prou» a l'Estat espanyol és presentant recursos al Constitucional. En aquest cas, es referia a tots els decrets, doncs, d'aquest cap de setmana. Bé. Si aquesta és l'única manera que té el Govern de la Generalitat de dir «prou» a l'Estat espanyol..., que ho faci –que ho faci–; però, si us plau, que deixin ja aquesta inacció.

Esquerra varem presentar conjuntament aquesta sol·licitud i, evidentment, la votarem a favor, a la interposició d'aquest recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret. Insisteixo –hi insisteixo– que el Govern ho faci també de manera immediata.

Jo insisteixo que dir «prou» vol dir quelcom més que paraules; vol dir accions, vol dir fets. Vostès han dit –i en un consell de govern ho han dit– que presentarien recurs. La moneda a canvi què és? Que no ens facin perillar l'euro per recepta? Bé. Jo crec que aquest decret, l'euro per recepta, comparativament amb el contingut i amb tots aquells articles que han estat declarats invasius és menor –és menor.

Per tant, revisin qui tenen al costat a l'altra taula..., a l'altra cantó de la taula, amb qui estan negociant, valorin de nou quines possibilitats d'èxit tenen i facin alguna cosa, facin quelcom. Perquè crec que és hora que diguem «prou», i diguem «prou» perquè volem preservar un bon model de salut pública; jo crec que tots ens el mereixem. Per tant, jo crec que s'imposa aquesta acció per part del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i quatre minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El vicepresident primer

Reprenem el Ple on l'havíem deixat, al setè punt de l'ordre del dia, per fixar posició els diferents grups parlamentaris respecte a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat en matèria de salut.

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre diputada senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, per fixar posició del meu grup sobre aquest recurs d'inconstitucionalitat que el Partit Socialista de Catalunya, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, tot i que no hi siguin, doncs, han presentat posteriorment en el Dictamen del Consell de Garanties Estatutàries sobre el Reial decret 16/2012, de sanitat, del Govern espanyol.

Bé, després d'escoltar les intervencions d'aquest matí dels diferents portaveus dels grups que han presentat aquest recurs, doncs, intentaré contestar les seves equivocades... –sota el nostre punt de vista–, les seves equivocades reflexions. Però vull començar fent una afirmació, perquè l'únic que pot declarar una norma inconstitucional és el mateix Tribunal Constitucional. Per tant, aquest dictamen considera que algun article del Reial decret 16/2012, de mesures urgents per garantir la sostenibilitat del sistema nacional de salut, col·lideix amb la seva interpretació de la Constitució espanyola i també de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Però no deixa de ser una opinió, personal o col·lectiva, però una opinió del Consell de Garanties Estatutàries, que no és ni vinculant ni decisiu, sinó que és únicament consultiu.

Aquest matí el president Mas, durant la sessió de control, doncs, ja ens ha confirmat que Convergència i Unió no vol recórrer tampoc davant del Tribunal Constitucional aquesta llei del Govern Rajoy. O sigui, d'alguna manera i en alguns moments i per part d'alguns membres del Govern, i a vegades també del seu mateix portaveu, doncs, a vegades amb la boca petita i quan els convé fer de ploramiques, la critiquen, diuen que no els agrada, que no la compliran, que serem insubmisos, però a l'hora de la veritat s'arronsen i avui no donaran suport perquè aquest recurs per al Tribunal Constitucional prosperi. Aquesta és la veritable actitud de Convergència i Unió: avui blanc, demà negre, aquí vermell i a Madrid blau. Aquesta és realment l'actitud. Però el Govern de Catalunya, el Govern de Convergència i Unió practica un exercici de cinisme per entretenir els seus mateixos votants, ja que apliquen aquestes mesures del reial decret –com deia– i no han perdut l'ocasió d'utilitzar-les també, fins i tot, en la presentació de l'informe en el Consell de Política Fiscal i Financera.

Però ja entrant en el que és la presentació per part dels grups que han donat suport a aquest recurs, a aquesta interposició del recurs davant del Tribunal Constitucional, senyores i senyors diputats, jo volia fer alguna

reflexió de caràcter general, perquè el gran endeutament de la sanitat pública en el conjunt espanyol..., estem parlant de 16.000 milions d'euros que té de deute la sanitat en el conjunt de tot Espanya, i l'actual situació de gravíssima crisi econòmica ha deixat al descobert les febleses del nostre sistema nacional de salut, i, per tant, no prendre mesures urgents hauria estat absolutament irresponsable.

I vull repetir-ho: el Govern Zapatero-Rubalcaba-Chacón va deixar un deute en el conjunt de la sanitat pública espanyola de 16.000 milions d'euros. I jo pregunto, i ho dic sincerament: algú mínimament responsable creu que no calia actuar de forma urgent? Evidentment, els que presenten aquest recurs d'inconstitucionalitat eren partidaris de seguir gastant, de seguir malbaratant, de seguir fent la pilota més grossa. I aquest matí ho hem vist: es plantegen i posen en dubte que aquest reial decret del Govern Rajoy s'hagués presentat de forma urgent. Nosaltres els diem clarament que era absolutament necessari, els ho torno a dir: el deute de la sanitat pública a espanyola, que vostès precisament van deixar, és de 16.000 milions d'euros.

Però a nosaltres, el Partit Popular, els ciutadans ens van demanar el passat 20 de novembre de forma majoritària que tapéssim també aquest forat de la nostra sanitat, i així ho estem fent. I ara ens vénen les esquerres catalanes a exigir que no ho fem. Doncs, escoltin, senyors, senyors d'Esquerra Republicana, d'Iniciativa per Catalunya i, sobretot, senyors del Partit Socialista de Catalunya, s'equivoquen. El Partit Popular espanyol, el Govern Rajoy, hem encetat un camí de reformes estructurals per treure el país del pou on vostès ens han ficat. I ho farem, no ho dubtin, que ho farem. Per això i de manera responsable el Govern espanyol del Partit Popular ha posat en marxa, com els deia, una gran reforma per garantir la sostenibilitat del sistema, preservant sempre el dret dels ciutadans a la protecció de la seva salut i assegurant que l'assistència sanitària sigui universal, pública, gratuïta i de màxima qualitat. Per molt que aquest matí alguns intentessin qüestionar-ho, l'assistència sanitària continuarà sent universal, gratuïta i de màxima qualitat.

Mirin, senyores i senyors diputats, la situació del país és molt complexa, tenim 5,6 milions de persones que volen i no poden treballar; tenim 1,7 milions famílies amb tots els seus membres a l'atur; tenim el 42 per cent dels aturats que porten més d'un any sense treballar, i el que és més greu encara, tenim 2.200.000 nens a tot Espanya i prop de 400.000 nens a Catalunya que només poden menjar un cop al dia. I mentre tinguem aquest 24 per cent de nens en el conjunt de Catalunya que se'n van a dormir sense sopar, mentre això passi en aquest país, mentre això passi a Catalunya, el Partit Popular limitarem l'accés a la sanitat dels immigrants irregulars.

I dic això perquè aquest matí alguns han intentat –perquè estic segura que no ho han aconseguit–, han intentat convèncer algú que el Partit Popular volem treure drets, i feien referència a aquestes expressions tan de les esquerres, els drets socials, els drets no sé de quin tipus... Jo els vull recordar que la Constitució espanyola, en el seu article 35, parla com a dret universal del

dret al treball, precisament aquell dret que les esquerres d'aquest país han negat i han condemnat milions de persones a no gaudir durant molt de temps, i ara vénen aquí, ara que estan a l'oposició aquí i arreu, ara vénen aquí a donar lliçons de moral i lliçons de drets universals i de drets humans.

Perquè mirin, il·lustres diputats, el que no pot ser és que amb els nostres impostos estiguem pagant, per exemple, qualsevol prova diagnòstica d'un familiar d'un immigrant il·legal que ni viu aquí, per exemple, moltes vegades, mentre el ciutadà català, mentre qualsevol de nosaltres estem en una llista d'espera per a una intervenció important. Això no pot ser, i els ho torno a dir, perquè aquesta expressió l'he fet servir diferents vegades des d'aquesta mateixa tribuna. El cor ens diu que hem d'ajudar tothom, tothom, això ens ho diu el cor, però el cap en aquests moments ens diu que això no és possible, i dir el contrari és practicar un exercici d'hipocresia.

L'únic que perseguim amb aquest reial decret del Govern Rajoy, de salut, és que els estrangers tinguin exactament el mateix tracte que tenim els catalans o la resta d'espanyols quan sortim fora del país, però amb una diferència: ells tenen en aquest país, ells tenen a Catalunya i a Espanya una cartera de serveis molt més àmplia. I deia: hi ha molts europeus també que vénen al nostre país només buscant atenció sanitària i acaben tenint més drets que els mateixos catalans. Arriben, s'empadronen i amb aquest padró obtenen la targeta sanitària, la converteixen en targeta europea, se'n tornen al seu país i la factura que s'emet des del seu país l'hem de pagar nosaltres des d'aquí amb els nostres impostos, i això no es pot tolerar.

Com tampoc es pot tolerar, per exemple, que amb una mateixa targeta sanitària vinguin cinc o sis persones d'una mateixa família només a fer servir la nostra assistència sanitària i se'n tornin al seu país. Això tampoc es pot tolerar. I el que fem amb el reial decret del Govern Rajoy, el que fem des del Partit Popular és precisament acabar amb tot aquest mal ús, acabar amb tot aquest abús que s'ha fet amb el turisme sanitari, perquè a cap país del món, a cap, cap ni un, els drets dels estrangers són superiors als propis del país, i això aquí estava passant fins ara, fins ara perquè, afortunadament, amb aquest decret acabem també amb aquestes, diguem-ne, situacions absolutament il·lògiques.

Aquest reial decret que vostès volen recórrer contempla grans àrees d'actuació, com és per exemple la universalitat que garanteix el dret d'assistència sanitària a tothom, com deia, a tothom, i quan dic tothom m'estic referint a qualsevol espanyol o estranger, m'és igual, en situació –com no pot ser d'una altra manera– legal.

Una altra gran àrea d'actuació, també, que contempla el reial decret és la famosa prestació farmacèutica. Aquesta reforma modifica el sistema d'aportacions de l'usuari en farmàcia, una aportació que existeix des de fa ja moltes dècades; ara tothom es posa les mans al cap, però això no és res de nou, que el que fem amb aquest reial decret del Govern del Partit Popular és

millorar l'equitat amb un sistema molt més just, perquè els nivells d'aportació per al pagament dels medicaments s'establiran en funció de tres criteris: en funció de la renda, en funció de l'edat i en funció del grau de malaltia. I una novetat, i jo no entenc per què a les esquerres això no els hi agrada: a partir d'ara els aturats de llarga durada no hauran de fer cap pagament pels seus medicaments. Fins ara pagaven el 40 per cent; ara deixaran de pagar, res, o sigui, a partir d'ara no pagaran absolutament en concepte dels seus medicaments. Com tampoc els perceptors de rendes mínimes d'inserció i tampoc els perceptors de pensions no contributives. A partir d'ara amb aquest reial decret quedaran absents, quedaran exclosos de fer qualsevol pagament pels seus medicaments.

I les persones actives hauran de pagar en funció de la renda, des del 40 per cent que pagaven ara fins al 60 per cent en el cas de les persones amb rendes o ingressos superiors als cent mil euros l'any. Aquest matí el diputat Vendrell, d'Iniciativa per Catalunya, deia: «El que cal és que els rics paguin més.» Senyor Vendrell, és que és exactament el que farem –és exactament el que farem–, el que pretén, precisament, aquest reial decret, que les persones que tenen més ingressos, que les persones que tenen ingressos superiors –com deia– a aquesta xifra de cent mil euros l'any, doncs, siguin els que paguin un percentatge superior –superior, estic parlant del 60 per cent del total dels medicaments. Per tant, tot això ho fem ni més ni menys que per eixugar el deute que alguns... –i no parlo per ningú, sinó per aquesta part de l'esquerra, també casualment–, que alguns ens van deixar.

I és clar, aquest matí, doncs, algú, el Partit Socialista, sobretot, i Esquerra i Iniciativa ens volien convèncer que la Llei de salut del Govern Rajoy és inconstitucional, i antiestatutària, però el cert és que la situació, com els deia, la situació de la sanitat espanyola, des del punt de vista econòmic, és molt greu, i és molt greu com a conseqüència, sobretot, dels impagaments i de la caiguda dels ingressos que financen els nostres serveis. Situació, per cert, que –com deia– alguns han creat, no l'hem creat els que hem trobat aquesta situació, sinó que ens hem trobat amb aquesta situació. Per això considerem que cal prendre moltes mesures, evitant tot allò superflu i concentrant-nos en allò essencial.

Sàpiguen també, senyors presentants del recurs, que les polítiques de reducció de la despesa s'havien centrat exclusivament en aquest país en la factura farmacèutica, al temps que es deixava els proveïdors en una situació insostenible. I davant d'aquest escenari hi havia dues opcions, i eren a més molt clares, les dues opcions. La primera, no fer res, no fer absolutament res, continuar malbaratant, malbaratant recursos i fent –com els deia– la pilota més grossa. I la segona opció era reformar la sanitat per garantir la seva sostenibilitat. I el Partit Popular, precisament, hem decidit, hem optat per aquesta segona opció. Una reforma que en absolut és fruit d'improvisacions. Aquest matí alguna portaveu d'algun partit d'esquerres deia que això s'havia fet a corre-cuita, que això era fruit de la improvisació i que en absolut ho havíem pactat ni consensuat

ni negociat amb ningú. Això és absolutament fals, jo també entenc que alguna persona d'Esquerra Republicana o d'Iniciativa per Catalunya pensi que no l'hem negociat amb les comunitats autònomes. Evidentment, ells no governen enlloc i, per tant, és evident que amb ells no s'ha negociat. Però s'ha negociat amb totes i cadascuna de les comunitats autònomes d'aquest país, i s'ha negociat també amb tots els sectors implicats i, en definitiva, amb tothom.

I, a més, dels 35.000... –vull donar una última xifra–, dels 35.000 milions del pla de pagament a proveïdors, un total de 12.110, és a dir, un terç dels diners destinats a pagaments a proveïdors han anat precisament a pagar factures del sector sanitari. Perquè, un cop abordada la urgència dels proveïdors, hem fet aquesta reforma per garantir la cohesió, la igualtat en l'accés a les prestacions i l'eficàcia en el servei.

És per aquests motius, bàsicament, que no compartim en absolut –en absolut– la presentació d'aquesta interposició de recurs d'inconstitucionalitat, i per això el Grup Parlamentari del Partit Popular hi votarem en contra.

Gràcies, presidenta, honorable conseller, diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. També per fixar posició, i en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Cañas. *(Pausa.)* Quan vulgui, diputat.

Jordi Cañas Pérez

Presidente, *conseller*, diputados, diputadas, ¿cómo calificar el Real decreto 16/2012? Pues hay que calificarlo de ilegal, de injusto, pero especialmente de inmoral. Es ilegal porque vulnera dos principios constitucionales, el artículo 13, que les voy a leer para que a ver si ustedes lo recuerdan la próxima vez que tengan que acometer un real decreto vía urgencia para desmontar uno de los pilares del estado del bienestar, se lo voy a leer. Artículo 13 de la Constitución española: «Los españoles son iguales ante la ley sin que pueda prevalecer discriminación alguna por razón de nacimiento, raza, sexo, legión, opinión o cualquier otra condición o circunstancia personal o social.» Pero es que no solo se vulnera el artículo 13, sino también el artículo 43, que reconoce, aunque a ustedes les sepa mal, el derecho a la protección de la salud.

Y usted viene aquí y habla de cinismo. Es paradójico que usted acuse de cinismo a aquellos que hacen de esta vieja escuela filosófica griega un arte natural de la política en este Parlamento, porque, claro, hay que tener un punto de la escuela cínica para decir que ustedes con este real decreto garantizan la universalidad del sistema de salud. Dicen ustedes que –en esta ya frase mántrica– «defendemos un modelo de salud universal, público y gratuito». Muy bien, eso es lo que dicen. ¿Qué es lo que hacen? Justo lo contrario, pero no lo digo yo, lo dicen ustedes. ¿Y por qué lo dicen? Porque resulta que los españoles mayores de 26 años

que no hayan cotizado nunca a la Seguridad Social porque no hayan trabajado están fuera de la cobertura gratuita y universal del sistema nacional de salud.

Yo no sé si a esos ustedes los consideran compatriotas, o ciudadanos españoles. Yo lo que espero es que el Tribunal Constitucional sí, y convierta el articulado de su ley en papel mojado. ¿Ustedes la han leído, la han leído? Porque me parece a mí que no. No solo se lean los resúmenes de prensa que les envían desde Moncloa, o los argumentarios, léanse lo que aprueban por trámite de urgencia, porque, claro, es que hay que garantizar la sostenibilidad del sistema. ¿Saben lo que pasa? Ya que estamos hablando en términos médicos, coincidimos en el diagnóstico. Sí que es cierto, que nuestro sistema nacional de salud tiene debilidades, muchísimas, y heredadas, por supuesto, que tiene una deuda de 16.000 millones. Ah, vamos a empezar a ser un poco rigurosos. Ya sé que rigor tampoco es una palabra que se tenga mucho respeto en esta cámara, ¿verdad? Pero, en rigor, los 16.000 millones –especialmente para el Grupo de Convergència, gracias, señor Turull, de nada–, en pura justicia, los 16.000 millones de deuda sanitaria no los ha creado el Gobierno del señor Zapatero. El señor Zapatero ha hecho..., bueno, no ha hecho nada bueno y ha hecho muchas cosas malas. ¿Habla de deuda? La deuda corresponde, queridos amigos, a las comunidades autónomas, a las comunidades autónomas, sí, que son las que gestionan. Y algunas suyas, ¿no? ¿O es que las suyas no tienen deuda sanitaria? ¿Exactamente en Valencia como funciona eso? ¿Y en Madrid, que tienen superávit ustedes en la salud? No, ¿verdad?

Entonces, ¿que es débil el sistema nacional de salud? Sí. El diagnóstico que ustedes exponen es cierto, es cierto. ¿Hay que hacerlo sostenible? Claro. Ah, amigos, pero es que en la salud no solo importa el diagnóstico, que tiene que estar acertado, sino especialmente qué tratamiento tenemos que darle al paciente. Y ustedes, a un paciente que se está desangrando, lo que le aplican es una sangría, un método muy contemporáneo, muy moderno y muy en boga. Eso sí, profundamente erróneo. A un señor que se ha desangrado no se le puede aplicar una sangría, es mala praxis médica, es una mala receta, es un mal tratamiento. Ese es el que ustedes hacen, porque sí que es cierto que el sistema nacional de salud tiene problemas de financiación, claro, y tiene deuda, por supuesto, pero la tiene especialmente porque es un sistema nacional de salud infrafinanciado –infrafinanciado, infrafinanciado, ¿eh? Especialmente en Cataluña, que somos los que menos dedicamos per cápita a la salud, porque, lógicamente, las políticas conservadoras que en Cataluña se han aplicado los últimos treinta y dos años han provocado que nuestro sistema de salud sea el menos financiado del conjunto de comunidades autónomas. ¿Por qué? Porque algunos quieren seguir pagando la fiesta. (*Remor de veus.*)

Le agradecía al presidente que intentase poner un poco de silencio en el Pleno, ¿eh?, que usted, si hay alguien aquí detrás... No lo sé, porque a veces sí que parece que hay alguien y a veces no, en función de quien es el que habla.

En fin, la infrafinanciación, como les decía, ¿qué van a hacer ustedes? Lo contrario. El problema es que gasta mucho. No, si el problema es que gasta poco porque tiene poco. Ese es el problema del sistema nacional de salud. ¿Qué hacen ustedes? Aprovechar la coyuntura para acabar de darle el golpe de gracia al sistema nacional de salud, vulnerando principios constitucionales y vulnerando especialmente los derechos de los ciudadanos.

Mire, señora Eva García, los derechos sociales –los derechos sociales, los derechos sociales– no son concesiones temporales. Los derechos sociales, las conquistas sociales no son graciosas concesiones temporales de algún gobierno. Son derechos de los ciudadanos. Y ustedes los están demoliendo, dinamitando, desmantelando. Están desmantelando un principio básico de la gratuidad en el acceso a la prestación de servicios sanitarios en nuestro país. Por lo tanto, eso será inconstitucional y por eso Ciutadans dará apoyo en este punto –en este punto– al recurso de inconstitucionalidad.

Pero hay cosas como mínimo igual de malas, igual de nocivas. Mire, estaba hoy comiendo con mis padres, que creo que me están viendo, y me decía mi padre: «Jordi, yo no voy a tener que pagar por las recetas, ¿verdad?, y por los medicamentos» –dice–, «porque tengo un papel que dice que estoy exento.» Y le he dicho: «Lo siento, papá, pero no es cierto, ya no estás exento, no estás exento porque aquí ha habido un partido, Convergencia y Unión, con el apoyo del Partido Popular, que ha gravado, ha gravado a todos los ciudadanos de Cataluña», a excepción de cien mil, entre los cuales no están mis familiares ni, creo, la mayoría de los familiares ni pensionistas ni jubilados de nuestro país, con un euro por receta con independencia de su renta –con independencia de su renta. Un euro por receta con independencia de su renta.

A ver, ustedes explican cuentos a quien quieran, ¿eh? Esa es la realidad, y eso lo saben los ciudadanos que nos ven. Basta de mentir, basta de mentir, basta de mentir, ¡basta de mentir! (*Remor de veus.*)

Presidente, ¿puede usted llamar al orden o tengo que llamarlo yo?

La presidenta

Presidenta.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, pues, ¿puede usted llamar al orden? Porque parece que cuando a algunos se les dice alguna cosa desde el escaño rápidamente sale alguien a atajar el fuego. En cambio el Gobierno y su grupo parlamentario pueden permanentemente, interpelando al parlamentario...

La presidenta

Senyor diputat, senyor diputat... Està esgotant ja el termini que li toca per bastant, eh? Per tant, acabi.

Jordi Cañas Pérez

Sí, no, si acabo, presidenta, si me dejan acabar. ¿Sabben? Cosas que no les gusta oír, ¿verdad? Pero, claro, como no tenían bastante los pensionistas ni los enfermos crónicos de España y de Cataluña con sus medidas, ¿eh?, de sacarles el dinero de la cartera, aparecen los señores del Partido Popular e incorporan y aumentan el copago farmacéutico, y lo aumentan de una forma lineal, sin discriminar ni enfermos crónicos, ni enfermos polimedicados. Solo que por eso ya merecen no solo la reprobación, sino que el Tribunal Constitucional les ponga a ustedes donde les corresponde. Repito: las conquistas sociales no serán concesiones temporales por la gracia del Partido Popular y de su socio, Convergencia y Unión.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Em demanen els diputats de CiU que alleugi el seu mal. No crec que sigui la meva funció en aquest Parlament en aquests moments. El que hem de fer, la primera reflexió respecte al que aquí estem discutint i el que volem negar des de Solidaritat Catalana per la Independència és la major: el concepte copagament és un concepte absolutament tèrbol, absolutament erroni i absolutament ambigu i que intenta despistar del que estem parlant en aquests moments. La sanitat ja es paga, ja es copaga per part dels ciutadans del nostre país, perquè amb els nostres impostos, amb el que paguem dels nostres impostos es finança un sistema de salut que ha de ser públic, gratuït i universal per a tots els ciutadans del nostre país; s'utilitzi o no s'utilitzi aquest sistema de salut, es paguen els impostos necessaris com perquè es financi adequadament i el puguin utilitzar aquelles persones que el necessiten.

Per tant, quan a aquelles persones que el necessiten se'ls està demanant que paguin de la seva butxaca un impost addicional per utilitzar aquest sistema, el que s'està fent és un frau de llei, perquè el sistema de salut es finança per les persones que l'utilitzen i que no l'utilitzen, i aquells que no l'utilitzen són els que copaguen i ajuden que aquelles persones que el necessiten puguin utilitzar-lo.

Per tant, nosaltres ens oposem de forma clara i de forma rotunda a qualsevol sistema que signifiqui un impost encobert, que signifiqui un nou impost a la malaltia que hagin de pagar aquelles persones que necessiten el sistema de salut, perquè aquelles persones que per sort no l'han d'utilitzar ja estan finançant, ja estan copagant el sistema de salut per a aquelles persones que efectivament el necessiten. És a dir que aquí estem parlant d'un frau al que va ser un sistema universal, públic de salut que en el seu moment es va adoptar també per a Catalunya.

De què estem parlant en aquests moments? En definitiva d'un recurs que es presenta d'inconstitucionalitat

cap a un copagament, però que resulta que aquí, a Catalunya, ja s'estava aplicant des de feia temps. I, efectivament, sí que hem de parlar de l'euro per recepta, sí que hem de parlar d'aquest euro per recepta, perquè resulta que a Catalunya sempre ens toca pagar el doble. Vostès, el que haurien d'haver fet, senyors de Convergència i Unió, de la mateixa manera que ara, quan des del Govern espanyol s'ha acordat retirar la paga doble als funcionaris, del mes de desembre –la paga doble del mes de desembre–, i vostès han dit: «D'acord, doncs, allò que nosaltres ja havíem retallat se'ls compensarà als funcionaris perquè puguin cobrar una part de la paga doble del desembre», en el moment que des del Govern espanyol es va aplicar aquest copagament vostès també havien d'haver retirat l'euro per recepta, exactament amb la mateixa lògica. Per què, doncs, vostès no han fet exactament el mateix?

És a dir, si ja s'està incrementant el cost dels medicaments per a aquells pensionistes, per a aquells persones, sobretot pensionistes, que seran els que hauran de copagar, per què vostès no van retirar la mesura que vostès havien de fer de càstig pel fet de ser catalans, d'aquelles persones que ara hauran de copagar i pagar l'euro per recepta, de la mateixa manera que han fet amb els funcionaris, que no els carreguen la contribució catalana a tornar a haver d'escurar-se les butxaques per tal de compensar les retallades de l'Estat espanyol? Aquesta és la clau de volta.

Llavors, el recurs d'inconstitucionalitat sí que l'hem de presentar, evidentment, davant d'aquest copagament, ja els ho dic. No servirà absolutament de res –no servirà absolutament de res–, perquè, quants anys trigarà el Tribunal Constitucional a resoldre aquest recurs d'inconstitucionalitat? Probablement, ja no formarem part ni de l'Estat espanyol, ja poc ens importarà quan resolgui el Tribunal Constitucional quina és la decisió que prendrà respecte a aquesta qüestió. Serà d'aquí a molts anys.

Però el que sí que hauríem pogut fer des d'aquí, al Parlament de Catalunya i el Govern de la Generalitat, és no tornar a castigar aquelles persones que a més a més d'aquest copagament hauran de pagar aquest euro per recepta, total per aconseguir recaptar uns recursos econòmics –cap als 50 milions d'euros aquest any, diuen, els 100 milions d'euros l'any que ve– que es poden haver, amb ajustos, amb el que són els contractes que paga el sistema sanitari a determinats proveïdors, estalviat. Perquè en aquests moments està apareixent cada dia en mitjans de comunicació com s'està pagant sobrecost, s'està pagant sobrepreu per determinats serveis externalitzats sanitaris, com per exemple serveis de cuines de determinats centres sanitaris, que amb aquests diners amb què estem sobrepagant el cost efectiu d'aquest servei es podria, per exemple, estalviar l'euro sanitari a totes aquelles persones que en aquests moments l'estan pagant.

I aquest és un debat que sovint, escudant-nos en recursos d'inconstitucionalitat i que la culpa és de Madrid, no afrontem a casa nostra, no afrontem al nostre país. I, de la mateixa manera que vostès ho han fet en el cas dels funcionaris públics, per què no ho han fet en el cas dels pensionistes? Ah, per què? Perquè, clar,

no tenen la mateixa capacitat de pressió, la gent gran; no té la mateixa capacitat de pressió, la gent jubilada; no té la mateixa capacitat de pressió que els funcionaris públics que, amb raó, es queixen i vostès els accepten que no hagin de tornar a pagar aquest sobrecost.

Avui aquí farem el mateix que hem fet amb tot el tema de la dació hipotecària. Sí, hi votarem a favor. Votarem a favor d'una ficció –votarem a favor d'una ficció– perquè, si no, després vostès s'encarregaran de dir que no hi ha unitat en aquelles coses que van a favor de Catalunya. Però reconeguem que és una ficció, reconeguem que aquest recurs d'inconstitucionalitat, quan es resolgui, ja haurà passat amb molta probabilitat aquest problema i que, en definitiva, el que estem aquí és no abordant les qüestions de fons que afecten els ciutadans del nostre país, i no abordant que els catalans i les catalanes hem de pagar dues vegades pel fet de formar part d'aquest Estat espanyol: com a catalans, pel fet de formar part de l'Estat espanyol; i com a catalans, pel fet de ser castigats per aquest Estat espanyol que permanentment ens discrimina.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Maria Assumpció Laïlla.

M. Assumpció Laïlla i Jou

Gràcies, presidenta; honorable conseller, diputats, diputades..., després de tants crits i demagògia, faré una intervenció des de la responsabilitat, el respecte i l'educació.

El passat 20 d'abril d'aquest any en curs es va aprovar pel Consell de Ministres un reial decret de *medidas urgentes para garantizar la sostenibilidad del Sistema Nacional de Salud y mejorar la calidad y seguridad de sus prestaciones*; títol que, de ben segur, expressa tot un seguit de voluntats que en aquesta cambra crec que tots compartim. Però és evident que, tal com ens té acostumats el Govern de l'Estat, el Govern del Partit Popular, una cosa són els titulars i una altra cosa són totes aquelles mesures que estan dins de cada document, dins de cada *real decreto* i que van sortint a mesura que les vas desgranant.

Perquè, aquest *real decreto* n'és un exemple. És a dir, només en el preàmbul atribueix a les comunitats autònomes haver posat en risc la solvència del Sistema Nacional de Salut; retorna el Sistema Nacional de Salut a un sistema de Seguretat Social en què el dret a l'assegurament sanitari passa a l'Institut Nacional de la Seguridad Social, que és qui atorga precisament aquest dret titular de beneficiari de l'assistència sanitària.

És un reial decret que incorpora una àmplia diversitat de temes, dels quals cadascun d'ells necessita un estudi juridicocompetencial, assistencial i econòmic per part de les comunitats autònomes, ja que molts d'ells impliquen un desplegament normatiu *a posteriori* que farà

canviar també l'impacte d'aquestes mesures, a banda de l'intent d'unificar aspectes diferencials del nostre model sanitari que per a Catalunya i, òbviament, també per al nostre Govern són clau, com per exemple temes de recursos humans, temes de centrals de compres, etcètera. Més tard m'hi referiré més extensament.

El que seria raonable, però, és simplificar aquest reial decret, aquesta normativa; poder donar compliment a allò que determina la Ley general de sanidad, de garantir una sanitat pública, universal i de qualitat. I, amb aquest decret, el que fem és trobar-nos topalls constants i entrebancs que dificulten el compliment d'aquest precepte que ens marca una llei superior. Però, en aquest sentit, el Govern de la Generalitat el que vol precisament, i ho hem repetit també al llarg de la legislatura, és preservar el model sanitari català davant moltes de les mesures que planteja aquest Reial decret 16/2012, que poden impactar d'entrada en el nostre model, i que crec que tots també compartim que l'hem de preservar.

Per això em sobta que s'utilitzi aquest recurs d'inconstitucionalitat, aquest *real decreto* per demanar la retirada de l'euro per recepta, de la mesura anomenada «euro per recepta», mesura sobre la qual òbviament podem discrepar, però, que s'utilitzi com a excusa el copagament plantejat per Madrid per demanar precisament la retirada d'una mesura del Govern de Catalunya, doncs, home, ens sobta. Perquè justifica la demanda de la retirada de l'euro per recepta perquè Madrid ens imposa un copagament.

Per tant, enforteixen un model centralitzador de Madrid, prefereixen el copagament per a tothom, el copagament estatal, i ens demanen a nosaltres, a Catalunya, que retirem aquelles mesures que nosaltres hem aplicat des del Govern i des de la perspectiva del nostre model sanitari perquè Madrid en té unes altres que ens imposen.

Des de Convergència i Unió preferim mil vegades les decisions del Govern de la Generalitat, que tenen en compte el nostre model de salut i, a més a més, es fan tenint en compte la situació a Catalunya, més que no aquelles mesures centralitzadores i iguals per a tothom, que el que fan és arrossegar-nos a la uniformització i ens difuminen les nostres competències i capacitats. Siguin coherents, senyor Vendrell. Vostè ens demanava coherència a nosaltres. Siguin coherents, vostès també, i deixin de repicar una vegada i una altra sobre aquests temes, perquè nosaltres també estem cansats de manifestacions abrindades, que deia vostè que feia el Govern, per part de vostès. I, home, no qüestionem l'apellació que feia el portaveu del Govern a la verge, perquè vostès, home, jo crec que sort en van tenir, la legislatura passada, de la Moreneta.

Perquè sembla que sentint les intervencions dels grups proposants hàgim descobert la sopa d'all. Jo vull recordar que la negociació entre el Govern estatal i el Govern de la Generalitat abans d'un recurs d'inconstitucionalitat al Tribunal Constitucional ja ve des d'una reforma que es va fer l'any 2000, que introduïa uns canvis a l'article 33.2 de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, per tal de facilitar aquesta fase de ne-

gociació prèvia entre l'Estat i la Generalitat, pactada per totes dues parts, sobre aquells textos en què, òbviamment, poden existir discrepàncies. I, de fet, el que es fa també amb l'obertura d'aquest període de negociació és allargar el termini de presentació del recurs d'inconstitucionalitat fins a nou mesos.

Per tant, senyora García, això no substitueix la voluntat que el Govern, quan acabin tots aquests terminis, decideixi o no plantejar aquest recurs d'inconstitucionalitat, però en aquest cas el que estem és en un procés negociador.

I també ho recull l'actual Estatut d'autonomia en l'article 76.3, que preveu també la sol·licitud d'un dictamen al Consell de Garanties Estatutàries, amb un caràcter previ al plantejament per part del Govern de la Generalitat d'un recurs d'inconstitucionalitat, tot i que aquest dictamen, doncs, vostès saben que no és vinculant per a la Generalitat. De fet, en aquesta legislatura, la novena, ja arrosseguem cinc procediments de negociacions bilaterals començades en la passada legislatura a instàncies del Govern tripartit. Perquè, quantes coses van portar al Tribunal Constitucional en la legislatura passada, sense haver esgotat les negociacions de la comissió bilateral?

Ja ho apuntava el president, responent a una de les preguntes. Vostès van utilitzar el diàleg previ al debat, amb molta normativa..., que després, tot i tenir resultats negatius, aquesta negociació, no la van traduir en un recurs d'inconstitucionalitat. I ho torno a repetir: Convergència i Unió no descarta que el Govern porti aquest real decret al Tribunal Constitucional mitjançant un recurs d'inconstitucionalitat; però el que creiem és que ara, que estem en procés de negociació, no és el moment. I, en tot cas, quan acabi aquest procés, sabent que el termini s'augmenta, doncs, el Govern haurà de valorar què és el que vol fer.

Sincerament, som conscients que aquest real decret toca molts punts cabdals de la gestió del sistema sanitari, sobretot perquè poden impactar en un canvi del nostre model de salut, cosa que, per altra banda, està ben lluny de la voluntat ja no només del Govern, sinó del grup parlamentari que jo represento.

Senyora Bonet, defensem competències i també defensem drets, perquè en la defensa de les competències implícitament hi ha la defensa dels drets dels ciutadans de Catalunya. O és que garantir l'assistència sanitària a totes les persones residents a Catalunya, sigui quina sigui la seva situació, no és una defensa d'un dret? O la defensa del pagament dels serveis donats a usuaris de fora de Catalunya, d'altres comunitats autònomes, per garantir l'assistència, precisament, d'aquells que sí que són assegurats pel mateix sistema de salut de Catalunya.

Si llegeix el nostre Estatut i la LOSC –la Llei orgànica de salut de Catalunya–, ja veurà què determinen en els àmbits de protecció i en l'atenció a la salut, i és que amb les competències el que garantim són uns drets. Per això, nosaltres creiem que lluny de quedar-nos amb diagnòstics apriorístics, el que cal és fer una anàlisi en profunditat del conjunt de mesures que la componen, perquè des de la discrepància la nostra

valoració no pot deixar de ser polièdrica. I malgrat seguir reivindicant la necessitat de corregir el subfinançament crònic de la sanitat espanyola, òbviamment, però també, i en particular, de la sanitat catalana, el moment econòmic actual requereix posar en marxa unes mesures urgents que assegurin la perdurabilitat del sistema sanitari públic i dels seus principis bàsics.

Per tant, coincidim en l'objectiu i la voluntat que guia –o hauria de guiar– aquest real decret. Però, com diu la citació, «no hi ha vent favorable per a aquells que no saben on van», i crec que això és el que li passa al Govern de l'Estat espanyol. Perquè, saben?, als anys vuitanta ja es va generar un ampli consens en el canvi del model sanitari: la coneguda llei d'Ernest Lluch, promoguda per Ernest Lluch l'any 86, en la qual se superava el model sanitari de la Seguretat Social per tal de garantir un model sanitari similar al que hi havia en aquells moments..., el britànic, que és el National Health Service. I, per tant, l'actual és hereu d'aquell model sanitari.

Però aquest model sanitari, vigent de fa tres dècades, queda deconstruït per moltes de les disposicions que estan recollides en aquest Real decret 16/2012. I creiem, a més a més, i així ho hem manifestat, que aquest canvi de model el que suposa és una regressió desafortunada, inacceptable i totalment innecessària del model de salut.

Cal recordar, senyora Capdevila, que els governs de l'Estat, de tots els colors, no han fet les reformes necessàries per separar realment i reglamentàriament el Sistema Nacional de Salut del de la seguretat social. I, de fet, el Sistema Nacional de Salut no disposa d'un reglament propi, i la Llei general de sanitat el que fa és suportar la seva aplicació i desenvolupament en la seguretat social. I, per tant, els convido que revisin tota aquesta normativa, perquè això no és del passat: això, malauradament, per molt que ens pesi, encara és el present.

La necessitat, però, d'adequar-nos a aquest marc legal europeu, pel que fa a la cobertura dels ciutadans procedents d'altres països, per exemple, i amb la voluntat de posar fi a determinades situacions d'abús..., això no justifica un canvi de model de la magnitud que suposa aquest real decret.

Creiem que l'atenció sanitària als ciutadans d'altres països que, malgrat trobar-se en una situació irregular, resideixen a l'Estat s'ha de poder garantir per raons humanitàries i de salut pública. I, de fet, un altre exemple de les negociacions que en aquests moments s'estan duent a terme al voltant d'aquest real decret és, precisament, el fons de garanties de l'atenció sanitària als usuaris que són d'altres comunitats autònomes però que vénen a tractar-se a Catalunya. I aquí no estem parlant de xifres econòmiques menors, sinó de xifres prou importants.

També, tal com hem demostrat a Catalunya durant l'últim any, la introducció de mesures d'estalvi i eficiència –reformes, reordenacions...– no tenen per què implicar un canvi en el model sanitari públic, sinó que l'objectiu és preservar i protegir els principis bàsics

del nostre sistema de salut, que és el seu caràcter públic, universal, de qualitat i equitatiu.

Però, més enllà d'aquest transcendent canvi de model, que suposa també un envaïment de les competències autonòmiques pel que fa al reconeixement del dret a l'assistència sanitària, el reial decret també desenvolupa un altre ventall de mesures d'índole diversa que crec que cal considerar.

Per una banda, en primer lloc, les que fan referència a la cartera de serveis. En aquest àmbit coincidim en la necessitat d'una racionalització de les prestacions i de la introducció, en determinades prestacions complementàries, de copagaments, sempre que aquests siguin assumibles i no suposin barreres d'accés als serveis ni castiguin col·lectius especialment vulnerables. I, en aquest sentit, senyor Vendrell, vostè deia: «Amb aquestes negociacions no s'ha aconseguit res.» Doncs, concretament, en aquest sentit, hem fet notar per exemple al Ministeri de Sanitat, des de Convergència i Unió i també des del Govern, com d'injustificat hauria resultat el copagament en determinades medicacions hospitalàries de dispensació ambulatoria que tenen un alt cost per als malalts crònics, i que sí que va ser corregit, posteriorment, en la fe d'errates, que comparteixo, com deia la senyora Capdevila, excidia, la fe d'errates, el mateix redactat del reial decret.

En segon lloc, cal considerar també l'evolució d'aquestes diferents fórmules de copagament, que passen d'un model actual basat en la separació d'actius i pensionistes –el que deia abans, una reminiscència pròpia dels sistemes de seguretat social– a una fórmula molt més racional, que va en la línia i que està fonamentada en els nivells d'ingressos dels ciutadans. Creiem que aquest canvi seria positiu. Altra cosa són les aplicacions pràctiques que pot tenir això, que pot dificultar aquestes aplicacions.

I, en tercer lloc, també cal tenir en compte una sèrie de mesures de caràcter organitzatiu que, nosaltres creiem que injustificablement, s'inclouen en aquest reial decret i que, a més a més, no suposen ni eficiència ni estalvi i sí intromissió en les competències i en les capacitats organitzatives de les comunitats autònomes. L'exemple més clar, per exemple, és l'estatutització de determinat personal sanitari del sistema públic, que el que fa és generar més costos i més rigideses en la gestió dels recursos humans. I en aquest punt no només critiquem el reial decret per la invasió de competències, sinó en el fet concret que regula; perquè, en el moment actual, proposar més rigideses en la gestió dels recursos humans en un sistema sanitari públic crec que no és adequat.

Com a conclusió, ja ho he avançat abans en la intervenció, Convergència i Unió no donarem suport a aquesta proposta de presentar un recurs d'inconstitucionalitat ara, sinó que el que farem serà mantenir els terminis preceptius del Govern, d'aquesta negociació ja començada, mantenir la possibilitat de presentar aquest recurs un cop s'exhaureixi aquest temps de negociació.

Res més; moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació de la proposta.

Comença la votació.

L'acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat ha estat rebutjat per 50 vots a favor, 78 en contra.

Procediment

per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 14/2012, del 20 d'abril, de mesures urgents de racionalització de la despesa pública en l'àmbit educatiu (tram. 212-00005/09)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la proposta d'interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret llei 14/2012, del 20 d'abril, de mesures urgents de racionalització de la despesa pública en l'àmbit educatiu.

Atès que aquesta proposta també ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialista, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, procedirem, primer, al torn d'intervenció d'aquests grups per a la defensa de la proposta.

Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, intervenim per presentar i defensar la proposta...

La presidenta

Senyors diputats, senyors diputats, una mica de silenci, si us plau. (Pausa.) Senyor Font, continuï.

Daniel Font i Cardona

Intervenim per defensar la proposta per interposar recurs d'inconstitucionalitat contra el Reial decret 14/2012, de 20 d'abril, de mesures urgents de racionalització de la despesa pública en l'àmbit educatiu de l'Estat, que subscriuen el Grup Socialista, el Grup d'Iniciativa per Catalunya i el Grup d'Esquerra Republicana.

Com tothom sap, el passat mes d'abril el Govern espanyol del Partit Popular va emetre un decret de mesures sobre despesa educativa, aparentment racionalitzadores –destinades a la racionalització de la despesa educativa, en expressió dels mateixos promotors del decret–, que està en la base del que se n'ha dit «la tisorada Wert», o «les mesures Wert», o «el decret del ministre Wert», segons els mitjans.

El decret llei mencionat va desplegar un conjunt de disposicions i mesures adreçades, en primer lloc, als

ensenyaments no universitaris, que, en el llenguatge del propi Govern espanyol, anaven destinades a crear una base dispositiva per a una reforma educativa que havia de venir més tard, és a dir, fer un substrat normatiu per, després, aplicar una segona gran tongada de mesures en forma de reforma educativa més definitiva. Es tractava d'introduir mesures de caràcter conjuntural, diu el mateix decret, relacionades amb la despesa educativa, bàsicament les següents: modificar les ràtios d'alumnes per aula de la LOE –de vint-i-cinc a trenta a l'educació primària, i de trenta a trenta-sis a l'educació secundària–; es tractava també d'augmentar les hores lectives de mestres i professorat; es tractava d'ajornar la implantació dels mòduls de dues mil hores previstes a la LOE per als cicles de formació professional; eliminar la creació de nous complements retributius i retribucions variables; modificar els criteris per al nomenament de substituïts, determinant que les baixes inferiors a deu dies lectius han de ser ateses pels propis recursos del centre, i eliminar l'obligatorietat d'oferir almenys dues modalitats de batxillerat, en els termes que preveu la LOE, no?

Les mesures anaven també adreçades als ensenyaments universitaris –no universitaris, també universitaris–, en la línia d'aproximació..., d'intentar l'aproximació dels preus públics dels serveis acadèmics de les universitats al seu cost efectiu, es deia, principalment a través de l'increment de matrícules –a primer pugen, com vostès saben, entre un 15 i un 25 per cent; en els altres cursos, amb uns altres percentatges–, amb l'exigència de nous mínims d'alumnes per a les titulacions de grau, la modificació dels règims de dedicació del professorat universitari i la limitació de la incorporació de personal de nou ingrés a les universitats.

Aquestes són les mesures, de manera resumida, que inclou «el decret Wert», tant pel que fa als ensenyaments no universitaris reglats com pel que fa als ensenyaments universitaris.

Sobre el decret llei i el seu contingut, hi caben unes valoracions d'urgència, que són les següents, i que, òbviament, obeeixen al propi punt de vista de la nostra opinió.

La primera és la volatilització sorpresiva de la idea de prioritzar l'educació, present en els programes electorals. Volatilització del criteri de prioritat en l'educació, no solament des del punt de vista de l'assegurament d'un servei bàsic universal adreçat a la població, sinó també des del punt de vista del seu impacte en la societat i en els processos de desenvolupament i represa econòmica. Volatilització, per tant, desaparició, de la idea de prioritat de l'educació en el sistema de despesa pública.

S'ha dit que, en realitat, la despesa educativa és la primera inversió imprescindible d'un estat modern i d'una economia desenvolupada. S'han manifestat en aquesta línia responsables de nombrosos països: «Educació i educació» –recordin l'expressió, alguns se'n recordaran–, o «L'educació és la base de la república» –una expressió més recent, provinent de França, on l'escola té un paper fonamental, també ho recordaran. I un destacat pedagog francès, recentment,

a Barcelona, Daniel Pennac, deia fa uns pocs dies, unes poques setmanes, a l'Institut Francès de Barcelona, que l'estalvi en negatiu en cultura i educació s'acaba pagant caríssim, s'acaba pagant molt car, no?, i que els governs de dreta –és un llenguatge d'ell, és la seva expressió, deia ell, els governs de dreta– actuen com si l'escola fos el seu pitjor enemic. Per tant, volatilització de la prioritat en educació.

La segona valoració és l'existència subjacent d'un canvi de model en el sistema educatiu. Canvi de model. Hi ha la impressió generalitzada que el Govern central està utilitzant l'argumentari dels ajustos econòmics no tant per ajustar despeses superflues, sinó per embarcar el país en un autèntic canvi de model educatiu, amb la demolició d'un servei públic universal adreçat a tothom a un servei secundari, subsidiari de l'oferta privada i adreçada als que se la poden pagar, o fins i tot als que se la poden pagar notablement.

A la vista consten els desficiis monumentals de l'obra de govern, o millor de desgovern –amb tots els respectes, òbviament, amb tots els respectes–, al País Valencià i a la Comunitat de Madrid. Aquesta constatació explica les reaccions de destacades personalitats del món educatiu i de l'oposició catalana i espanyola, algunes de les quals han manifestat que «el decret Wert» és la major agressió a l'educació pública de la democràcia, i que és un decret amb fortíssim contingut ideològic i evidencia la voluntat de desmantellament del sistema públic a llarg termini –textual–, i que una conseqüència directa de l'aplicació del decret és i serà l'acomiadament de més de quaranta mil professors com a conseqüència dels ajustos –això s'ha dit, i tampoc s'ha desmentit–, i que la mesura és fruit de la improvisació i que no persegueix la millora del sistema educatiu o una major eficiència, sinó realitzar purament i simplement una retallada de recursos humans i econòmics com a part d'una exigència que ve de fora del sistema educatiu –que no neix en el sistema educatiu per a una major racionalitat, sinó que ve de fora, no?

La tercera valoració és l'afavoriment d'interessos altres que no els educatius, diguem. D'una banda, el decret llei es viu en la comunitat educativa com un càstig inesperat, sorpresiu, no? No són alienes a aquestes sensacions algunes de les mesures de personal del mateix decret, i posteriors també a les del ministre Wert. La pregunta és: com podem exigir a mestres i professorat una dedicació més intensiva, més diligent, de més qualitat, de més detall, de més dedicació, d'alt nivell pedagògic, si al mateix temps els diem i els anunciem i els emfatitzem, en un període menor de dos mesos, en poc temps, en poques setmanes, que faran més hores lectives pel mateix sou, que els substituïts perden la paga de juliol, que tot professor públic perdrà la paga de Nadal i que ha de treballar amb recursos propis de situacions excepcionals, com va ser la postguerra espanyola, per exemple, no? Com podem exigir als professors res més del que estan fent sobre aquesta base de tracte en matèria de mesures laborals i condicions de treball? No es pot exigir més, no es pot exigir més.

I, d'altra banda, l'afebliment de l'escola pública fins a l'exasperació comporta un alt nivell d'expectatives per als negociants –en mal sentit, l'expressió en mal sentit, diguem, per als que fan negocis amb l'educació–, que diuen: «Vingui a la meua escola privada, que és realment bona, és d'alta qualitat, és la realment bona, que la pública, com veu, no va de cap manera, ni pot anar de cap manera.» Abona aquesta filosofia, no?

D'aquesta manera, convergeixen les mesures del Govern amb els interessos d'alguns privats per fer realitat un sistema de dues velocitats: una escola bona, de pagament, inclús de notable pagament, i una escola pública, subsidiària de la primera, en un sentit semblant al que els holandesos en diuen «the black school», l'escola negra, és a dir, l'escola pública subsidiària i degradada a què ningú vol anar. Aquests són els interessos i aquestes són les inèrcies del Govern central espanyol, del Govern del PP –des del nostre punt de vista, òbviament, des de la nostra opinió, des de la nostra anàlisi de la situació que estem vivint.

I la quarta valoració és la recentralització: la visió inherent al decret llei que les autonomies són fets a superar i que calen mesures per disciplinar, per posar en solfa, per posar en línia les diferents comunitats autònomes, que no són fiables, que no són de fiar, i que necessiten un control i una direcció, perquè, per si soles, no se'n surten de cap manera ni se'n poden sortir. En aquest àmbit, es produeix un envaïment explícit de competències que no són pròpies de l'Estat i que suposen una laminació fàctica de la capacitat decisòria de l'autogovern de Catalunya a través d'aquest decret.

Com és lògic, senyors i senyores diputats, els responsables del Govern central neguen la major, neguen tot això, com la mateixa diputada del Grup Popular que ha intervingut en l'anterior recurs d'inconstitucionalitat: «No és veritat tot això, són imaginacions de l'oposició, no és veritat tot això.» Però en això de les negacions amargues del ministre Wert, dient que se li imputen voluntats inexistents, plou sobre mullat, saben?, és a dir, realment, plou molt sobre mullat. Estan en la retina de tothom, i a la vista de tothom que vulgui, de manera escandalosa, els vídeos que proliferen per Internet de les campanyes irascibles i bullicioses del partit del Govern central dient: «No incrementarem l'IVA», «No donarem un duro a la banca», no?, en contrast amb la realitat i amb l'explosió bancària més gran que hi ha hagut a la història del país, protagonitzada per dirigents del Grup Popular, aquesta és la realitat. Per tant, les garanties del ministre Wert, decididament, no tenen cap mena de credibilitat, vista la situació i vistos els esdeveniments, més enllà, lògicament, de la seva pròpia voluntat, de la seva pròpia sinceritat personal i les seves pròpies afirmacions personals.

Davant de tota aquesta situació, quina ha estat l'actitud del Govern de Catalunya? Què ha fet, el Govern de Catalunya? S'ha arromangat les mànigues? S'ha posat a treballar ràpidament per mirar de resoldre la situació? Què ha fet, el Govern?

En l'àmbit polític, el Govern de CiU va condemnar el decret. Va venir a dir: «Hi ha aspectes competencials que considerem il·legals, o no legals, i hi ha aspec-

tes estructurals relacionats amb drets que no ens agraden: no ens agraden, però els aplicarem de seguida i ràpidament; no ens agraden els aspectes estructurals relatius a drets, però els aplicarem de seguida i ràpidament.» Això és el que van dir. Aquestes consideracions van anar acompanyades d'afirmacions emfàtiques, dient que el Govern de CiU no tenia res a veure amb el decret del ministre Wert i que no havia inspirat cap de les seves mesures. Això s'ha dit als mitjans, una i altra vegada.

Malgrat aquestes afirmacions, com recordaran, senyors diputats i diputades, el ministre Wert es va despatxar a continuació als mitjans de comunicació, esmenant la plana al Govern de CiU, afirmant una cosa sorprenent –realment va afirmar una cosa sorprenent–, dient que era precisament el Govern de CiU qui havia suggerit la major part –textual, ho he anat a mirar, textualment, en els retalls de premsa ho diu textualment–, havia inspirat la major part dels retalls educatius inclosos en el decret llei, en oberta contradicció amb les declaracions del Govern de Catalunya. Això són les declaracions del ministre Wert, no? És a dir, d'una banda, el Govern de Catalunya criticava el decret i amenaçava de portar-lo al Constitucional –«el portarem al Constitucional per raons competencials»– i, d'altra banda, el ministre autor del decret deia que les mesures que contenia havien estat suggerides pel mateix Govern de CiU tant en l'àmbit estructural com competencial. Aquesta és la situació i no altra –aquesta és la situació.

Més tard hem vist com les valoracions del Govern de CiU es diluïen, es diluïen ràpidament fins a deixar de parlar en absolut del decret i s'abandonava en l'oblit dels justos les acusacions de despropòsit educatiu i d'envaïment competencial. Ja no se'n parla, feta inicialment de manera tan amarga i tan apassionada, no? Actitud que dura fins al plenari d'avui, fins al dematí d'avui, fins a la tarda d'avui.

En l'àmbit jurídic, el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries va ser demolidor en la seva anàlisi del decret, però no hi ha hagut cap actuació conseqüent, no hi ha hagut cap conseqüència immediata, cap conseqüència operativa del Govern en funció d'aquest informe demolidor del Consell de Garanties Estatutàries: «Anem a fer alguna cosa, anem a mirar d'arreglar la situació...» No hi ha hagut cap actuació, no hi ha hagut cap reacció.

És per això que és important revisar els fets concrets per entendre el que està passant, per entendre la dimensió del que està passant. I els fets concrets, ràpidament, són: el 10 de maig el Govern sol·licita dictamen al Consell de Garanties Estatutàries sobre el decret de mesures urgents, 10 de maig. Es qüestionava la constitucionalitat de diversos articles de la reforma educativa pel fet d'afectar competències de la Generalitat. Cap referència a drets bàsics, cap referència a l'impacte sobre els drets que aquesta reforma podria generar –dret a l'educació, dret a una educació equitativa, les ràtios...–, cap referència a això. Es limitaven als aspectes competencials.

Què va dir el dictamen? Cenyt als aspectes competencials, que era el marc que havia assenyalat el Govern, òbviament. Primer, que diversos preceptes de la reforma educativa no podien ser adoptats per decret llei, és a dir, que vulneraven el 86.1 de la Constitució. Segon, que es vulnerava la competència de la Generalitat en matèria de política de personal al servei de l'administració educativa de l'article 131.3.j de l'Estatut i la competència per a la regulació dels requisits de creació de centres universitaris del 172.2 de l'Estatut; i tercer, que es vulnerava el principi d'autonomia financera de les comunitats autònomes, previst al 156 de la Constitució, i la competència de la Generalitat per ordenar les seves finances, establerta al 211 de l'Estatut. Tot això va dir el Consell de Garanties Estatutàries d'una manera dràstica i taxativa. No hi havia dubte: són setanta pàgines argumentant aquestes tres tesis.

Què va fer el Govern davant de tot això? És a dir: «Ara, alguna cosa hauré de fer.» Doncs, va anunciar que iniciava un procediment de resolució de discrepàncies previ, com ja s'ha dit en l'anterior recurs, també. «Ara resoldrem les discrepàncies», venia a dir, sense presentar recurs d'inconstitucionalitat per defensar les pròpies competències. «Escolti, ens han donat una garrotada d'un decret que no ens agrada, el Consell de Garanties Estatutàries ha fet un dictamen dràstic, laboriós i absolutament taxatiu, i jo el que faig és, miri, parlar-ne una mica, farem unes reunions per parlar-ne una mica.» Aquesta és l'actitud, no?

En la pràctica, la inacció del Govern ha estat tan visible i d'un silenci tan «estruendós» que no ha tingut més remei que emfatitzar que n'estaven parlant i dir aquesta resposta fútil una i altra vegada quan se'ls preguntava, que estaven negociant encara que no sé ben bé de què parlen ni de què negocien. Tampoc sabem si el mateix Govern sap de què parlen i de què negocien.

És per tot això, per la inacció del Govern, pel seu silenci «estruendós», per la seva mateixa contradicció a propòsit de les declaracions del ministre Wert, que ens ha semblat que era indispensable, que és necessari i desitjable, senyors diputats i senyores diputades, instar el Parlament, demanar als grups parlamentaris la consideració de la interposició del recurs d'inconstitucionalitat per la presumpta afectació de l'autogovern de Catalunya i la vulneració de drets de les persones, sense perjudici, òbviament, d'altres iniciatives legals o polítiques que, com a conseqüència de la publicació del decret, es puguin endegar en l'àmbit de la vulneració de drets fonamentals, del dret a l'educació i del dret a l'educació equitativa, sense perjudici de la iniciativa política, jurídica i administrativa que hi pugui haver a l'entorn d'aquests temes. Hi ha una necessitat, que és que hi ha un dictamen del Consell de Garanties Estatutàries i, en base al dictamen, hi ha una base objectiva de recurs d'inconstitucionalitat que és necessari presentar sense més dilacions perquè la situació es deteriora per moments.

La vulneració competencial i estructural del conjunt del decret es concreta molt concretament, perquè constin, en el recurs a l'article 3 –no els explicaré ara el contingut, està en els textos–, a l'article 4, a l'article 6.1, a l'article 6.3, a l'article 6.4 i a l'article 7 del

reial decret. Aquests són els articles objecte del recurs d'inconstitucionalitat.

Senyora presidenta, senyors i senyores diputats, esperem i demanem a tots els grups el seu vot favorable a la iniciativa en defensa del sistema educatiu de Catalunya, dels drets de l'educació de la població i de les competències estatutàries i constitucionals.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. El nostre grup parlamentari, conjuntament amb el Grup Socialista i el Grup d'Esquerra Republicana, ha presentat aquesta proposta de resolució en què instem el Govern a iniciar un procediment per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra aquest Reial decret 14/2012, de mesures –s'ha dit– de racionalització de la despesa pública en l'àmbit educatiu.

Nosaltres volem fer referència..., perquè s'entenguin els arguments que ens porten a presentar aquest posicionament del nostre grup, aquesta proposta de resolució i també el que li exigim al Govern, centrar-nos en quatre aspectes: què diu el decret i quin és el seu origen, d'on surten aquestes mesures; què n'ha dit el Consell de Garanties Estatutàries, que el mateix Govern ha sol·licitat; què suposa l'aplicació d'aquest decret, quins impactes i conseqüències té en el nostre sistema educatiu, i finalment, què demanem com a grup proposant d'aquesta iniciativa i també què demanem que faci el Govern.

Per tant, quines són, primer, les mesures decretades i el seu origen? Aquest mal anomenat «decret de mesures urgents per la racionalització de la despesa educativa» aprovat el dia 20 d'abril, un altre d'aquests clàssics divendres de dolor als que ja ens té acostumats el Partit Popular, és un decret que implica la modificació de la legislació bàsica de lleis orgàniques, d'articles sencers de lleis ordinàries, per no dir de convenis laborals, d'acords signats entre professorat, docents, representants sindicals, des de fa anys, per totes les administracions i a tots els nivells, i aprovat amb un decret, que és un dels mecanismes que segresta la informació, el debat i qualsevol possibilitat de negociació política o laboral sobre les mesures que s'hi inclouen.

Però és un paquet de mesures emmarcat en l'estratègia espanyola de lluita contra el fracàs escolar? Són mesures contra l'abandonament prematur dels nostres estudiants al sistema educatiu, una de les xacres del nostre Estat, de l'Estat espanyol, en definitiva, en comparació amb els altres estats europeus? No, és una mesura pensada com a element de tranquil·litat per als mercats, per donar confiança a la lluita contra la reducció del dèficit. Ho diu el primer paràgraf del mateix decret, que és l'argument, aquest de la confiança i la

tranquil·litat dels mercats, al qual ja ens tenen acostumats per justificar cada una de les retallades o decisions que ens fan baixar un esglaó o dos en la justícia social.

En aquest cas, 10.000 milions de retallades, 3.000 en educació i 7.000 en salut, que provoquen patiment de la gent, incertesa, retrocés social, però que resulten totalment inútils per a l'objectiu que vostès, que el Govern espanyol s'ha fixat, que és que ni mercats, ni primes de risc es donen per alludits en absolut per cap d'aquestes mesures, però els mestres van al carrer i les aules estaran massificades. Aquest és el principal origen de les mesures, generar aquesta situació de confiança que no aconsegueixen de cap de les maneres.

S'inspiren, però, també –ens advertia el ministre Wert–, en les demandes de la consellera catalana d'Ensenyament, que li havia demanat entre d'altres l'augment de ràtios i algunes de les mesures que estan en el decret. I d'on treu la consellera catalana aquestes propostes? Traslada la petició dels directors dels centres públics catalans, per exemple? És la petició que li fan les famílies, els pedagogs, els experts a Catalunya o de fora per augmentar la qualitat educativa dels nostres centres? No. És el que li reclamen els mestres de l'escola pública o els mestres de l'escola concertada per treballar millor? No, no, no és cap d'aquests col·lectius el que li ha demanat que augmentin les ràtios o que augmentin algunes de..., o que es prenguin les mesures que hi ha a sobre la taula. L'augment de les ràtios és una petició i una demanda que fa temps que la patronal de l'escola concertada posa a sobre la taula: «Deixeu-nos tenir més alumnes perquè així tindrem més quotes i ingressarem més diners.» En un moment en què hi ha famílies que no poden fer front a aquestes quotes, en un moment en què hi ha famílies que han de marxar d'aquestes escoles perquè no poden pagar les quotes *voluntàries* –ho recorden?–, aquest és també un dels orígens d'aquestes mesures, i aquest és el que la consellera li trasllada al ministre i probablement, com que el ministre hi coincideix, és el que acaba dient el decret. I per això s'augmenten les ràtios a tots els centres públics i concertats.

Més recursos no són garantia directa de millor qualitat; ens ho diu sempre la consellera, i lamento que avui no hi sigui per escoltar-nos, perquè potser aquesta vegada s'ha passat una mica de demanar o de retallar mesures per a l'escola pública. Igual que el mateix president Mas, que aquest matí, a la sessió de control, tal com hem sentit, demanava fa uns mesos al Govern espanyol que apugés l'IVA o prengués mesures respecte a les pensions o els treballadors públics, i ara es queixa quan el Govern espanyol, precisament, fa allò que se li ha demanat. Ho hem vist en matèria de salut, ho estem veient en educació, ho veurem després en matèria d'autonomia financera i, malauradament, em temo que ho veurem en els decrets successius.

Segon. Què diu aquest dictamen de Consell de Garanties sol·licitat pel mateix Govern? Diu bàsicament que el decret vulnera la Constitució espanyola en la forma. No hauria pogut ser, no hauria d'haver estat mai un decret perquè la urgència no és requisit o no compleix el requisit d'urgència pel qual hauria hagut de

fer-se per decret llei. Vulnera també l'Estatut en matèria de política de personal docent o en matèria de creació de centres universitaris, o vulnera també la Constitució i l'Estatut perquè trepitja el principi d'autonomia financera de les comunitats autònomes. Un decret d'un govern amb el qual a partir de la setmana que ve, sembla, hem d'anar a parlar també –ho recorden?– d'allò de l'autonomia fiscal, la capacitat fiscal i un pacte fiscal. Un dictamen, certament, que se centra en la vulneració procedimental i de competències, que és el que li ha demanat el Govern; se centra en competències perquè el Govern de la Generalitat li ha demanat que es pronunciï al Consell de Garanties sobre competències, no sobre vulneració de drets dels estudiants, dels alumnes, del professorat o del sistema educatiu en general.

Al Ple anterior ja es va desgranar per part d'altres diputats del meu grup, però també d'altres, a proposta de la moció del Partit Socialista que defensava la diputada Laia Bonet, aquesta contradicció del Grup de Convergència i Unió, tan vehement i a primera fila a l'hora de defensar-nos les competències del Govern de la Generalitat, però tan invisible que era capaç fins i tot d'esborrar els drets, literalment, esborrar els drets dels catalans i les catalanes a l'hora de presentar recursos d'inconstitucionalitat. I dic «esborrar» perquè recordo que en una esmena esborraven la menció als drets dels catalans i les catalanes a l'hora de presentar un recurs d'inconstitucionalitat.

Curiosa concepció –li deien aleshores i li dic avui de nou– que té Convergència i Unió del país, quan demana competències per governar, però no defensa els governats quan exigeix la capacitat de prendre decisions pròpies, però no de defensar els ciutadans a qui van adreçades aquestes decisions. De què serveix omplir de potestat les nostres institucions si no les acabem usant per defensar la llibertat, la justícia o la igualtat dels nostres conciutadans? Això és el que ens preguntem quan veiem la seva actitud.

El que ho justifica, probablement, el que justifica aquesta actitud de blindar-se al darrere de les competències però no en les mesures mateixes i en el que impliquen, és la clara coincidència que tenen en les mesures preses, en les mesures en matèria educativa o sanitària o en les mesures contra el dèficit, com veurem segurament en el debat posterior. Els tres exemples d'avui demostren la coincidència ideològica entre Convergència i Unió i el Partit Popular a l'hora de presentar les mesures. Estan d'acord en aquestes mesures, per això no hi veuen vulneració de drets; només hi veuen o només hi fan escarafalls perquè sigui l'Estatut qui pren aquestes decisions de retallar i no poder ser vostès qui acaben prenent aquestes decisions des de les seves pròpies competències. Com s'entén, si no, que el dictamen no parli de l'augment de ràtios? Perquè al Govern ja li sembla bé la mesura, el Govern n'és inspirador i no hi veu una vulneració de drets.

Nosaltres, sí, i per això hem intentat a partir d'aquesta proposició, i malgrat que el dictamen del Consell de Garanties no hi fes referència, que el possible recurs al Tribunal Constitucional inclogués també aquest article 2 que parla de l'augment de ràtios, perquè sí que

ens sembla que aquí hi ha vulneració de drets i també es vulnera l'Estatut. Ens fa l'efecte que, precisament en no haver demanat ni haver permès tan sols que nosaltres demanèssim que el recurs toqués aquest precepte sobre l'augment de ràtios, evidència que aquesta és una mesura compartida pel Govern de la Generalitat, però que no vol que sigui dit que és des d'aquí que es demana aquest augment de ràtios. Sentim gairebé la conversa entre el ministre i la consellera, no ens en podem estar: «Tu retalla això, jo ja retallaré allò altre, però que no sigui dit que ens repartim les retallades entre l'un i l'altre.»

Tercer aspecte de què volem fer menció: quins són els efectes i les conseqüències que tindrà tot plegat en el nostre sistema educatiu?, què implica aquest decret a les nostres aules o per als nostres mestres, per als nostres docents, per als nostres alumnes? Doncs, miri, pressió als docents; la primera. Recorden allò de Finlàndia, que els mestres són els professionals més ben valorats i que els exigeixen un currículum excel·lent per accedir a la carrera docent? Doncs, aquí els posem en l'ull de l'huracà de les retallades: són els culpables, són els que fan massa vacances, són els que cobren massa, són els que treballen poc, són els que han d'assumir una part de la despesa pública perquè està clar que no fan bé la seva feina. Bona manera d'acostar-nos al model finlandès...

Implica i portarà acomiadaments de professors i de mestres, segur; són mesures que estalvien docents i allarguen les cues de l'Inem, on potser algú altre, alguns dels que defensen aquestes mesures, haurien d'anar a justificar-les.

Massifiquen les aules a infantil, a primària, a secundària. Saben què vol dir «educar»? No assistir, cuidar o tenir per allà corrent, *educar* vint-i-vuit, vint-i-nou o trenta nens de tres anys en una aula? Perquè, algú segur que no ho sap, si és capaç d'augmentar les ràtios a P3.

Més hores lectives per mestre; a dins de l'aula, per tant. Per tant, menys temps per a la preparació de les classes, per a l'atenció a les famílies, però també per a l'atenció individual o per al reforç. O no substituir un mestre fins a deu dies de baixa; per tant, impedit que faci tot allò que està fent per haver de substituir un company: ni reforç, ni aules d'acollida, ni reforç personal, ni suport personal de cap mena.

La conseqüència més greu, per tant, és la fi del model d'escola comprensiva i inclusiva que tenim consensuat fins a ara; és el retorn a un model d'escola més assistencial que educativa, perquè no hi ha manera de fer-la d'una altra manera. Perquè, algú ha pensat per què tenim vint-i-cinc alumnes en lloc de tenir-ne quaranta, a les aules? Perquè, els hem sentit, aquests comentaris: «Jo, quan era petit, érem quaranta i no passava res.» Doncs sí que passava, i molt que passava, perquè el model d'escola que teníem aleshores no és el que volem tenir ara. La gran diferència és que hem volgut ara una escola per a tothom; la gran diferència és que aleshores, per ensenyar, era igual que fossin trenta o quaranta o cinquanta: els que seguien, a primera fila i els que no, a darrere l'aula i, si suspèien, «quan tinguin edat per treballar ja aniran a treballar.» I si el seu

és aquest model d'escola, escoltin, van pel bon camí, perquè estan prenent precisament les mesures adequades per tornar a aquell model. Potser per això s'entén ara millor que a Catalunya, en lloc d'un departament d'educació, com hem tingut durant molts anys, hem tornat a tenir un departament d'ensenyament. I mesures com aquestes són les que fan entenedor aquest canvi de nom.

Quart, què demanem? Home, els demanem una mica que s'aclareixin. El Govern català va sol·licitar el dictamen; argumenta que afecta les competències i no ens fa ni una sola menció al fet que vulnera la igualtat d'oportunitats, els drets dels catalans i les catalanes o que afectarà el clima a les aules o la possibilitat d'educar amb qualitat. Hem sentit aquest matí el president de la Generalitat que, abans que la confrontació d'un recurs, era raonable negociar, intentar arribar a acords i després, si no, arribar al Constitucional. Ja els dic que sona molt raonable; com a mínim, sobre el paper sona molt raonable. I, a més a més, la llei ho preveu per evitar el conflicte. Però és això el que realment vol Convergència i Unió? En què quedem? Negociar o plantar-se? Perquè, cada mitja hora ens canvien de criteri i, sincerament, ja no sabem a què atènyer-nos.

Mirin, els poden passar tres coses. Primera opció: que, en aquesta situació d'hostilitat aparent que ens volen fer creure que existeix entre Convergència i Unió i el Partit Popular, el marge d'acord entre uns i altres sigui impossible. Ens ho deia una diputada de Convergència i Unió i el president aquest dematí: són una força dialogant, de consens, vostès miraran de raonar. I, per tant, hem d'entendre que la crida a la rebel·lió que feia el president de la Generalitat aquest matí és més aviat una crida a la rebel·lió dialogada, pactada, consensuada; una mica de plantada però no gaire. Sembla més fruit de la seva política comunicativa que no pas fruit de la seva política real.

Segona opció: home, que s'entenguin amb el Govern de l'Estat. Posem que aquest procés de conciliació arriba a un bon acord i vostès, doncs, es posen d'acord. D'acord en què? En el fet que aquestes competències retornin a la Generalitat, no pas a retirar les mesures, perquè en les mesures coincideixen. Si la consellera està explicant les mateixes! Si quan els deixen apujar les taxes universitàries les apugen fins al màxim!, aprofitant el marge que els dona el Partit Popular al Govern de l'Estat. Si estan en la mateixa direcció i en la mateixa línia! Per tant, suposant que tinguessin la mateixa fe que el portaveu del Govern en la Verge, si arribessin vostès a un acord, al que arribarien és a tenir les competències per prendre les mateixes mesures.

Finalment, què els demanem, doncs? Els demanem que avui impulsin i donin credibilitat a aquesta plantada i a aquesta escenificació que ja n'hi ha prou i que, per tant, enviem aquest decret al Tribunal Constitucional; que ens facin costat a aquells que sí que hem presentat aquesta proposició per presentar un recurs al Constitucional. I que es plantin també des del Govern de la Generalitat, que no apliquin les mesures d'aquest decret i que, com a mínim, no les aprofitin fins al màxim, com estan fent en educació, a la universitat o a infantil i a primària...

La presidenta

Senyora diputada... Ha d'anar acabant, eh?

Dolors Camats i Luis

...que facin com altres governs, que potser no tenen concert... –acabo, presidenta–, com el Govern andalús, com el Govern gallec o com el Govern d'Aragó, que en algunes d'aquestes mesures s'han plantat i han dit que prou. I, sobretot, que facin creïbles els seus discursos i que, per un cop, comencin a posar-se al costat dels seus mestres, dels seus alumnes, dels pares i mares que estan angoixats, i deixin de posar-se al costat d'aquesta austeritat malaltissa i inútil, que només ens porta pel camí del pedregar.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Per fixar el posicionament d'Esquerra, que hem proposat conjuntament amb el Partit dels Socialistes de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa aquest procediment per interposar un recurs d'inconstitucionalitat al reial decret Wert.

Duem aquest procediment a consideració del Parlament tot i ser conscients, a més a més, que vam demanar que s'hi inclogués un article, que era l'article 2, que després detallaré, i que primer el Govern de la Generalitat es va descuidar, curiosament, d'incloure'l a la demanda de dictamen, i després ha estat la Mesa la que ha rebutjat, amb uns arguments que nosaltres no compartim, que l'article 2 formi part també d'aquest procediment per a la interposició d'un recurs. La nostra dissidència al respecte la intentaré explicar, però sobretot intentaré convèncer el que sembla ja que són grups que han pres una posició molt determinada, que és rebutjar d'interposar recurs d'inconstitucionalitat. Ho intentaré perquè l'esperança és l'últim que es perd, i intentaré posar arguments sobre la taula.

Perquè considerem, com ho feia també el Consell de Garanties Estatutàries, que el Reial decret Wert, el 14/2012, de 20 d'abril, afecta l'autogovern de Catalunya i que vulnera drets de les persones: vulnera competències de la Generalitat amb relació a la política de personal, vulnera competències de la Generalitat amb relació a les directrius d'actuació en matèria de recursos, vulnera les competències exclusives de la Generalitat respecte de la regulació dels requisits per a la creació de centres universitaris, vulnera les competències exclusives de la Generalitat respecte a la regulació del règim del professorat docent i, a més a més, és contrari a l'autonomia financera, tal com, a més a més, reconeix no només l'Estatut, sinó la mateixa Constitució espanyola, per la qual «les comunitats autònomes» –un terme que a mi, igual que al presi-

dent Mas, no m'agrada– «gaudirán d'una autonomia financera per al desenvolupament i l'execució de les seves competències». De manera que la Generalitat té competència exclusiva, en teoria, per ordenar i regular les seves finances. O en tot cas la tenia, abans que la formació que dóna suport al Govern amb majoria absoluta –el Partit Popular– al Congrés donés suport a una llei d'estabilitat pressupostària espanyola, que precisament el que fa és treure'ns aquesta competència per ordenar i regular les nostres finances, per envair-nos, amb el nostre permís, l'autonomia financera per desenvolupar i executar les nostres competències.

I em planyia i em planyo que no s'hagi volgut incloure en la petició de dictamen ni en el debat d'aquesta tarda l'article 2 del reial decret llei, perquè és un dels articles més perniciosos i més dolents per a l'equitat, la cohesió social i la qualitat del nostre ensenyament. L'article 2, què és el que diu? «Nosaltres ens saltem les ràtios fixades a la LOE i a la LEC com ens dóna la gana.» Això és bàsicament el que diu l'article 2. És un article 2 que, a més a més, vulnera la competència de la Generalitat, la competència exclusiva de definir les plantilles del seu professorat; vulnera la competència exclusiva de crear, desenvolupar organitzativament el règim dels centres públics d'educació, i vulnera la competència de la Generalitat pel que fa a la seva potestat legislativa, reglamentària i executiva, de manera que pot establir polítiques pròpies com consideri. Però hi renunciem; hi renunciem perquè poder ja ens va bé.

Nosaltres defensem que l'article 2 del reial decret llei suposa un envaïment en tota regla de les competències de la Generalitat en matèria educativa. Vam demanar a la Mesa que inclogués aquest article 2 que es va descuidar el departament –dic «descuidar» entre cometes– d'incloure en el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries; i la Mesa, en una decisió que no compartim, va considerar oportú que això no s'hi havia d'incloure perquè no havia estat sol·licitat en el dictamen –un peix que es mossega la cua. Un dictamen que demana el Govern, que no se'ns informa als grups parlamentaris de quin és el contingut d'aquest dictamen i que, a més a més, contradiu una moció aprovada en aquest Parlament el dia 10 de maig, que diu que, a més a més de constatar una deslleialtat institucional clara del ministeri, a més a més de dir que la Generalitat té tot el dret a exercir polítiques educatives pròpies i a més a més de reconèixer, també amb el vot afirmatiu de Convergència i Unió, que les mesures del reial decret llei són ineficaces i afecten la qualitat educativa, apliquen aquest decret. En aquesta moció també dèiem: «El Govern ha de sol·licitar un dictamen al Consell de Garanties sobre la inconstitucionalitat d'aquest decret llei»; així, en general, el decret llei, però només se'n fa una part. Per tant, es vulnera un mandat d'aquest Parlament. Amb aquesta última ja vulneren completament la Moció 98/IX, del 10 de maig, perquè, a més a més, pel que fa a escoles bressol la consellera ja s'ho va saltar a la setmana d'haver-ho fet.

I també demanàvem en aquesta moció, el Parlament, que el Govern quantifiqués i lliurés als grups parlamentaris –10 de maig, eh?– la xifra de l'impacte en la despesa que comportaria per al Departament d'En-

senyament i per a l'educació l'aplicació d'aquest reial decret llei. Deu de maig. Mitjan mes de juliol, no hem rebut encara cap quantificació els grups parlamentaris de la xifra d'aquest impacte.

I no amaguem l'ou. Van dir solemnement que presentarien recurs, el Govern. I després se'n van desdir. Ja ho poden vestir com vulguin, perquè l'anomenat «procés de negociació» que ha iniciat el Govern de la Generalitat amb el Govern espanyol no afavorirà ni la qualitat de l'ensenyament, ni els docents, ni els alumnes, ni les famílies..., ans el contrari: només serveix perquè guanyin temps. Mig curs; ens trobarem a mig curs, quan hagin passat aquests sis mesos. I perquè no es faci re. Probablement perquè ja els està bé que això sigui així.

Dèiem, per tant, que han desistit d'enviar-ho al Tribunal Constitucional i que ens col·loquen a mitjan curs vinent. I dèiem també que s'obviava un dels articles més letals per a la qualitat educativa, que és l'increment de ràtios. I vull recordar-los, com també han fet d'altres intervinents abans que jo, que el mateix ministre Wert va citar la Generalitat com a inspiradora de les mesures del reial decret llei, i ho hem pogut comprovar desagradablement amb aquest article 2, pel fet que no estigui entre els punts que s'havien d'incloure en el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries; la qual cosa em sembla un error de gruix, perquè aquest article 2, de l'augment de ràtios, no només contravé l'Estatut i la Llei d'educació de Catalunya, sinó també una norma de rang superior a la LEC, que és la Llei orgànica d'educació, la LOE. Que, la Llei orgànica d'educació què diu? I això es modifica amb un decret, eh?, amb un decret llei; així, tranquil·lament. Es modifica una llei orgànica. És com si modifiquessin l'Estatut per reial decret llei! (*Veus de fons.*) És igual? No, Camats: no ho poden fer, això –no ho poden fer.

Però què diu la LOE? Estableix, només com una mesura *excepcional*, incrementar no un 20 per cent, com diu el reial decret, no, un 10 per cent les ràtios per aula, i només amb unes raons i criteris molt concrets: incorporació tardana d'alumnes. És a dir, no un 20, no, i *ad libitum*, sinó un 10 i per incorporació tardana d'alumnes. Però, clar, no ens ha d'estranyar. El departament ha fet exactament el mateix, saltant-se, en aquest cas, la Llei d'educació de Catalunya amb la jornada continuada als instituts. Ha fet exactament el mateix. Perquè la Llei d'educació de Catalunya... És a dir, la meitat dels instituts de Catalunya, públics, l'any vinent faran jornada intensiva. Però saben què diu la Llei d'educació de Catalunya en el seu article 54, apartat 5? «En el segon cicle d'educació infantil i en els ensenyaments obligatoris, l'horari escolar comprèn normalment horari de matí i tarda.» Doncs, això ens ho saltem, i la meitat dels instituts públics de Catalunya, el curs vinent, funcionaran amb jornada intensiva. Per tant, no és d'estranyar que la Generalitat de Catalunya no trobi un *atropello* aquest article segon.

Si a l'increment de ràtios hi sumem la reducció del professorat que ha anunciat el departament als centres, la tardança a cobrir substitucions, aquestes tres retallades que deixaran sense eines per acollir i atendre la diversitat, la individualitat, les necessitats edu-

catives especials i els casos complexos a les aules, i si, a més a més, hi sumem les retallades a serveis educatius en CREDA i EAP, quines eines tenen les famílies amb infants amb fills i filles amb necessitats educatives especials que volen triar una educació pública de qualitat, quines eines tenen al seu abast per afrontar aquesta educació pública de qualitat? Com casa això amb la qualitat educativa? Com casa això amb l'èxit escolar que tots volem? Com casa això amb la mateixa Llei d'educació de Catalunya? I mentre el Govern de Catalunya inspira i acata aquestes retallades, que van directes a la línia de flotació del futur del país, a un tema tan extremadament sensible com l'educació, continuen seguint immobilitats i bloquejats, sense acceptar, una vegada darrere una altra, cap de les propostes que Esquerra Republicana els fem per incrementar ingressos per la via de la fiscalitat redistributiva; ingressos addicionals per més de 1.000 milions d'euros. No es queixin si diuen que no tenen més remei per retallar, perquè d'alternatives n'hi ha. Però no les accepten.

Perquè mentre el Govern diu per boca del seu president i del seu portaveu que «ja n'hi ha prou», la resposta subsegüent al «ja n'hi ha prou» és dir que es recorre la darrera salvatjada contra la gent d'aquest país i, per tant, contra el país. Però que en el cas de la recentralització de l'«ordenó y mando» –i utilitzo termes emprats pel conseller Mas-Colell–, en l'àmbit sanitari o en l'àmbit educatiu, la resposta és negociar, quan el que hi ha és una vulneració flagrant de la Constitució espanyola –fixin-se– i de les nostres lleis bàsiques, de les nostres competències i dels drets de la nostra ciutadania. Vostès negocien quan tenim raons competencials i vulneració de drets. I diuen que ho duren al Constitucional, quan en el cas, per exemple, de la liberalització d'horaris comercials el que hauríem de fer és negociar, perquè al Constitucional ho tenim molt magre, perquè amb l'Estatut que ens va quedar pel que fa a horaris comercials, a la sentència del Tribunal Constitucional i a la Constitució Espanyola, poca cosa hi ha a fer. Ho fan al revés.

Els demanem que se sumin a aquesta proposta per dignitat del país. Posin-s'hi al davant i reaccionin. No vagin a redós, perquè, si no, malgrat les gesticulacions que fan, demostraran, per una banda, que en el fons ja els va bé, que el senyor Wert, o el ministre Wert –o el verd, que està verd– tenia raó, que ja els va bé que sigui l'Estat qui ho faci. Perquè això és menys Estat, menys desgast per al Departament d'Ensenyament, perquè ideològicament ho comparteixen, perquè hi deixaran més dualització però tant els fa. I, per altra banda, demostraran que ja els va bé el que avui ha dit la secretària general del Partit Popular espanyol –o estatal, en aquest cas–, la senyora María Dolors de Cospedal, que ha dit: «Si us plau, estem en uns moments que començar a parlar de si hi ha intromissions o no en competències és totalment inapropiat des del punt de vista jurídic i des del punt de vista ètic, perquè el moment és molt greu.» És a dir: «Callin, paguin, acatin, aguantin l'espelma i el lliri, a la mà.» I vostès, què? Quiets? No fos cas que la respiració assistida esdevingui asfíxia?

Els tres procediments que debatem avui, salut, educació i llei d'estabilitat pressupostària –no s'escandalitzin, si us plau–, no deixen de ser també un símbol de tot això. Són un símbol de tot això. Negar-se a tirar endavant aquests recursos és altament simbòlic. Algú els deia no fa pas gaire, algú molt respectat en aquest país, li deia al president Mas que no estaven sols, que tenien un país al darrere. Doncs, per a aquest país que ens van desfent a poc a poc, no callin, no parin, no apliquin i no es resignin, sobretot, a reconèixer només l'estret marge d'autogovern que ens deixen tenir. No facin diagnòstic. Amb el diagnòstic no n'hi ha prou. Són massa anys que hem fet tots –tots– massa diagnòstic. Cal actuar, i actuar en conseqüència. I repeteixo: ni resignar-se, ni parar, ni callar, ni acatar, ni aplicar aquests reials decrets llei que tan dolents són per al futur –estem parlant d'educació i de salut, de sanitat–, si us plau, per a la nostra gent.

Els ho torno a repetir per una última vegada, i sense esgotar el meu temps. Si us plau, actuïn.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pedro Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Senyora presidenta, senyores, senyors diputats, estem –encara que no ho sembli per les intervencions precedents– tractant d'una proposta d'interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra –en aquest cas– el Reial decret 14/2012, de 20 d'abril, de mesures urgents de racionalització de la despesa pública en l'àmbit educatiu. Faré un breu recorregut per les dates clau d'aquest afer, que, en aquest moment, com vostès saben, està en una negociació a la Comissió Bilateral. El 20 d'abril de l'any en curs, el Ministeri d'Educació promulgà el reial decret. El 8 de maig, no arriba a tres setmanes després d'aquesta data, es produeix un acord de Govern, del Govern de la Generalitat, de sol·licitud d'emissió de dictamen sobre l'adequació a la Constitució i a l'Estatut d'autonomia d'una sèrie d'articles que ja s'han mencionat, inclús llegit des d'aquest faristol.

El dia 10 de maig, dos dies després, té entrada al registre del Consell de Garanties Estatutàries aquest escrit mencionat. L'òrgan sol·licitat demana del Consell de Garanties Estatutàries –o sigui, la Presidència del Govern– el dictamen, atès el seu caràcter preceptiu segons l'article 76.3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya per al cas que s'acordés interposar un recurs d'inconstitucionalitat contra aquesta disposició. Per això, l'article número 2, la Mesa del Parlament suposo que no l'ha posat dintre d'aquesta sol·licitud.

Amb data 5 de juny de 2012 va tenir entrada en el registre del Consell de Garanties Estatutàries un escrit de Vicepresidència del Govern amb documentació complementària que inclou un recull de normativa específica en l'àmbit de l'ensenyament, com també un informe jurídic amb relació a l'aplicació per part del Departament d'Ensenyament, elaborat per la Secretaria

General del Departament d'Ensenyament. Finalment, el dia 8 de juny, després de les corresponents sessions de deliberació, es vota i s'aprova el dictamen amb la declaració de..., bé –diu–, són inconstitucionals una sèrie d'articles. Bé, continuarem. L'últim que ha succeït és que el 19 de juny la Mesa del Parlament admet a tràmit aquesta sol·licitud d'interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat.

Què passa a dia d'avui? Doncs, a dia d'avui –sembla que no agrada molt als senyors diputats i diputades anteriors–, la Generalitat no ha interposat aquest recurs d'inconstitucionalitat. Ha optat per la via de solucionar els temes de discussió dins la Comissió Bilateral Govern de la Generalitat - Govern de l'Estat. Jo em pregunto: té sentit que mentre està oberta la via del diàleg, el Parlament –perquè es busca que sigui el Parlament– decideixi encetar una via judicial? És que no ens passem la vida –almenys la vida parlamentària– demanant diàleg? Si ahir i avui la paraula diàleg ha sortit dues-centes vegades! És que no estem tots d'acord que la justícia ha de ser l'últim recurs? No estem en un tema penal, eh? És que no veiem que els processos judicials s'eternitzen, una vegada i una altra, sobretot quan van dirigits al Tribunal Constitucional, i al final satisfan a menys gent que abans d'anar-hi? Si ja ho sabem això! Algú pensa que la reducció del fracàs escolar es pot demorar anys esperant una resolució judicial que no sabem si no acabarà a Brussel·les, que és l'última moda?

El Partit Popular de Catalunya respecta la decisió del Consell de Garanties Estatutàries, tot i que ens sembla que no ha tingut prou en compte el fonament competencial que la mateixa Llei 12/2012 inclou en la seva disposició addicional primera, cosa que s'ha traduït al dictamen en una anàlisi de competència punt per punt, oblidant-se de la justificació que fa la mateixa llei respecte a la seva competència per legislar.

I això, com deia abans, pot donar origen a una sèrie de sentències i contrasentències que no s'acaba mai. En tenim exemples a dojo, que es diu. Algun grup parlamentari dels que presenten la proposta de presentar un recurs d'inconstitucionalitat s'ha plantejat si el contingut del reial decret pot ser útil per als estudiants catalans? Home, doncs sembla que sí, perquè no han parat de parlar d'això. I, en canvi, resulta que –ara ho llegiré– només es parla en el recurs de competències, competències, competències. O sigui que molt bé parlar dels drets dels alumnes, de la qualitat de l'ensenyament, però l'únic que es declara inconstitucional, o pel que es protesta, és perquè hi ha un problema de competències. A mi em sembla que en la Comissió d'Ensenyament, tot i que cadascú fa el seu paper a nivell ideològic –això és evident, és clar, ha de ser així–, tothom està d'acord en els mínims respecte, doncs, a la situació actual i que cal demanar més esforç als estudiants, que cal reformar la formació professional perquè cada estudiant pugui seguir una trajectòria més d'acord amb les seves aptituds i preferències, i penso que també estem d'acord que no hi han diners. Aquí proposàvem fa un moment treure'ls d'algun altre lloc. Bé, estupend, a nosaltres també ens agradaria que es traiguessin d'algun altre lloc, però tothom diu el ma-

teix: que els treguin de l'altre. I quan es parla de l'altra cosa, no, que el treguin de l'altra. Etcètera.

En qualsevol cas, Catalunya sí que té autonomia, senyora Simó: tenim 40.000 milions d'euros d'autonomia. Vull dir, podem fer coses, eh? O sigui que..., clar, ho dic perquè l'Estat tampoc és que en tingui molts més –200.000. Quin sentit té capficar-nos amb un problema formal, que s'està intentant arreglar dialogant en la Comissió Bilateral? El fonament competencial que esgrimeix el reial decret, recordant que les mesures de legislació bàsiques vénen emparades per la Constitució, evidentment que té en compte que aquestes mesures estan condicionades per la situació de crisi econòmica. És que, si no tinguéssim aquesta crisi, no farien falta aquestes mesures. Si ho hem dit: moltes d'aquestes mesures, un cop superada la crisi, tornaran on estàvem. I a més ho decidirà cada comunitat autònoma. I espero que aquesta sigui de les primeres que ho decideix. I tornarem a aquestes ràtios que li agraden tant, senyora Camats. A mi també. A tothom ens agraden vint-i-cinc alumnes per aula, més que quaranta, però...

Un cop es va publicar el reial decret de mesures urgents, al Govern de la Generalitat només li van caldre, com deia, tres setmanes per demanar un dictamen al Consell de Garanties Estatutàries, pas previ per poder interposar un recurs d'inconstitucionalitat. Però, és clar, també es va adonar que, malgrat la presumpta invasió competencial, les mesures eren necessàries econòmicament i absolutament raonables acadèmicament. De fet, ja ha optat per implantar, el Departament d'Ensenyament, la majoria d'aquestes mesures, tant en l'ensenyament universitari com el no universitari. Entenc, doncs, que Convergència i Unió, el Govern, hagin optat per portar aquest tema a la Comissió Bilateral abans que al Constitucional. Ens alegrem d'això.

Els membres d'aquesta cambra no podem descarregar la nostra responsabilitat en un òrgan administratiu que fa la seva feina i a qui no li correspon –pensem, penso– en absolut valorar la urgència econòmica de determinades mesures, senzillament perquè no té les dades del que significa urgència. Qui manega les xifres som els aquí presents. La responsabilitat, per molt dura que sigui, és nostra. De la mateixa manera que va ser nostra, o de la gent que hi havia en aquesta cambra llavors, els darrers anys, aprovar el deute que ara tenim. El problema és ben senzill: ja no ens presta diners ningú. Què fem, què fem? Com seguim pagant els mestres? Com seguim mantenint l'escolarització universal? És que hem de prioritzar, hem de ser conscients de la realitat, no hi ha diners per a tot, no hi ha diners per a un model sense límits pressupostaris.

La qualitat de l'ensenyament –sí, alguns ho pensem, eh?, alguns ho pensem, encara que s'ha dit que no sigui així, la consellera ho pensa, jo ho penso–, la qualitat de l'ensenyament –el ministre ho pensa–, un cop assolit un mínim, no canvia en funció dels diners que s'inverteixen en ella, sinó de com s'hi inverteixen. A partir del punt mínim necessari que hem assolit fa molt temps, l'ensenyament pot millorar o fins i tot empitjorar en funció de molts factors que coneixem. El que sí que és imprescindible és el professorat. I pre-

cisament per assegurar el salari del professorat s'han de fer aquestes reformes. En particular a Catalunya, si s'hagués planificat millor la construcció d'escoles i no s'hagués tingut el perjudici que el tripartit va tenir envers l'escola concertada, i que veig que el continua tenint i pensen que són els culpables de tot i que continuaran guanyant diners amb aquesta reforma, més diners, ells en tenen la culpa. Si no haguessin tingut aquest perjudici i no s'haguessin construït tantes escoles, no tindríem part d'aquests problemes. Avui segurament no hauríem de demanar als professors els esforços, que també demanem als professors de l'escola concertada, a tots, que els estem demanant.

La maquinària propagandística de les esquerres, que està molt engreixada sempre –me n'alegro, eh?–, moltes vegades atida pel nacionalisme de Convergència i Unió, que no perd ocasió de denunciar suposats conflictes competencials, no para de criticar qualsevol decisió del Govern del Partit Popular. Això ho fan, senyora Camats. També la que ara ens ocupa. Però no solament a nivell competencial, sinó, com hem vist ara mateix, declarant uns suposats efectes desastrosos en l'educació dels nens pel fet que, i ho repeteixo, temporalment –temporalment–, perquè la crisi suposo que serà temporal encara que s'allargui, s'hagin de ficar més alumnes per aula quan sigui necessari, etcètera. Veurem, jo, home, espero que això no succeeixi, aquests efectes tan desastrosos.

En definitiva, hem de rebutjar aquesta proposta que trobem totalment fora de lloc i fora de joc. I com deia abans, m'ha sorprès molt..., algunes intervencions m'han sorprès molt quan deien: «Home, això, doncs, hem de tenir en compte que va en contra de tals drets i més els drets i els drets» –i aquí ara sí que he de fer servir les ulleres– diu: «La mesura aquesta no compleix...», perdó, estic llegint el que no és. Aquí. Què es reclama? Diu: l'article 3 es reclama «perquè vulnera les competències de la Generalitat»; l'article 4, «perquè vulnera les competències de la Generalitat»; l'article 6.1, «vulnera les competències exclusives de la Generalitat»; article... Tots, tots es recorren perquè vulneren les competències de la Generalitat. Si estiguessin tan preocupats per l'educació, la qualitat de l'educació, etcètera, pels drets dels nanos, per què no han fet una altra cosa? O sigui, aquí només parla d'això. Inclús l'article 2, que no s'ha pogut posar, també: «vulnera la competència exclusiva de la Generalitat». Tot són competències. És una qüestió formal i, si es formal, es pot arreglar. I ja els he donat una sèrie de motius per dir: «És que no anem enlloc posant això al Tribunal Constitucional», d'aquí que allò surti una sentència passaran anys, s'haurà acabat la crisi, potser Catalunya també –no sé qui ho deia abans–, etcètera.

En fi, que no compartim en absolut tot el que vostès diuen ni de la crisi que està provocant això, aquestes mesures poden provocar, perquè no l'estan provocant a l'ensenyament de Catalunya, ni el que passarà endavant. Tots deuen haver llegit, suposo, una proposta de mesures per a la nova llei d'ensenyament. Bé, després d'unes mesures extraordinàries que han de venir amb pressions, perquè fa falta que no ens quedem sense diners, fem una reforma. Allà hi han moltes coses que hem parlat a

la comissió: hi ha la formació professional, es cuida... Jo crec, vull dir, donin una mica de temps al senyor Wert, perquè acaba d'arribar, eh?, perquè té un projecte llarg, gran, ambiciós i que no consisteix només en aquestes mesures. Ja ho vàrem dir des del Partit Popular al principi: aquestes mesures eren necessàries, però això no és una reforma de l'ensenyament.

Costa de creure que es vulgui fer servir com a argument per als professors que van en contra d'ells. I jo vull dir als professors des d'aquí que, efectivament, se'ls estan demanant molts sacrificis i, d'alguna manera, se'ls haurà de reconèixer, se'ls haurà de reconèixer quan s'acabi, quan ja no sigui necessari, perquè són la peça clau. Nosaltres podem passar amb unes condicions de les inversions de les instal·lacions, del que vulgui, menys en condicions, però els professors no: són la peça clau. I el que hem de salvaguardar primer és el seu salari. S'ha hagut de tocar, ha baixat; bé, és que les coses estan molt malament.

He sentit moltíssimes més coses de crítica, com sempre, al Partit Popular que m'estalviaré de contestar-les, perquè crec que no toquen i que aquí estem parlant d'un tema concret i no de tot el sistema educatiu, no de la reforma educativa, que suposo ja en parlarem.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. No hi han honorables consellers ni ningú del Govern, que ja és significatiu en un recurs d'aquest caràcter i parlant del sistema educatiu. Però, bé, en qualsevol cas, diputats i diputades i persones que ens acompanyen des d'aquí o des de casa, vivim en un país on els aeroports estan buits, però el senyor Wert vol que les classes estiguin molt plenes; vivim en un país on rescaten els banquers, s'indulten el corruptes d'aquest Govern i d'altres, però alhora s'abandonen les famílies i els empresaris; vivim en un país on es diu que per sortir de la crisi s'ha de retallar en educació; vivim en un país on es diu que s'ha de retallar en educació quan alguns considerem que és invertir en el present i en el futur d'aquest país. Aquest és el país que tenim, el món al revés; el món al revés i un sistema partitocràtic absolutament obsolet –obsolet–, que empara i legitima aquest món al revés.

I això és el que explica que avui estiguem parlant aquí de tornar al passat, de tornar quaranta anys enrere, de tornar a replegar més nens per classe, trenta-cinc nens. Algú ho deia aquí, ja ho ha dit: «Abans era així.» Home, clar, abans era així, i abans no hi havia calefacció i abans la gent s'havia de pagar, també, si no tenies cotització, no tenies dret a la salut, i moltes coses abans de la Constitució, moltes; fins i tot no hi havia llibertat ni dret d'expressió. Imaginin-se si hi havien coses. Però anem endavant, no?, o anem enrere?

Però, clar, només anem enrere en sanitat, en educació, en serveis bàsics, en pujada d'impostos. No vull aquí recrear-me en tot el que ha dit el Partit Popular de l'IVA. Jo avui els demano a quina taula he d'anar a signar perquè no apugi l'IVA el PP. Ho dic perquè com que vostès van col·locar taules i encara hi ha un web obert per signar contra l'apujada de l'IVA, perquè es carrega la creació d'empreses –hi estic d'acord–, perquè es carregava el consum –hi estic d'acord–, perquè perjudicava la recuperació econòmica –hi estic molt d'acord–, on he de signar perquè no apugin vostès l'IVA i «matxaquin» les classes mitjanes d'aquest país? On he d'anar, senyor Chumillas? Ho dic perquè la senyora Esperanza Aguirre va posar taules. Jo vull anar a aquesta taula, però ja no hi és, perquè ara apujar l'IVA és responsabilitat, però quan l'apujaven els altres, que no ho era de responsabilitat, era tot el que és veritat que és, que és una llosa a l'economia d'aquest país.

Per tant, davant de tot això, Ciutadans creu que en tot allò que fa referència a drets, és a dir, parlant de persones, no de polítics, de competències, de baralles entre administracions, no, no, de persones, de drets, és a dir, garantir els drets de les persones docents que treballen en el sector de l'educació, garantir els drets dels alumnes i dels pares a ser educats en unes condicions decents per un país que té una pressió fiscal molt alta, a tot això nosaltres hi donarem suport; per tant, com que el recurs és el que és, només per això ja val la pena que hi donem suport.

Ara bé, aquest és el primer punt, en això estem d'acord que no volem anar enrere i si s'ha de retallar, doncs, miri, el senyor Rajoy, que és el defensor màxim que hi hagin cinquanta diputacions i tots els càrrecs polítics per col·locar tots els amics polítics en aquestes diputacions i tota la corrupció que aflora de cada diputació que hem anat coneixent al llarg del temps, doncs, que s'acabin. Tanquin vostès diputacions i no tanquin més escoles, home, ja n'hi ha prou. Tanquin consells comarcals i deixin de tancar CAP, ja n'hi ha prou. Ja n'hi ha prou; anem a parlar clar: vostès volen col·locar els amics, mantenen les diputacions, mantenen..., sí, sí, de tots els partits, mantenen els consells comarcals i ens diuen que hem de tancar l'escola o la llar d'infants a la Vall d'Hebron. Ah, molt bé, molt responsable.

Ja sé que no els agrada el que dic aquí, potser els agrada més a molts ciutadans que els agradaria pujar a aquesta tribuna i dir-los-ho a vostès, potser sí. Però ja n'hi ha prou –ja n'hi ha prou. O revisem el sistema de dalt a baix o comencem a fer pagar a tothom, sempre els mateixos, les classes mitjanes, les classes populars i els serveis bàsics públics. Això ho fa qualsevol; no cal ser cap crac, eh?, per retallar serveis i apujar impostos; això ho sap fer qualsevol «tonto», sap fer-ho, eh? Com recapto més? Apujo els impostos i retallo serveis. Molt gran, gran servei al país –gran servei al país: apujar impostos, abaixar serveis i «matxacar» la gent i mantenir les estructures intactes, polítiques, d'aquest sistema obsolet de trenta anys. Això és el que fan vostès. Això és molt fàcil –molt fàcil.

I si pensem una mica tots plegats i fem pactes per fer reformes molt profundes? Reformes de veritat i

no només retallades, potser seria bo, no? Aquí ho hem intentat alguns parlant de comissions no d'investigació, sinó comissions d'estudi, d'estudi de com suprimir aquestes estructures, de com millorar el funcionament, però vostès voten en contra sempre de reformar aquestes coses.

Com s'explica que en un país hi hagin mil cent televisions –mil cent televisions– i haguem de posar més nens per aula, vejam com ho expliquen, vostès. Cinc-centes cinquanta, gairebé, d'aquestes són públiques. Vejam com ho expliquen, vostès, que és més important mantenir la televisió de cada alcalde, de cada consell comarcal, de cada diputació o de cada autonomia o de l'Estat, és més important que mantenir escoles i mantenir centres de salut. Ja n'hi ha prou, ja sé que no els agrada el que els estic dient, però com que és el meu temps, doncs, dic el que em dóna la gana, parlant clar, sí, perquè és el que em toca, així de clar. Perdonin l'expressió, però és així. Jo crec que els puc dir des d'aquí el que molts ciutadans discrepen de les fórmules que vostès fan servir per sortir d'aquesta crisi.

Però, parlant d'això –parlant d'això–, és evident que també hem de parlar de legitimitat per anar al Constitucional. Bé, jo he buscat aquí i recordo el debat de l'Estatut, el debat de la sentència de l'Estatut, i un dels grups proposants d'aquest mateix recurs al Constitucional deia literalment el menys democràtic que ens puguem tirar a la cara, que és no acatar les sentències judicials. Esquerra Republicana, proposant d'aquest recurs al Constitucional, deia que el Constitucional és un organisme il·legítim –il·legítim– per jutjar les lleis i l'ordenament jurídic, i deia que s'havia de desacatar la sentència. I vostès, senyora Simó, porten un recurs davant d'un tribunal del qual diuen que no s'han d'acatar les sentències? Quina barra, eh? Quina barra, eh? Miri, si vostè és capaç d'explicar-ho, després jo, si pogués tenir temps meu, n'hi donava perquè ho expliqui, perquè no s'ho creu ningú. És a dir, qui pot explicar que un govern i, en aquest cas, un grup parlamentari que diu literalment a la seva proposta «no acatar la sentència», ara demana una sentència perquè «em tornin les meves competències». Ah, que vostès només acaten les sentències que els agraden? Quins demòcrates! Així és qualsevol demòcrata, acatant només les sentències que agraden. Doncs, miri, els demòcrates acatem les que ens agraden i les que no ens agraden, perquè la justícia forma part del sistema democràtic i no hi ha cap polític, ni cap partit, ni ningú que estigui per sobre de la justícia ni de les regles de joc. I vostès sí, s'autoatorguen la capacitat de no acatar les sentències que no els agraden.

Doncs, miri, tot i que vostès estan aquí, tot i que vostès no tenen cap legitimitat per plantejar aquest recurs, cap legitimitat política, ni una, no en tenen ni una perquè no respecten les normes més bàsiques de la democràcia, en canvi, ni alumnes, ni pares, ni mestres tenen la culpa que vostès siguin qui proposen aquest recurs. Per tant, hi donarem suport perquè no volem que hi hagin retallades, perquè no volem que el Govern del Partit Popular per rescatar Bankia i altres entitats hagi de retallar...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...serveis socials als ciutadans d'aquest país. Per això hi votarem a favor, perquè no volem rescatar Bankia a base d'agrupar més nens a les aules. No ho volem –no ho volem–, molts ciutadans diem «prou», no volem pagar la festa de les caixes d'estalvi de mans dels ciutadans, no ho volem. I tampoc volem...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...legitimar –acabo, presidenta– aquells que no acaten les sentències en funció del que diuen. Les sentències s'han d'acatar en democràcia, senyors, és la regla bàsica, i després podem discrepar, podem criticar-les, podem proposar canvis en el sistema d'elecció –que ja hi estic d'acord– dels membres del Constitucional o del Consell General del Poder Judicial.

Per tant, nosaltres hi votarem a favor, tot i qui ho proposa i tot i les circumstàncies, perquè els pares, els alumnes i els mestres no tenen la culpa del que està passant en aquest país.

Gràcies, senyora presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'illustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Senyora presidenta, també voldria afegir la meua veu de lamentació que no tinguem present la consellera d'Educació avui per sentir aquest debat, penso que central, d'un tema que importa a tot el sector de l'educació.

I voldria anunciar el nostre vot favorable, malgrat que Ciutadans hi voti a favor, en el sentit que realment el nostre vot a favor d'aquest recurs no tindrà absolutament res a veure amb les raons –per sort– que ha esmentat abans el diputat Rivera. I ho fem, hi votarem a favor amb allò que Josep Pla descrivia com «el bon escepticisme pagès», no?

Estem d'acord que avui ha estat un gran dia, doncs, de presentar coses que la diputada Anna Simó ha descrit com a simbòliques, no?, ha estat un dia en què hem presentat recursos sobre el tema de salut, el tema de dació de pagament; i ara en fem un tercer sobre l'àrea d'educació. I realment crida l'atenció que el nostre Govern hagi, efectivament, demanat el dictamen però que no hagi acompanyat els proposants d'aquest recurs en allò que és de la més bàsica lògica, no? Aquí estem davant d'allò que el diputat Font ha descrit molt bé com «la tisorada Wert», de 3.000 milions d'euros que afectaran gravíssimament –gravíssimament– el

nostre sistema de salut; i realment sembla que sigui una cosa que no vagi amb Convergència i Unió, és una cosa que sembla que no els afecti. Jo penso que ens afecta moltíssim, l'aplicació de la tisorada Wert, no? I, si no, que ens expliqui el Govern de Convergència per què ha tancat les escoles Muñeira, les escoles Olga Xirinacs, l'escola Esparreguera II, l'escola Els Pins, l'escola Can Periquet o les escoles bressol com, per exemple, la Font del Rieral i altres que s'han esmentat avui; siguin de competència municipal o no. Estem davant d'una gravíssima retallada a la nostra realitat educativa, retallant la quantitat d'escoles en un període en què està previst que hi hagi més de vint mil alumnes més; per tant, realment és un absurd.

Per tant, pensem que la política del Govern en aquesta àrea no està assegurant allò en què el programa de Convergència i Unió insistia, que és el tema de la qualitat educativa; no ho està assegurant ni en l'àmbit universitari, ni en el no universitari. No estem assegurant amb aquesta política d'anar en contra del fracàs escolar, que era un dels temes estrella del programa de Convergència i Unió. És més, estem davant d'un curs, el curs 2012-2013, que podria ser històric en el sentit de pèrdua de qualitat de l'educació en el nostre país; Catalunya podria passar a ser en el proper any la primera nació d'Europa de llengua pròpia que veu eliminada –eliminada– la seva categoria de llengua única d'immersió en el propi territori; la nostra llengua, en les escoles de l'any que ve. Si no fos prou greu, això, com per poder tenir una actitud una mica més combativa –una mica més combativa–, senyors de Convergència, una mica més combativa amb el Partit Popular, amb tot el que està caient. Després de l'acord del PIRMI d'ahir, després dels successius acords a què vostès estan arribant amb el Partit Popular, penso que aquí estàvem almenys davant d'un camp en què ens hauríem posat d'acord.

Ja sé que vostès estan en un mal moment; vostès estan en un moment en què el seu portaveu del Govern està anunciant que, davant dels alts, només ens podem plantar a la Verge; ja sé que vostès estan en un moment de certa desesperació, però penso, francament, que el nostre sector educatiu es mereixia –es mereixia– més combativitat. Per tant, aquest recurs ens presenta davant d'una situació que és la següent: estem condemnats, de fet, a dues realitats; una és que se'ns obre un llarg període del qual molt escasses possibilitats tindrem de veure una sentència favorable, tenint en compte el caràcter del tribunal que ha de jutjar aquestes matèries.

Jo voldria acabar amb una reflexió sobre la situació global que estem vivint, la situació d'amenaça i la situació de continus passos enrere en el nostre autogovern, en l'educació, en la sanitat..., perquè penso que s'estan produint moltes decisions altament negatives. Jo penso que el Partit Popular s'està equivocant de dalt a baix; ja sé que té el feliç acompanyament de Convergència i Unió per tantes i tantes coses, però penso que el resultat de totes aquestes polítiques del Partit Popular només poden tenir un resultat global negatiu –globalment negatiu– per a vostès mateixos.

I jo volia acabar amb dues idees polítiques que crec que poden subratllar aquest moment. Jo penso que vostès s'estan equivocant de dalt a baix; l'emprenyament que hi ha a Catalunya amb les polítiques que estan desenvolupant vostès és cada dia més gran. I penso que va ser Winston Churchill que va dir que el millor que pot fer un polític quan veu equivocar-se els seus contrincants és callar i deixar-los fer. També va dir Gandhi que els grans avenços que es van aconseguir en el camp social i de cara a la independència de l'Índia eren molt més deguts als errors dels contrincants polítics que no pas als encerts del Partit del Congrés Indi. I crec que estem davant d'una situació així: una cosa és el que debatem aquí i una altra cosa és el molt gran empenyament, la gran sensació de confusió que en aquests moments és molt present al carrer.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta; honorable conseller, iHustres diputats i diputades..., bé, jo donaré suport a la interposició del recurs d'inconstitucionalitat contra el reial decret Wert, perquè entenc que vulnera els drets de les persones en els seus articles i subarticles i també les competències de l'Estatut, com així ha quedat palès en l'informe del Consell de Garanties Estatutàries. I hi votaré a favor per dos motius fonamentals: per donar legitimitat al Consell de Garanties Estatutàries, que ha de vetllar per les afeccions o afectacions que es fan contra l'autogovern de Catalunya, i la vulneració de les competències de l'Estatut és molt clara, i també perquè, doncs, ja hem de dir «prou», i aquest «prou» és a les imposicions normatives per part de l'Estat davant de lleis que tenim a Catalunya que funcionen, com és la Llei d'educació de Catalunya.

No tinc gairebé cap esperança que prosperi, aquest recurs d'inconstitucionalitat davant del Tribunal Constitucional, perquè el Tribunal Constitucional espanyol vetlla per la Constitució espanyola, està fet tot plegat des d'una òptica espanyola i intentant, doncs, salvarguardar una realitat espanyola que no és la nostra. La manera que no patim aquestes ingerències ara en el camp educatiu, com en tants altres, és que tinguem poder d'Estat, ho ha dit molts cops el president Mas: estructures d'Estat. Quan tinguem estructures d'Estat podrem aprovar, aplicar sense ingerències polítiques adequades a la realitat catalana, que és la nostra i, doncs, afortunadament, no és la realitat espanyola. En qualsevol cas, no podem estar en mans d'un govern que ens porta, doncs, la Llei d'immersió lingüística als tribunals i no podem estar en mans d'un govern que a cop de reial decret es va carregant, va destrossant, doncs, en aquest cas, un model educatiu que funciona ja durant tres dècades.

Puc entendre la posició del Govern i de Convergència de no participar o no donar suport al recurs d'inconstitucionalitat, perquè estan en una negociació bilateral

amb l'Estat, però no ho comparteixo; no ho comparteixo aquest cop perquè no perjudica en res les negociacions bilaterals que vostès estiguin fent per aquesta raó. De fet, la praxi ens porta molts cops a concloure que el dret processal és un instrument de lluita o és un instrument de negociació; i, escolti, si fem un repàs del que els senyors del Partit Popular han portat al Tribunal Constitucional, tenim la Llei del cinema, la Llei d'educació de Catalunya, tenim la Llei de seleccions catalanes, la Llei de protecció dels animals, la dels toros, l'Estatut..., s'han fet un fart de portar-ho al Tribunal Constitucional, i han seguit negociant i aquí això ha continuat. Per tant, no entenc que vostès no hi donin suport, perquè crec que no perjudica, en cap cas, les negociacions bilaterals que estiguin fent amb l'Estat. Reitero el meu suport al recurs d'inconstitucionalitat plantejat.

Gràcies, honorable conseller, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Neus Munté.

Neus Munté i Fernández

Moltes gràcies, senyora presidenta; senyor conseller, diputades i diputats..., l'origen d'aquest debat està, efectivament, en el Reial decret llei sobre la racionalització de la despesa pública en l'àmbit educatiu. El Govern de l'Estat s'escuda en l'objectiu de l'estabilitat pressupostària per tal de dictar una norma que clarament vulnera competències de la Generalitat. Racionalitat, eficiència, contenció de la despesa i de l'oferta d'educació pública són alguns dels arguments esgrimits pel Govern central per dictar un seguit de mesures que afecten tots els nivells educatius: universitari i no universitari; tots.

Què és el que ha fet el Govern de Catalunya respecte a això? En primer terme, rebutjar el contingut del real decret llei en dues direccions i des del primer minut; primer, en tot allò que ja s'intuïa que vulnerava les nostres competències en matèria educativa, demanant el corresponent dictamen del Consell de Garanties Estatutàries i anunciant la defensa activa de tot allò que ens pertoca regular i gestionar. I en segona direcció, en segon terme, rebutjant altres mesures contingudes en el real decret llei dictades, aquestes sí, dins de les competències de l'Estat –perquè no les compartim, les qüestionem per motius polítics, pedagògics–, i anunciant que, en cas d'aplicar-les, es faria des del més estricte sentit comú, segurament allò que havia faltat, que havia mancat en el dictat d'aquest real decret llei, des del coneixement d'allò que pot perjudicar el correcte funcionament de l'aula.

El 17 de maig –continuant amb l'explicació, diguem-ne, cronològica–, el 17 de maig de 2012 es va debatre i es va votar el real decret llei al Congrés dels Diputats, al Congreso, i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió va votar-hi en contra; un posicionament i una votació que no admet matisos i que mos-

trava el nostre rebuig a la norma. Per quins motius? Doncs, altres il·lustres diputats hi han fet referència; em permetin també a mi fer-ne, de manera molt breu: per exemple, perquè amplia les competències estatals en matèria d'universitats; perquè es vulnera la lleialtat institucional traslladant a les comunitats autònomes el cost del preu de les beques introduint una nova via d'estalvi per a l'Estat, una vegada més, i de centrifugació del dèficit per a les comunitats autònomes, enviant les competències de Catalunya a l'hora de fixar la jornada lectiva del personal docent, que aquí en el curs passat ja havia estat augmentada en una hora setmanal, tant a primària com a secundària, i en el termini per a la substitució transitòria del professorat. Aquesta és una de les mesures que la consellera d'Educació –que, per cert, avui està en una conferència d'educació a Madrid, defensant precisament les competències d'aquest Govern–, ja havia anunciat, en tot cas, l'aplicació dins del més estricte sentit comú: ingerència en el model educatiu propi de Catalunya laminant el marc competencial, perquè són les comunitats autònomes, entenem –i entenien també moltes altres forces polítiques en el Congrés dels Diputats–..., són les comunitats autònomes les que han de disposar dels instruments per gestionar aquesta despesa.

El Consell de Garanties Estatutàries va emetre el seu dictamen el passat 11 de juny i conclou que diversos articles i apartats vulneren les competències de la Generalitat en matèria de política personal, recursos humans, regulació dels requisits per a la creació de centres universitaris i règim del professorat docent. També s'hi han referit altres portaveus. També diu el Consell de Garanties Estatutàries que altres articles són contraris a la Constitució al no respectar el principi d'autonomia financera o el principi d'urgència. En termes col·loquials, diríem que aquest Reial decret llei ja ha patit una rebregada, tant en el Congrés dels Diputats, amb una votació que, malgrat la majoria absoluta del Partit Popular, que ha fet que prosperés, va tenir molts vots en contra de moltes forces polítiques..., i també una rebregada del Consell de Garanties Estatutàries.

Però què passa? Doncs que l'endemà mateix de fer-se públic aquest dictamen, el Govern de Catalunya el 12 de juny anuncia la seva decisió de portar el real decret llei al Tribunal Constitucional, un cop substanciats els tràmits previstos a la Llei orgànica del Tribunal Constitucional. I és que hi ha diversos mecanismes de defensa competencial, l'important és que aquesta defensa estigui garantida i sigui nítida, i és el cas que ens ocupa; és el cas que vostès avui porten aquí, tres formacions polítiques, demanant que es porti aquesta norma estatal al Congrés dels Diputats. O hi ha un altre mecanisme, que és, per exemple, el que va fer servir el Partit Popular l'any 2009 quan va instar cinquanta diputats de la seva força parlamentària a impugnar davant del Tribunal Constitucional la Llei d'educació de Catalunya.

S'ha obert un procediment, la comissió bilateral de negociació entre el Govern de l'Estat i el Govern de Catalunya, amb cap altre objectiu que no sigui reorientar aquesta situació; un procediment –s'ha explicat en

l'anterior punt de l'ordre del dia també, per part de la diputada senyora Laïlla— que al llarg de les darreres tres legislatures s'ha parat un total de quaranta vegades, en quaranta ocasions. En aquest moment, en aquests moments estan oberts set procediments d'aquesta índole. Això no substitueix, en cap cas, la que pugui ser decisió final del Govern de la Generalitat, com, hi insisteixo, ja ha estat anunciada que si no arriba a bon port, que si no arribem a un acord que sigui prou satisfactori per al Govern de la Generalitat, sempre en defensa de les seves competències, es pugui instar finalment aquest recurs d'inconstitucionalitat.

Anirem al Tribunal Constitucional, anirem on calgui. El tracte és aquest, perquè la decisió política està presa i només faltaria, en tot cas, formalitzar-la. Defensant l'autogovern, defensant les competències, sigui en ensenyament, sigui en salut —com hem parlat abans—, sigui en serveis socials, sigui en comerç, sigui amb el que sigui, i tants d'altres, el Govern i totes les forces polítiques que en cada moment concret li puguin donar suport estem defensant precisament el dret dels ciutadans i de les ciutadanes, els drets individuals i els drets col·lectius. No esborrem aquests drets, no passin ànsia, més aviat els subratllem i els defensem amb tots els instruments que tenim al nostre abast.

No vulguin confondre; els faig un petit sumari: vot en contra al Congrés dels Diputats, sol·licitud de dictamen al Consell de Garanties Estatutàries, decisió d'interposar el recurs d'inconstitucionalitat si no s'arriba a un acord dins del procediment negociat previst en la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, manifestacions molt clares de la consellera d'Educació, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió a Madrid i també del portaveu del Govern, que no estem d'acord amb aquest reial decret llei, no ens agrada perquè s'extralimita de les seves competències i tampoc encerta en allò que sí que són competències pròpies de l'Estat. Hi estarem més d'acord o menys, però, en tot cas, estan dictades algunes d'aquestes mesures, sí, a l'empara de les seves competències.

Els ciutadans de Catalunya poden estar tranquils, que aquest Govern defensa les seves, de competències. I fent-ho, defensa, hi insisteixo, els seus drets. Els sona la Llei de dependència, que és allò que vostès precisament no van fer? El ministre Wert pot dir allò que vulgui. Jo, algun il·lustre diputat que m'ha precedir en l'ús de la paraula deia que li semblava sentir aquelles converses. Jo no sento converses, no sento veus, però sí que entenc que el procediment negociat que vostès també entraven i que llavors devia ser un procediment seriós, previst en una llei orgànica, em sembla que no és qualsevol cosa. Ara, no es pot dir, com ha dit també algú, que són reunions per passar l'estona. Siguem seriosos: estem parlant de competències, estem parlant de drets. Hi insisteixo, a vostès els agrada parlar de drets, a nosaltres també. I, per tant, no ens resignem. Van iniciar aquest procediment negociat, hi insisteixo, i no ho dic jo, ho han dit altres veus molt més autoritzades del meu grup parlamentari i del Govern de Catalunya, que, si fracassen, no hi haurà cap altra alternativa que no sigui portar aquest reial decret llei, o qualsevol altre, al Tribunal Constitucional.

Per aquest motiu, senyora presidenta —i finalitzo aquí la meua intervenció—, votarem en contra d'aquesta iniciativa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa.)

Senyores diputades, senyors diputats, procedirem a la votació de la proposta d'interposició del recurs d'inconstitucionalitat.

Comença la votació.

L'acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat ha estat rebutjat per 50 vots a favor, 78 en contra.

Procediment

per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 2/2012, del 27 d'abril, d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera (tram. 212-00004/09)

Passem al punt novè de l'ordre del dia, que és: debat i votació de la proposta d'interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 2/2012, del 27 d'abril, d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera.

Aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialista i, per tant, en primer lloc té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé, moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta del Govern, senyores i senyors diputats, avui els venim a demanar el vot favorable que permeti que el Ple del Parlament de Catalunya, que és on resideix la sobirania del poble català, legítimament decideixi interposar un recurs d'inconstitucionalitat a la Ley de estabilidad presupuestaria. Una llei que, com dictamina el nostre propi Consell de Garanties Estatutàries a petició del Grup Socialista, atempta contra la nostra autonomia financera —atempta contra la nostra autonomia financera. Ho diu el Consell de Garanties Estatutàries: l'autonomia financera de la Generalitat de Catalunya, la del nostre propi autogovern. I, per tant, aquest suport que els demano és un suport obvi, és un suport coherent en defensar els interessos de Catalunya, amb què alguns tan sovint s'omplen la boca.

Avui, el Grup Socialista els demana que el Parlament legítimament decideixi, legítimament utilitzi tots els mecanismes legals per defensar el nostre autogovern, la nostra autonomia, per defensar poder decidir, i els demano molt directament a vostès, diputades i diputats de Convergència i Unió. Els demano formalment i contundentment, els demano que transformin la indignació en acció, els demano que transformin les

paraules en fets, els demano que transformin les declaracions en votacions.

Vostès saben, jo crec que tots saben que no és la primera vegada que debatem en aquest Parlament sobre la Llei d'estabilitat pressupostària. Hem presentat, el Grup Socialista ha presentat almenys una interpellació, mocions subsegüents, hem debatut sobre la Llei d'estabilitat pressupostària catalana en reiterades ocasions. Però jo crec que convé, perquè la pedagogia és sempre necessària, ens ho recordava Rafael Campalans, que fem avui, un cop més, una mica de memòria.

Mirin, vostès saben que es va votar el passat setembre, amb el suport del Partit Popular, del PSOE i del PSC, una reforma de la Constitució espanyola en un moment difícil, i aquell va ser un vot –jo ja els ho confesso, no és la primera vegada que ho faig– que a molts ens va costar, i, per tant, si volen autocrítica la tindran. Ni m'agrada el com –ni m'agrada el com–, ni m'agrada el per què. Però també els vull deixar clar, que si vàrem votar la reforma constitucional ho vàrem fer perquè, en última instància, defensem el principi d'aquesta reforma constitucional recull, que és el principi d'estabilitat pressupostària, el principi, perquè és un principi de sentit comú aquell que diu que al llarg del cicle –al llarg del cicle– el que decidim públicament ingressar sigui igual al que decidim públicament gastar. L'estabilitat pressupostària al llarg del cicle, sí, tal com diu també el nostre Estatut d'autonomia, tal com diuen també els diferents tractats europeus que tots hem votat.

Però una cosa és el principi i l'altra és la Llei orgànica que el fa realitat, la llei que l'articula, la llei que l'implementa. La llei d'estabilitat que es va votar a Madrid imposa el dèficit zero. Això vol dir que imposa l'asfíxia econòmica i social; és una llei dogmàtica, molt més restrictiva que el principi constitucional, és una camisa de força innecessària. I, a més a més, és en aquesta llei, i no la Constitució, no només on es defineix el dèficit zero, sinó, a més a més, on s'introdueixen elements sobre l'endeutament i la intervenció *de facto* de Catalunya que no podem en cap cas compartir. És més, que avui volem amb aquest recurs, un cop més, novament combatre.

Nosaltres ja sabem que el mantra de Convergència i Unió, el seu relat insistent és dir: «Tot, tot és culpa dels socialistes» i que, en canvi, vostès actuen sempre, sempre per responsabilitat, jo crec que això ho sabem, ho sabem tots, ho saben tots els ciutadans de Catalunya. Tots sabem que abans hi havia vint-i-cinc diputats, que es dedicaven a enfonsar Catalunya, i avui hi ha setze salvadors de la pàtria. Oi que sí? Avui tenim setze salvadors de la pàtria, setze diputats de Convergència i Unió que voten el mateix dia, 12 d'abril, recordin tots la data, el mateix dia voten l'amnistia fiscal, la reforma laboral i la llei que imposa el dèficit zero i que permet la intervenció de Catalunya. Però, tot per Catalunya. Oi que sí, vicepresidenta? Sempre tot per Catalunya.

I saben què? Que el seu relat ho pot aguantar tot, però el que no aguanta és el pes de la realitat, i per tant jo els demano, senyor Espadaler, li demano sincerament que comencem per exigir-nos una mica de rigor,

ni que sigui una mica, i li passo a llegir l'article 135 de la Constitució espanyola reformada. Si vol, n'hi deixo aquí mateix una còpia. Article 135.2: «L'Estat i les comunitats autònomes no podran incórrer en un dèficit estructural que superi els marges establerts, si s'escau, per la Unió Europea per als seus Estats membres. Una llei orgànica» –una llei orgànica– «fixarà el dèficit estructural màxim permès a l'Estat i a les comunitats autònomes amb relació al seu producte interior brut.» Una llei orgànica; no hi ha cap límit de dèficit a la Constitució, no hi ha cap número a la Constitució.

Li llegeixo també, si vol, en canvi, la Llei d'estabilitat pressupostària, article 3.2: «Se entenderá por estabilidad presupuestaria de las administraciones públicas, la situación de equilibrio.» «Equilibrio» vol dir dèficit zero o superàvit. I, a més a més, si segueix llegint aquesta llei trobarà tot el capítol IV, és a dir, dels articles 18 al 26, que són els que permeten la intervenció de totes les comunitats autònomes de l'Estat espanyol. I, per tant, per molts culpables que busquin, per moltes proclames que facin, avui ho hem vist un cop més, per parlament del molt honorable president de la Generalitat en la sessió de control, això és el que avui vostès ens han d'explicar, ens han d'explicar aquesta doble pirueta, aquesta contradicció màxima.

Miri, el Partit Popular, que el coneixem tots –vostès segurament més íntimament que nosaltres, però el coneixem tots–, va votar la reforma de la Constitució espanyola i va votar la llei orgànica que la implementa de forma més restrictiva. D'acord, els coneixem. Iniciativa, Esquerra Republicana, Ciutadans, no varen votar la Constitució; tampoc varen votar la llei orgànica que la implementa de manera més restrictiva. També d'acord. El Partit Socialista va votar la reforma de la Constitució perquè està en última instància d'acord amb el principi, però no vota una llei que l'articula de manera més restrictiva i que conté elements d'intervenció de les comunitats autònomes.

Per tant, de part de tots els grups, coherència. El que no s'entén de cap de les maneres, el que els insisteixo que és un doble salt mortal, una doble pirueta, és que vostès no voten la reforma de la Constitució, s'exclamen, surten de l'hemicicle indignats –ens en recordarem tots, d'aquell dia, oi?, el senyor Duran encapçalant la fila fora de l'hemicicle– i, en canvi, sí que voten la llei que implementa el principi constitucional de manera més restrictiva. Escoltin, vostès no es poden exclamar que ve el lleó quan han estat vostès, vostès mateixos qui han donat el vistiplau que se li obri la gàbia; perquè, si no, no s'entén en cap cas –en cap cas– el seu vot afirmatiu a aquesta llei.

Mirin, jo els ho dic molt sincerament, i a més els ho dic, de debò, sense acritud; senyor Espadaler, li ho dic fins i tot amb afecte: crec que ha arribat l'hora de la rectificació, crec que ha arribat l'hora de demostrar el que vostès diuen, ha arribat l'hora d'acceptar que la Llei d'estabilitat pressupostària que vostès van votar va ser un error –va ser un error–; un error amb conseqüències greus per als catalans, amb conseqüències avui, aquí i ara, per al benestar dels nostres ciutadans i del nostre autogovern. I amb el recurs que avui presenta el Grup Socialista podem començar a desfer

aquest error, el podem començar a desfer avui, aquí i ara. Volen vostès començar a desfer aquest error?

Perquè, mirin, la llei que van votar –jo ja els ho deia abans– crec que va ser un error en termes ideològics: perquè la llei implica dogmatisme del dèficit zero, implica dogmatisme insensat amb el dèficit, implica fervor per les retallades, fanatisme; representa l'asfíxia econòmica i social del nostre país i, a més a més, perdonin que els ho digui, no dóna cap senyal ni de rigor ni de credibilitat, perquè saben perfectament el que passarà, i és que, a més a més, no es complirà amb el dèficit.

Però nosaltres avui no els estem demanant que rectifiquin aquest error ideològic: és legítim. No els estem demanant això; no els estem demanant que rectifiquin allò que ens allunya a vostès i a nosaltres, allò que els apropa a vostès amb el Partit Popular; no els estem demanant això: els estem demanant que rectifiquin per la defensa del nostre autogovern, els estem demanant que anem junts en el que ens uneix i en el que ens ha unit durant molts anys; parlem de la defensa de la llengua catalana, parlem de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Podem anar plegats en això ens que uneix? *Hauríem* d'anar plegats en això que ens uneix; perquè, si no, el que estem dient als ciutadans de Catalunya és que aquest Parlament no està avui plantant cara, aquest Parlament avui no està defensant l'autogovern tal com pertoca, tal com ens mereixem els catalans.

Fixin-se vostès, i m'estic adreçant a vostès perquè el seu vot avui és clau, que els arguments que vostès tenien de defensa d'aquesta llei han quedat completament superats, i els ho dic tal qual: han quedat superats; perquè la realitat, un cop més, mana. El primer argument que tenien vostès..., concretament el conseller Mas-Colell deia: «Farem una llei catalana que ens blindarà.» Nosaltres ja els ho vam dir quan debatíem aquesta llei catalana: «És en la llei orgànica; anem plegats a defensar l'autogovern de Catalunya en la llei orgànica.» Però vostès deien: «No, no, no; farem una llei a Catalunya i la farem primer, la farem abans, la farem millor.» Quina és la realitat? Que vàrem aprovar la llei catalana no abans que la de Madrid, no, setmanes després. No que la llei catalana ha condicionat la de Madrid, sinó que la de Madrid ha condicionat completament la llei catalana i, per tant, aquest «Catalunya primer, Catalunya abans, Catalunya millor» s'ha convertit –la realitat ho diu, ho poden mirar al diari de sessions– en «Catalunya després, Catalunya menys, Catalunya amb una llei completament insensata amb els efectes que tindrà sobre els nostres ciutadans i sobre el nostre autogovern». El primer argument, per tant, ha quedat superat.

I quin és el segon argument que ara veiem? –avui l'hem vist, un cop més, del molt honorable president de la Generalitat, que ho ha dit a la sessió de control: «Obrirem un procediment negociat, obrirem un diàleg. I, clar, si obrim un diàleg no podem fer el recurs.» Doncs, tampoc; tampoc, senyor Espadaler, això tampoc és un argument. Sap per què? Perquè el recurs del Parlament de Catalunya no condiciona el diàleg del Govern de Catalunya. És més, són instruments que es reforcen. El Govern intenta el diàleg i el Parlament el recurs. I saben què passarà? Que si el diàleg arriba a

bon port, el recurs decau; i, si no, el recurs estarà sobre de la taula molt abans que passaria si el Govern, en acabar aquest procés de sis mesos, el presentés.

Per tant, no pintin com a excloent el que es reforça mútuament des del poder executiu i des del poder legislatiu –que els recordo que no són exactament el mateix. I per tant..., i jo ja ho dic per acabar i, a més, els ho dic sincerament, que crec que aquest recurs que avui presentem és un pas clau, és un pas necessari en la defensa de Catalunya, independentment de qui tingués o no la raó en el passat, perquè el que està clar és que la tenim ara; el que està clar és el que va passar la setmana passada al Consejo de Política Fiscal y Financiera, conseller; el que està clar és la injustícia perpetrada; el que està clar és que no té sentit reclamar la intermediació de Brussel·les si no ens hem defensat primer aquí amb tots els mecanismes i amb tots els arguments que tenim al nostre abast; el que està clar, senyores i senyors diputats, és que Convergència i Unió no pot continuar votant-li tot a un PP que vol tornar Espanya en un país centralitzat. Vostès no poden votar una llei com aquesta en espera d'uns hispabons i acabar a la reunió del Consejo de Política Fiscal y Financiera amb un fons de liquiditat que, com diu el diputat Iceta, és més aviat un fons de liquidació de la nostra autonomia. O és que m'estan dient que esperarem els homes de negre de Montoro asseguts al sofà i oferint-los una tassa de cafè? Això és el que m'estan dient vostès?

I, per tant, jo crec que amb l'aval del Consell de Garanties Estatutàries i amb l'aval de la nostra història real de defensa de l'autogovern de la majoria de nosaltres hem de votar avui favorablement a aquest recurs; perquè aquest vot serà la prova del cotó, i el cotó no enganya. Aquest vot, si no es produeix, caurien vostès, sí, aquest cop en la gran contradicció, la que Convergència i Unió ha practicat sovint, però avui corregida i augmentada. No poden vostès demanar una hisenda pròpia i votar per una hisenda intervinguda. No poden vostès dir als catalans que la solució a tots els nostres problemes és tenir la clau de la caixa, al mateix temps que vostès estan regalant, sense resistència, la caixa sencera. No ens podem resignar, els ho dic sincerament, i tampoc podem callar.

I, per tant, per la credibilitat en la defensa del nostre autogovern, que estimem, que hem defensat i que continuem defensant, els demano a tots, si us plau, el vot favorable a aquesta iniciativa.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Sempre em toca el rebre... Per fixar posició, ara tenen la paraula els diferents grups parlamentaris i, en primer terme, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya a través del seu diputat senyor José Antonio Coto.

(Pausa.)

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats...

El vicepresident primer

Senyor Coto, «senyor president»; estic aquí.

José Antonio Coto Roquet

Ai, «senyor president»; perdoni.

El vicepresident primer

De veritat... (*El vicepresident primer riu.*) Una cosa és quan ens canviem; l'altra és quan, evidentment, no ens hem canviat. Vull dir..., he començat jo.

José Antonio Coto Roquet

Disculpi, perdoni.

El vicepresident primer

Gràcies, gràcies.

José Antonio Coto Roquet

Senyor president; senyores i senyors diputats, sorprèn que el Partit Socialista de Catalunya insti en aquest Parlament a presentar un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei d'estabilitat pressupostària. Sorprèn que el PSC vulgui presentar en aquest Parlament aquest recurs, quan el PSC està integrat en el Grup Parlamentari del PSOE, que té cent deu diputats; el Partit Socialista de Catalunya té catorze diputats d'aquests cent deu diputats. I vostè sap, senyora Martínez-Sampere, que amb cinquanta diputats només, segons el que estableix la Constitució, o amb cinquanta senadors, és possible presentar un recurs d'inconstitucionalitat. Per tant, jo l'emplaço que els catorze diputats del PSC al Congrés..., cada un d'ells convenci tres diputats del PSOE dels cent deu que hi ha i que, per tant, presentin un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei d'estabilitat pressupostària, i no que vingui al Parlament de Catalunya a voler, doncs, presentar aquest recurs d'inconstitucionalitat, que és perfectament legítim però és poc efectiu, i el que demostra és que vostès el que no volen és que aquest recurs s'aprovi.

És a dir, vostès, el PSC, creuen..., es veuen amb més possibilitats de convèncer els diputats de Convergència i Unió i del Partit Popular català, per presentar un recurs d'inconstitucionalitat, que no pas cinquanta dels cent deu diputats al Congrés dels Diputats? Tan malament està el PSOE al Congrés dels Diputats, que és incapaç d'unir cinquanta diputats dels cent deu diputats que tenen per presentar un recurs d'inconstitucionalitat?

Senyors del PSC, se'ls veu absolutament el llautó: vostès no volen presentar un recurs davant del Tribunal Constitucional, el que volen és generar simplement un titular a la premsa, dir que han demanat al Parlament de Catalunya que presenti un recurs d'inconstitucionalitat, quan vostès saben que difícilment s'aprovarà i que amb cinquanta diputats, simplement amb cinquanta senadors del seu partit, que potser ara mateix

no són capaços d'unir-los, sí que seria possible que presentessin aquest recurs.

Però el més sorprenent, senyora Martínez-Sampere, és que el PSC, els seus diputats al Congrés, que van votar favorablement al canvi de la Constitució espanyola, que establia que s'havia d'aprovar una llei orgànica d'estabilitat pressupostària..., i ara demanin aquests mateixos diputats, el seu grup parlamentari en el Parlament de Catalunya, que es presenti un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica d'estabilitat pressupostària. Això és el socialisme: quan està al Govern, al mes d'agost proposa modificar la Constitució per tràmit d'urgència; i quan està a l'oposició s'oposa a aquest canvi constitucional, que exigeix que s'estableixi una llei orgànica d'estabilitat pressupostària d'acord amb el canvi constitucional proposat anteriorment per aquest mateix partit. Així és com entén el socialisme la política.

Però mirin, senyores i senyors socialistes, els explicaré el perquè del canvi constitucional proposat per vostès i al qual el Partit Popular vam donar un suport incondicional i que exigia, aquest canvi constitucional, l'elaboració d'una llei orgànica d'estabilitat pressupostària. Aquest canvi constitucional i la llei orgànica posterior el que pretén és posar fre, evitar que es tornin a produir polítiques populistes com és regalar quatre-cents euros a tothom, independentment del poder adquisitiu, com va fer el PSOE l'any 2009. El que pretén aquesta Llei orgànica d'estabilitat pressupostària, emparada en el canvi constitucional que va proposar el Partit Socialista Obrer Espanyol i al qual el Partit Popular vam votar a favor, és evitar que en el futur hi pugui haver de nou governs que es gastin els superàvits públics a canviar voreres, a canviar semàfors i a fer poliesportius, que és el que eren els plans E del senyor Zapatero.

Per generar dèficit i malbaratar el diner públic ja hi ha el PSOE; per posar en ordre els comptes públics hi ha el Partit Popular. Fins i tot el senyor Zapatero, principal adversari del dèficit públic durant l'últim Govern de José María Aznar, després d'haver passat del 2 per cent de superàvit a l'11 per cent de dèficit en dos anys, en els últims tres mesos de govern va impulsar un canvi constitucional a la carta magna; el segon canvi constitucional a la carta magna en trenta-dos anys. Això ho va fer el senyor Zapatero, que era el principal crític, la persona contrària absolutament a la regla del dèficit zero que proposava el Govern de José María Aznar.

I aquest canvi constitucional establia que s'havia de fer una llei d'estabilitat pressupostària que desenvolupés el principi constitucional que va impulsar el Partit Socialista. I aquest canvi constitucional, que proposava, ho torno a repetir, l'equilibri pressupostari i, per tant, que es desenvolupés posteriorment una llei d'estabilitat pressupostària, va rebre el vot favorable dels llavors diputats Chacón i Rubalcaba. Van reconèixer amb aquell canvi que el dèficit és negatiu, i per això va impulsar el PSOE aquest canvi a la Constitució; amb el vot, ho torno a reiterar, necessari en aquell moment i per la nostra part incondicional en aquest tema del Partit Popular.

Però, un cop més, el PSC, el PSOE ha tornat al seu projecte fracassat. Amb aquesta petició de recurs, el missatge que donen és: «Tornem als quatre-cents eu-

ros per a tothom, independentment del poder adquisitiu; tornem a fer plans E; tornem, en definitiva, a generar més dèficit.» Per això, abans de fer aquest tipus de peticions, és important que recordin els socialistes què han fet quan han governat Espanya i quan han governat Catalunya. Mai un govern socialista, a Catalunya i al conjunt d'Espanya, ha deixat les coses millor de com se les va trobar. I sempre, al final dels seus mandats, ha acabat rectificat part de les seves polítiques. Felipe González devaluant la pesseta i privatitzant empreses públiques, i Zapatero canviant la Constitució i portant a terme importants tisorades socials. Montilla ni tan sols va ser capaç de rectificar cap de les seves polítiques. I avui el PSC –imagino que el PSC del senyor Montilla– intenta fer una esmena a la totalitat al canvi constitucional promogut pel senyor Zapatero, que preveia una llei orgànica que desenvolupés aquest canvi.

Senyora Martínez-Sampere, senyors del Partit Socialista, només cal llegir l'article 135 de la Constitució per entendre que la Llei orgànica d'estabilitat pressupostària s'empara plenament en el text constitucional, tot i que ara el PSC pretengui dir el contrari. I vostè, senyora Martínez-Sampere, afirmava que l'article 135 diu: «L'Estat i les comunitats autònomes no podran superar els marges establerts per la Unió Europea.» El dèficit zero supera els marges establerts per la Unió Europea? Per tant, jo entenc que tothom que està en aquesta cambra entén que aquesta llei orgànica és plenament constitucional.

Aquesta llei és necessària per aconseguir que tot Espanya, que totes les administracions d'Espanya –Administració general de l'Estat, comunitats autònomes i ajuntaments– tinguin uns objectius comuns de dèficit, i que es vegin obligades a complir aquests objectius en cas que no vulguin complir. Inclús s'incorporen mecanismes de rescat per a aquelles administracions que no tinguin la capacitat de fer front als pagaments compromesos.

Doncs bé, aquesta llei –«Proyecto de ley orgánica de estabilidad presupuestaria y sostenibilidad financiera»–, vull recordar que va tenir el suport, el vot favorable, de Convergència i Unió al Congrés i al Senat. Convergència i Unió es va sumar a l'àmplia i sòlida majoria del Partit Popular al Congrés dels Diputats aprovant la Llei orgànica d'estabilitat pressupostària. I no ho va fer fa deu anys, no ho va fer fa cinc anys, no ho va fer fa dos anys, no ho va fer fa un any: ho va fer fa dos mesos. Convergència i Unió va votar favorablement fa dos mesos aquesta llei orgànica d'estabilitat pressupostària: mentre el PSOE votava en contra de la llei orgànica que desenvolupava el principi constitucional impulsat pel Partit Socialista amb el senyor Zapatero, Convergència i Unió hi votava a favor. Per tant, des d'aquesta tribuna vull tornar a agrair una altra vegada i posar de relleu un cop més el vot favorable de Convergència i Unió a la LOEP, en sumar-se..., tot i no ser decisiu aritmèticament, en sumar-se i votar favorablement la Llei orgànica d'estabilitat pressupostària, la LOEP. Per tant, vull posar en relleu des d'aquesta tribuna el suport de Convergència i Unió a aquesta llei al Congrés dels Diputats. Aquesta llei orgànica, hi insis-

teixo, aprovada per la primer força política del Parlament de Catalunya –Convergència i Unió– al Congrés, i per la tercer força política del Parlament de Catalunya al Congrés –el Partit Popular–, que tots ells, sumats, aquests dos grups més altres grups que es van sumar en aquesta llei orgànica, tots ells sumaven més de dos-cents diputats al Congrés. Aquesta llei és la millor garantia per assegurar que, com que tots anem en el mateix vaixell, tots hem de treballar en la mateixa direcció. Per això em sorprèn, a vegades, l'actitud de Convergència i Unió, sovint contrària a les decisions del Consell de Política Fiscal i Financera i del Ministeri d'Hisenda, que es prenen a l'empara de la Llei orgànica d'estabilitat pressupostària, a la qual Convergència i Unió es va sumar, junt amb el Partit Popular, per tirar-la endavant. Per tant, em sorprenen moltes vegades determinades actituds contràries a les decisions que es prenen per part del Ministeri d'Hisenda i del Consell de Política Fiscal i Financera.

Nosaltres, el Partit Popular, som el partit autonomista per excel·lència. (*Veus de «Molt bé!»*) El nostre partit governa catorze comunitats autònomes. Cap altre partit a Espanya ha aconseguit tenir la possibilitat de governar alhora catorze comunitats autònomes. Per tant, som els primers interessats que hi hagi unes comunitats autònomes sòlides i solvents, amb una Catalunya forta dins d'una Espanya de tots. Per això, amb aquesta llei orgànica, el que es pretén és garantir que les administracions públiques no puguin gastar-se el que no tenen; és complir amb el que ens demanen els nostres socis europeus; és assegurar l'estabilitat de l'estat del benestar. I per a això, per a aquest objectiu de garantir l'equilibri o superàvit dels comptes públics, és necessari que tots, a qualsevol administració, compleixin els deures.

El que és responsable és complir els deures, és no situar-se permanentment en la queixa, en el victimisme, en culpar a tothom de tot excepte qui és responsable d'aquella administració; el que no és responsable és que el segon partit a les Corts Generals, el PSOE, vagi a un parlament autonòmic a demanar que es presenti un recurs d'inconstitucionalitat contra una llei orgànica aprovada al Congrés dels Diputats que surt d'un canvi constitucional promogut pel mateix PSOE. Aquesta és l'alternativa política del PSC a Catalunya: demanar que es presenti un recurs contra una llei orgànica aprovada al Congrés dels Diputats que surt d'un canvi constitucional promogut pel Partit Socialista Obrer Espanyol, en el qual està integrat el PSC i és dins d'aquell grup parlamentari, i que els seus diputats al Congrés hi van votar favorablement l'agost del 2011 en tràmit d'urgència.

Senyores i senyors diputats, imaginem que al Parlament de Catalunya, tenint la Generalitat de Catalunya un dèficit del 3,7 per cent del producte interior brut –el deute més elevat de totes les comunitats autònomes–, amb més de 40.000 milions d'euros, i liderant Espanya en nombre d'organismes públics, avui sortís d'aquesta cambra que es vota en contra de la llei que obliga a complir els objectius de dèficit? Quina credibilitat tindria, Catalunya, si fes això, si fes això la seva cambra parlamentària? Si avui els bons de la Gene-

ralitat són considerats pels mercats, per les agències de *rating*, com bons escombraria, i la Generalitat de Catalunya té absolutament tancada l'aixeta del crèdit, creu algú que la millor solució davant d'aquest problema és anar al Constitucional contra una llei d'estabilitat pressupostària? Doncs, bé, això és el que planteja aquest anomenat «nou PSC»; aquestes són les noves idees del nou PSC.

Quant al Govern de Convergència i Unió, reclamar que facin els deures: que compleixin els objectius de déficit, que eliminin empreses públiques, agències, consorcis, ambaixades, subvencions ideològiques, que no posin impediments a liberalitzar la nostra economia. I també que hi hagi una reducció salarial dels membres del Govern de Convergència i Unió, que no superin el sou dels ministres i president del Govern espanyol.

És el moment de fer, tots, els deures, de complir amb el necessari equilibri dels comptes públics. I és per això que reclamem al Govern de la Generalitat de Catalunya que faci tot el que hagi de fer per complir els objectius de déficit compromesos en la Llei orgànica d'estabilitat pressupostària i en el Consell de Política Fiscal i Financera i en les decisions que es deriven d'aquest Consell de Política Fiscal i Financera i del Ministeri d'Hisenda, d'acord amb la Llei orgànica d'estabilitat pressupostària aprovada amb els vots del Partit Popular i de Convergència i Unió.

Tothom retalla: Convergència i Unió ha retallat en l'àmbit de la Generalitat de Catalunya –en salut, en educació, en benestar–; el PSOE i Izquierda Unida retallen, i molt, a Andalusia, i el Govern nacional, evidentment, també ho fa. Però la diferència és que el Partit Popular, a l'hora de fer ajustos a la despesa, també fa reformes, mentre que Convergència i Unió, PSOE i Izquierda Unida, allà on governen, només fan retallades.

Per tant, instem Convergència i Unió a fer reformes, especialment en l'àmbit del Servei d'Ocupació de Catalunya, de l'emprenedoria i de la liberalització d'aquells sectors més atrofiats de la nostra economia. Només d'aquesta forma aconseguirem complir l'1,5 per cent de déficit a finals de l'any 2012.

I quant al PSC, a part de proposar presentar recursos, demanar-li que algun dia presenti alguna cosa que sigui útil per al conjunt de catalans i catalanes.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Remor de veus.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, senyora vicepresidenta... Bé, nosaltres donarem suport a aquesta proposta de posar un recurs d'inconstitucionalitat a la Llei d'estabilitat pressupos-

tària, més que res perquè vulnera l'autonomia financera de la Generalitat, en el seu article 32, que diu que qualsevol administració pública amb superàvit el destini obligatòriament a reduir el seu endeutament net. A més a més de ser antiestatutari, jo crec que a més a més és immoral i un punt indecent, destinar el superàvit a reduir l'endeutament i no pas a despesa social.

A més a més, hi ha el vot particular dels consellers Jover, Carrillo i Vernet, que també dictaminen que l'article 25.1.a vulnera l'Estatut. És el que fa referència a les mesures coercitives que pot imposar el Govern central si la comunitat autònoma no presenta el pla econòmic financer: diu que les competències sobre els tributs cedits passen a ser exercides per l'Estat. L'article aprovat per Convergència provoca el desapoderament de la Generalitat de Catalunya de les seves competències normatives en la matèria. Una llei, evidentment, que, a més a més, permet la intervenció de Catalunya.

Però hom es pregunta encara: veritablement Convergència i Unió va donar suport a aquesta llei al Congrés dels Diputats, aquesta llei que significa el desapoderament de la Generalitat, que significa la possibilitat de la intervenció? Un només s'ho pot creure quan se'n va al butlletí o al diari de sessions per comprovar-ho, no? Sí, sí, va votar favorablement aquesta llei, i el diputat aconseguidor, Sánchez Llibre, ho va argumentar dient que havien aconseguit canvis «rellevants i substancials». I els ho vull llegir perquè vegin quins són els canvis rellevants i substancials que van aconseguir. Diu –en castellà, tal qual–, diu –suposo que el senyor Mas no s'empiparà, no?; no, no hi és–: «El artículo 12.5, que dice que todos aquellos ingresos que se obtengan por encima de lo previsto se destinarán íntegramente a reducir el nivel de deuda pública, este artículo va a desaparecer», diu el senyor Sánchez Llibre. *Boletín Oficial del Estado*, publicació de la Llei d'estabilitat pressupostària, article 12.5: «Los ingresos que se obtengan por encima de lo previsto se destinarán íntegramente a reducir el nivel de deuda pública.» Hi han notat algun canvi, vostès?

La següent, els la llegiré més a poc a poc: «También» –diu– «va a desaparecer» –la segona gran cosa substancial– «un párrafo que era del artículo 13.1, va a desaparecer» –ho diu dues vegades– «“el límite de deuda pública de cada una de las comunidades autónomas no podrá superar el 13 por ciento de su producto interior bruto regional”.» *Boletín Oficial del Estado, la misma ley*, article 13.1: «El límite de deuda pública de cada una de las comunidades autónomas no podrá superar el 13 por ciento de su producto interior bruto regional.»

No hi ha dos *sin tres*, diuen. Diu: «Finalmente, también hemos conseguido que desaparezcan de esta legislación aspectos como el que se recoge en la disposición transitoria primera, párrafo tercero, que dice que la administración que supere su límite de deuda pública no podrá realizar operaciones de endeudamiento.» Article 13.2: «La administración pública que supere su límite de deuda pública no podrá realizar operaciones de endeudamiento neto.»

(Veus de «Molt bé!» i alguns aplaudiments.)

Això és el que explicava el senyor Sánchez Llibre en la seva intervenció. Menteix! Menteix –no li he dit mentider, només dic que menteix–, menteix per tres vegades, com aquell personatge. Imaginin quina és la situació: això és el que expliquen a la ciutadania d'aquest país, i no han aconseguit res. I acaba dient: «No se nos caen los anillos por decir que gracias a este acuerdo, que va a ser muy beneficioso para Cataluña, vamos a votar favorablemente.» Quin ridícul! Quin ridícul! Això és el que deia el senyor representant portaveu de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats.

Aquesta és la manera de treballar de Convergència i Unió: vota favorablement totes les normes que li presenta el Partit Popular i que signifiquen greus retallades per als treballadors i treballadores, per a les classes mitjanes, per als treballadors públics. Però fins i tot –aquest matí ho repetien el senyor Mas i el senyor Mas-Colell i altres membres del Govern– incitaven el Govern Rajoy a abaixar els sous dels treballadors: «Què fan», li deia al senyor Rajoy, «per què no abaixen els sous de treballadors» –quina vergonya, que un president de la Generalitat vagi dient aquestes coses–, «o per què no apugen l'IVA, que això ajudarà a tothom i també al país, o per què no retallen més serveis públics?»

Per cert, com un president de la Generalitat –l'hi diguin, ja que no hi ha ningú del Govern–, com un president de la Generalitat aquest matí pot dir que el Govern d'esquerres va apujar l'IVA? Com ho pot dir? Què és, aquesta falta de rigor? Tan desesperat està, que ha perdut el poc rigor que li quedava? El Govern d'esquerres va apujar l'IVA? Qui va apujar l'IVA va ser el PSOE al Congrés dels Diputats, i el Govern espanyol, però el Govern català no va apujar l'IVA: el Govern català el que sí que va fer va ser transposar la llei espanyola i va reduir els sous dels funcionaris. Vostès no ho varen fer, vostès no han esperat que sigui el Govern espanyol el que els obligui: ho han fet voluntàriament. Vostès sempre són molt avançats, en aquestes qüestions de retallar. Home, ja només faltaria també tenir... –què més voldríem–, tenir competències en aquest aspecte.

Quina manca de rigor del president de la Generalitat. Miri, vostès tenen els alumnes més avantatjats de les polítiques d'austeritat de la Unió Europea: ara ja tenen un col·lega en aquesta carrera infernal cap a la recessió, cap a la pobresa, cap a l'augment de l'atur, cap a la destrucció de l'estat del benestar, cap a l'expulsió dels joves cap a altres països a buscar feina; ara ja tenen el senyor Rajoy, un col·lega nou. Junts, Convergència i Unió i el PP porten Espanya i Catalunya cap a la recessió, ja hi estem, i a més destrucció de llocs de treball, i a més dolor i patiment.

El president Mas deia fa un any que no volia acabar com Grècia: doncs amb les seves polítiques, i amb les polítiques a què han donat suport a Madrid, ja hi som. Com a Grècia: intervinguts i amb una situació social complicadíssima. No només estem com a Grècia: fins i tot els podem superar aviat en irracionalitat i en misèria. Mentrestant, enfront d'aquestes retallades brutals a tots els sectors més dèbils de la societat, ni un euro –ni un euro!– als poderosos, que continuen gaudint dels seus privilegis. Fins i tot impedit

a la comissió d'investigació que «la Caixa» vingui al Parlament per ser interpellats per les seves polítiques irresponsables que han provocat la crisi i han estafat –han estafat– molts conciutadans i conciutadanes, en la seva gran majoria gent gran que hi havia confiat tots els seus estalvis. Aquesta és la política de suport als poderosos que porta a terme Convergència i Unió.

Si el Consell de Garanties Estatutàries diu que la Llei d'estabilitat pressupostària té articles clarament inconstitucionals, si el vot particular de tres membres n'hi afegeixen un altre, ¿per què el Govern de Convergència rebutja portar al Constitucional aquesta llei que envaeix les competències de la Generalitat de Catalunya? Una altra pregunta que ens costa entendre, o donar-hi resposta. Per què? Per què, si és tan clar? Per què no ho porta al Constitucional? Per què un govern que es defineix com a nacionalista –i, segons d'on vingui el vent, també independentista– no actua davant aquesta agressió normativa? Diuen que tenen sis mesos per negociar: home, si ho fan com el Sánchez Llibre, val més que no ho facin. Perquè ens tornaran a mentir, tornaran a mentir als ciutadans d'aquest país. No negociïn, perquè menteixen negociant: el senyor Sánchez Llibre ens ho ha demostrat amb la seva gran intervenció en el Congrés dels Diputats. Excuses.

Perquè, primer de tot, vostès són un govern de dretes –no passa res–, seguidor del capitalisme més depredador, i, en conseqüència, com a tal, un govern insolidari –capitalisme i insolidaritat és una cosa que va intrínsecament unida–, dèbil amb els poderosos i fort amb els sectors més vulnerables de la societat. Cada una de les seves polítiques que han portat a terme durant aquest any i mig de govern ha estat això, i ara se'ls ha afegit l'altre col·lega, com és el senyor Rajoy, a aquestes polítiques.

Perquè vostès aproven, amb la Llei d'estabilitat pressupostària –allà, a Madrid, i aquí, a Catalunya–, una llei inútil, inútil, que no serveix per sortir de la crisi; al contrari, l'agreuja. La política de retallades, la Llei d'estabilitat, la modificació constitucional, les polítiques de la Unió Europea, encapçalades per la senyora Merkel, obeeixen a una ideologia dominant que diu: davant d'una situació de dèficit, cal reduir la despesa, perquè això envia un senyal al mercat que les coses s'adreçaran, i els empresaris començaran a invertir de cop i volta. És la teoria de la fada de la confiança que il·lustra l'economista Krugman –ell millor que nosaltres. Doncs, el resultat d'aquesta teoria de la confiança ja és, a hores d'ara, la depressió: no la recessió, sinó la depressió. Cinc anys de crisi i el país ha entrat en depressió. I l'any que ve hi continuarà. I, si continuen manant vostès, ens esperen vint anys més –ni les plagues bíbliques duraven tant de temps.

Perquè vostès es pensaven que, pel sol fet de ser partits de dretes –tant el PP a Espanya com Convergència i Unió aquí a Catalunya–, els mercats ja confiarien en vostès d'una manera absoluta: «Com que són dels nostres, no passa absolutament res.» Doncs, no: vostès han portat a terme polítiques duríssimes, duríssimes, que han portat, evidentment, més recessió al nostre país.

El senyor Coto deia: «Home, nosaltres estem orgullosos, perquè estem en catorze autonomies, i això demostra que tenim una capacitat per fer polítiques i generar confiança.» Home, entre elles la de València, on els diputats del PP imputats ja són la tercera força. O sigui, la primera força són els no imputats del PP; la segona, els socialistes, i la tercera, els diputats –onze– imputats del PP. Si això genera confiança, ja ens podem posar a tremolar. Onze diputats imputats: no gallegi excessivament, senyor Coto, i senyors del PP, perquè, en tot cas, el que demostra és, evidentment, una certa corrupció en el seu partit valencià –he dit «certa» per no dir més enllà, no?

Bé, després d'un any i mig de govern, es constata que les polítiques de retallades, de privatització de serveis públics, de pèrdua de drets laborals, socials i ambientals, no han servit per a res. La fada de la confiança no apareix enlloc.

Perquè durant aquest any i mig han estat enganyant la població, dient que el problema era el deute i el dèficit. Se'n recorden? Sempre: «El deute i el dèficit, el deute i el dèficit, s'ha de lluitar contra el deute i el dèficit.» Ara s'ha vist que el problema era el dèficit privat –no pas el públic–, sobretot generat per les polítiques expansives i irresponsables dels sectors de caixes i bancs, que en necessitar el rescat provoquen un augment del deute públic. No és el causant de la crisi, el deute públic: és el deute privat, que provoca, evidentment, el deute públic, i que provoca que vostès, doncs, continuïn amb les retallades.

Però tan important és el deute públic per ser el protagonista de les retallades? No. És una excusa, des del nostre punt de vista, utilitzada per la dreta econòmica i política per disminuir i precaritzar l'estat del benestar.

L'endeutament, hi insisteixo per enèsima vegada, és una ràtio amb relació al producte interior brut. Si volem que el deute disminueixi, cal augmentar el producte interior brut –vaig a poc a poc–, la riquesa del país és el producte interior brut: cal creació de llocs de treball, crèdit a les empreses, fiscalitat progressiva, prosperitat econòmica, aposta pels sectors emergents i generadors de llocs de treball com l'economia verda o el sector públic... Si contrauen l'economia, com fan les seves polítiques aquí i a Espanya, el país no produeix –que és el que està passant–, el país no consumeix –que és el que està passant–, entra en recessió –que és el que està passant– i, en definitiva, en depressió –que és el que està passant. El PIB no creix i el deute es fa més gros.

Això és el que estan fent vostès. Tan difícil és que ho entenguin? Tan difícil és que entenguin que ho estan fent molt i molt malament, però, sobretot, que estan perjudicant molts ciutadans i ciutadanes del nostre país? I les exportacions no ens salvaran, eh?, perquè el seu pes sobre l'economia no és prou important, i la crisi mateixa que vostès i Madrid estan accelerant repercuteix, evidentment, sobre els nostres mercats exteriors principals, creant un altre cercle infernal que no s'acabarà. Cada retallada empitjora els comptes públics, pel doble efecte de la caiguda de la recaptació i l'increment de la despesa per atur.

Hi ha alternatives al fonamentalisme del dèficit i el deute. Hi insisteixo, el governant que digui que no pot fer res més, que no hi ha alternativa, prevarica. Perquè està prenent unes mesures injustes sabent que hi ha altres alternatives que no ho serien. N'és conscient. No pot dir cap governant que no hi ha alternatives. En tot cas, aquestes que aplica són les seves alternatives, però en cap moment pot dir que no n'hi ha. O, com deia ahir el senyor Rajoy, que això li obliguen a fer des d'Europa: pobret si no és capaç, fins i tot, de poder fer les seves polítiques, no?

Per nosaltres, està clar que la solució passa per una estratègia clara a curt termini i basada en el doble objectiu de creixement de la demanda interna, impulsada pel sector públic, i reequilibrament de la balança exterior, que elimini la necessitat de recórrer al nou endeutament exterior. Inversions que generin estalvi en la despesa corrent, com la de l'estalvi energètic –i que s'ha perdut una nova oportunitat en el Pla d'energia i canvi climàtic: era una nova oportunitat per apostar per aquesta tecnologia, per apostar per aquests serveis i per aquest sector–, inversions en la societat del benestar, en l'economia verda, en recerca i innovació. Miri, algunes d'aquestes inversions ni tan sols generen més deute, senyor conseller, a curt termini, i ens portarien a un cercle virtuós de reactivació econòmica i confiança dels mercats.

Miri, encara no els hem escoltat, senyor Mas-Colell, encara no els hem escoltat ni una proposta sobre com gastar els 120.000 milions d'euros que ens volen injectar l'economia europea. Ni de quina part ens tocaria. Ni tan sols dir que és una xifra clarament insuficient. No els hem escoltat, i aquí era una oportunitat per dir: «Si arriben aquests diners, en què els invertirem, nosaltres? Quin serà el camí, quina serà la sortida que donarem nosaltres als ciutadans, des del punt de vista econòmic, per superar la crisi?» Ni una paraula, ni un mot. «Retallada, retallada, retallada», res més.

I cal també acostar-nos a Europa en pressió fiscal, que permeti un nivell de despesa pública similar a l'europea.

Miri –acabo–, vostès prefereixen apujar l'IVA que tornar a posar l'impost de successions, o l'impost de patrimoni –i aquesta és la realitat: estic fent una descripció, no estic fent ni una valoració–, i no fan cap esforç per lluitar contra el frau fiscal –estic fent una descripció, no estic fent una valoració. Miri, a mi no m'agrada, i al meu grup parlamentari no ens agrada, el que fan, ni el que pretenen, i molt menys on ens estan portant. Vostès ens porten a la decadència absoluta, a convergir amb els països més pobres i desiguals de la Unió Europea, amb les regions més pobres d'Espanya. I, per més que ho diguin, res d'això ho arreglarà el pacte fiscal.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, afrontem en el dia d'avui el tercer debat del tercer possible recurs d'inconstitucionalitat que podria interposar aquest Parlament de Catalunya contra legislació, contra iniciatives del Govern espanyol, però tot fa preveure que serà el tercer recurs d'inconstitucionalitat que l'aliança entre Convergència i Unió i el Partit Popular en aquesta cambra impedirà que pugui prosperar.

De fet, és un recurs d'inconstitucionalitat que ens proposa el Grup Parlamentari Socialista a la Llei d'estabilitat pressupostària espanyola, una llei d'estabilitat pressupostària que va néixer abans que la llei mateixa, i va ser amb la reforma exprés de la Constitució espanyola, al setembre del 2011. Va ser una reforma exprés pactada entre el Partit Popular i el Partit Socialista Obrer Espanyol, una reforma exprés que, sota el nostre punt de vista, el que va fer va ser obrir la porta perquè l'Estat pogués intervenir en la política pressupostària de les administracions públiques, tan autonòmiques com locals. Per tant, obria la porta, no regulava, però sí que obria la porta a aquesta intervenció i, per tant, des d'Esquerra Republicana, ja considerem que aquella reforma constitucional pactada entre el PP i el PSOE ja va ser una invasió competencial i un atac a l'autonomia de despesa de la Generalitat de Catalunya regulada en els articles 201.2 i 202.2 del nostre Estatut d'autonomia.

Per tant, ens trobem davant d'una situació, en certa manera, paradoxal, que el mateix Partit Socialista de Catalunya, que avui ens proposa presentar un recurs d'inconstitucionalitat, va ser qui també amb els seus vots, a Madrid, va proposar una reforma constitucional que donava lloc a aquesta llei contra la qual ara demanen interposar un recurs d'inconstitucionalitat.

Per tant, des del nostre punt de vista no és coherent la posició del Partit Socialista: no és gens coherent, votar a favor de la reforma de la Constitució i, després, demanar interposar un recurs d'inconstitucionalitat a una llei orgànica resultat d'aquella reforma de la Constitució.

Però també els hem de dir que preferim un Partit Socialista que presenta i que proposa presentar un recurs d'inconstitucionalitat davant d'aquell Partit Socialista que va aprovar una reforma exprés de la Constitució. Preferim aquest primer a aquell segon.

Esquerra Republicana va votar al Congrés dels Diputats en contra d'aquella reforma constitucional, precisament perquè envaïa les nostres competències en matèria de política pressupostària, i també posteriorment va votar en contra d'aquesta llei orgànica d'estabilitat pressupostària, aquesta llei orgànica contra la qual avui ens proposen presentar un recurs d'inconstitucionalitat. I, ara, en coherència amb les nostres votacions al Congrés dels Diputats, donarem suport al recurs d'inconstitucionalitat contra la Ley orgánica de estabilidad presupuestaria y sostenibilidad financiera del PP, aprovada pel PP al Congrés dels Diputats. Hi donarem suport, donarem suport a aquesta proposta del Partit Socialista.

Una llei orgànica que, sorprenentment, va ser aprovada al Congrés dels Diputats amb el suport de Convergència i Unió. Ja ho vam titllar, en el debat de la Llei d'estabilitat pressupostària catalana, que va tenir lloc en aquest mateix hemicicle, que va ser una actitud de Convergència i Unió de submissió, de resignació. Una llei que regulava –i, ara ja sí, amb lletra petita– quina havia de ser o quina podia ser la intervenció de l'Estat a la Generalitat, en cas que la Generalitat no compleixi els objectius d'estabilitat pressupostària, aquests objectius de dèficit públic i d'endeutament públic.

De fet, el capítol IV d'aquesta llei, aquesta que parla de «las medidas preventivas, correctivas y coercitivas», no té pèrdua: és on ens explica pas a pas com el Govern espanyol podrà intervenir la Generalitat de Catalunya. Pas a pas. Aquest tema que ara està tant a les tertúlies, tant en els debats, sobre la possible o no intervenció, es va dissenyar en aquesta llei, que curiosament, i sorprenentment, va tenir el suport de Convergència i Unió a Madrid. Però, a més a més, és una llei que imposa el dèficit zero; per tant, una asfíxia econòmica de les finances de la Generalitat de Catalunya –molta més asfíxia que la que ja tenim en aquests moments–, una asfíxia que obeeix a l'objectiu de recentralització del Govern espanyol del PP, inspirat en les teories de la fundació FAES. I, com dic, sorprenentment, Convergència i Unió ho va aprovar.

Però ara hem tingut també el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries sobre aquesta llei, que ja la vam criticar políticament perquè envaïa competències i perquè perpetuava i accentuava l'asfíxia financera de la Generalitat de Catalunya. Doncs bé, ara el Consell de Garanties Estatutàries aprecia motius d'inconstitucionalitat en aquest article 32 i en l'article 25.1. En aquest mateix article, realment, es dissenya que, quan sigui necessari donar compliment als compromisos de consolidació fiscal, les competències normatives que s'atribueixen a les comunitats autònomes en relació amb els tributs cedits passen a ser exercides per l'Estat. Així mateix, diu que quan sigui necessària la consolidació en els tributs cedits totalment per l'Estat, l'Estat recuperarà –recuperarà– la capacitat normativa d'aquests tributs. Això ho va votar a favor Convergència i Unió en el Congrés dels Diputats i és el que ara el Consell de Garanties Estatutàries està dient que és inconstitucional. O també l'article 32, que vulnera l'autonomia financera de la Generalitat de Catalunya. Per tant, Convergència i Unió aprova una Llei d'estabilitat pressupostària espanyola amb el PP que ara el Consell de Garanties Estatutàries dictamina que és inconstitucional en molts punts.

Grup Parlamentari de Convergència i Unió, evidentment, vostès tenen el darrer torn d'intervenció, però tenen l'oportunitat excel·lent –tenen una oportunitat excel·lent– per rectificar, per rectificar el que va ser al nostre punt de vista un greu error polític de donar suport a aquesta llei i, a més a més, que ara el Consell de Garanties Estatutàries –el Consell de Garanties de Catalunya– dictamina que en aspectes aquesta llei és inconstitucional.

De fet, el president Artur Mas ens deia aquest mateix matí a la sessió de control que calia plantar cara. Plan-

tem-la, doncs –plantem-la, doncs–, interposant un recurs d'inconstitucionalitat. Però molt probablement el senyor Espadaler, que serà qui intervindrà en nom de Convergència i Unió, ens dirà que ara no toca, ara no toca recurs d'inconstitucionalitat, que ara el que toca és dialogar amb el Govern espanyol, dialogar, parlar, trobar alguna solució per intentar corregir aquests aspectes d'inconstitucionalitat. Ho veurem. Senzillament avanço el que probablement serà un dels arguments que ens posarà dintre de breus moments a sobre de la taula.

Però, abans que els posi, els demano que facin una reflexió, que es facin una pregunta: vostès, Convergència i Unió, veuen el Govern espanyol del PP amb voluntat de parlar? Realment el veuen amb voluntat de parlar? Un govern espanyol que ens està aplicant una asfíxia financera en tota regla, el veuen amb voluntat de parlar? Un govern espanyol que tot just dijous de la setmana passada –és a dir, no fa ni una setmana–, el ministre Montoro, en el Consejo de Política Fiscal y Financiera, resulta que canviava l'objectiu de dèficit públic per a l'any que ve, el canviava: ara fa una setmana encara era de l'1,1 per cent, ara, el 2013, l'objectiu de dèficit públic serà el 0,7 per cent. Davant d'un govern espanyol que pren aquestes decisions, vostès li veuen una actitud de diàleg per poder parlar, per poder esgotar un suposat diàleg, un suposat parlar per arreglar les coses? Nosaltres no l'hi veiem.

Aquest mateix matí el president Artur Mas ens ho deia amb tota la claredat, deia, després dels acords del Consell de Ministres, que s'exigeix el doble a Catalunya del que li tocava i el mateix espanyol –el Govern espanyol– s'exigeix la meitat del que li tocava. Un govern espanyol que s'exigeix a ell mateix la meitat del que li tocava i que al Govern de la Generalitat li exigeix el doble del que li tocava, és un govern espanyol que el veuen amb actitud de parlar?

Jo els demano que reflexionin. Vostès diuen que primer cal dialogar, però cal que l'altra part negociadora, en aquest cas el Govern espanyol, tingui voluntat de parlar. Però no en té cap, de voluntat de parlar; canviem l'objectiu de dèficit públic fa sis dies, és a dir, l'endureix encara més, exigeix el doble a la Generalitat i s'exigeix a ell mateix la meitat del que li tocava, continua amb una asfíxia financera que ens està portant a un carreró sense sortida.

Senyors de Convergència i Unió, entenem que el Govern espanyol no vol parlar, no vol dialogar, això no va amb ells. I davant d'aquesta actitud només queda una actitud des de Catalunya, que és, efectivament, plantar cara –plantar cara. I com es planta cara? Doncs, per exemple, utilitzant les seves pròpies armes: recurs d'inconstitucionalitat. Per què no? No és una arma, no és un instrument que des d'Esquerra Republicana ens sentim feliços d'utilitzar, però és utilitzar les seves armes. Tantes vegades han utilitzat el Partit Popular recursos d'inconstitucionalitat a lleis fetes des d'aquesta cambra, utilitzem-les també nosaltres! Les seves armes, utilitzem-les per plantar cara. Per què no?

Evidentment, com deia, no és l'arma preferida per Esquerra Republicana –arma en el sentit figurat–, la nos-

tra arma preferida és l'arma del poble, l'arma de plantar cara a l'Estat però plantar cara a l'Estat amb el dret a decidir, i que aquest poble pugui decidir d'una vegada per totes quin és el millor futur, en quines condicions podrà afrontar un futur per als nostres fills, per als fills dels nostres fills, on realment tinguin un país on poder-se guanyar la vida i on poder tenir uns mínims dignes de l'estat del benestar. És aquesta l'arma que nosaltres volem utilitzar i que el dia que aquest Parlament tingui una majoria per fer-ho es farà, l'arma del dret de decidir, l'arma de decidir amb una majoria social el poble de Catalunya que vol o no vol una república catalana.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, *conseller*, diputados, diputadas... Bueno, me alegro de ver a alguien del Gobierno aquí. Pensaba que habían convocado un consell de govern extraordinario para ver cómo pagaba Convergencia la fianza impuesta por el juez del caso Palau, de 3,2 millones por responsabilidad civil a título lucrativo. Parece que no, no ha habido una reunión extraordinaria del Gobierno o ha durado muy poco, o como mínimo el *conseller* de Economía no estaba en ella. Por lo tanto, gracias, porque el Gobierno esté presente en un debate acerca de si hay que llevar la Ley de estabilidad financiera al Tribunal Constitucional, siempre es de agradecer que un gobierno esté preocupado por cosas tan importantes como esta.

No le tiene que dar mucha importancia, este Gobierno, porque no está, o no ha estado durante todo el debate. Por lo tanto, yo sospecho, pero tampoco lo tengo muy claro, porque aquí tengo una noticia que me hace entrar en serias dudas acerca de si Convergencia va a apoyar o no esta propuesta del Partido Socialista. Hombre, en principio parece que no. ¿Por qué parece que no? Punto número 1, porque votó sí a esta ley en el Congreso de los Diputados. Yo le agradezco al señor Boada que nos haya hecho pedagogía campaliana y contrastando declaraciones y hechos nos haya dejado ver realmente cuál es el nivel, el nivel del parlamentarismo español. Por lo tanto, como votó que sí, supongo que no.

Pero no solo votó sí en Madrid, sede del Parlamento, del Congreso de los Diputados, sino que además propuso y consiguió aprobar nuestra propia ley corsé. Claro, no contentos con lo que podía venir del Congreso de los Diputados, aquí, como siempre muy valerosos a la hora de enredarnos nosotros mismos los pies para tropezarnos más rápido, pues decidió este Gobierno que había que hacer la ley catalana, no fuera a ser que nos confundiésemos a la hora de aplicar las restricciones. Y aprobamos –bueno, aprobaron ustedes, pero se aprobó en este Parlamento y, por lo tanto,

somos responsable todos un poco— la Ley de estabilidad presupuestaria catalana.

Y, claro, cuando uno las compara, coge una ley..., mucho más seria, eh?, ya se lo dije yo cuando debatíamos en este mismo *faristol* la ley catalana, yo siempre dije: «Hombre, esto, a mí no me gustará, pero, hombre, tiene un cierto nivel, una técnica legislativa, está bien, es muy maligna, pero está bien redactada.» Esto es un churro. Bueno, pero aun así, y aunque sea, digamos, poco sofisticada, es que es coincidente, es coincidente absolutamente en lo sustancial. Iba un poco más allá en algunos puntos ¿Se acuerdan ustedes del 0,14 aquel cabalístico que nadie nos supo explicar, ningún técnico y nadie del Gobierno? Bueno, pero más o menos dice lo mismo. Entonces, cuando uno coge..., por qué el Partit dels Socialistes de Catalunya —ahora entraremos a hablar de ustedes— plantea este recurso. Claro, plantea, plantea en esta cámara que plantee en el Tribunal Constitucional un recurso de inconstitucionalidad contra la Ley de estabilidad presupuestaria, cuando dice uno el artículo 32, ¿qué es el artículo 32 de la ley? Dice: «En el supuesto de que la liquidación presupuestaria se sitúe en superávit, este se destinará, en el caso del Estado, comunidades autónomas y corporaciones locales, a reducir el endeudamiento neto.» Vale. ¿Qué dice nuestra propia ley? La *nostra*, ¿eh? La *d'aquí*, la puramente catalana, la de pata negra. Artículo 5, fondo de reserva: «Este fondo de reserva, constituido de los excedentes de los ejercicios, tendrá como objetivo mejorar la sostenibilidad de las finanzas de la Generalitat y puede destinarse a cancelar la deuda o a evitar nuevas operaciones de crédito.» Vamos, lo mismo. Entonces, ¿cómo va a ser que este grupo parlamentario pida que sea inconstitucional algo que ellos mismos aprobaron en esto? Difícilmente.

Y, tercero, sería..., y finalmente sería muy difícil por propia..., digamos, ¿cómo decirlo?, respecto a la inteligencia de los ciudadanos, ¿no? Bien. Pero claro, se abre una *escletxa*, una grieta, porque uno, que lee la prensa con fruición, lee una noticia, dice: «El Govern...» En estas subidas —calentones— que tiene el señor Homs los martes cuando sale de las reuniones del Consell de Govern, dice: «El Govern estudia recurrir la ley de estabilidad que CiU apoyó en el Congreso.» Y dices: «Ostras, se lo habrán repensado. Es probable que se lo estén repensando. ¿Será posible?» En Cataluña, queridos amigos, todo es posible, esto y mucho más.

En cuanto a la proposición, miren, señores del Partido Socialista, yo, sinceramente, me lo haría mirar, o sea, yo..., la personalidad múltiple puede ser muy divertida, pero en política es muy peligrosa. Es que ustedes votaron el artículo 135 de la Constitución.

Señores de Esquerra Republicana, esto de la reforma exprés pactada e impuesta para ejercer desde este comité de análisis anticatalanes que ustedes se piensan que está reunido veinticuatro horas en Madrid, que se hizo esto para vulnerar la autonomía financiera de la Generalitat, no, no se equivoquen. La reforma exprés se la dictaron por teléfono y yo creo literalmente que se la dictaron por teléfono, fue por teléfono que les dictaron, alguien la dictó a Zapatero y él con su «boli» lo hizo, lo escribió, se la dictaron. No es por maldad,

es por incompetencia, porque su gestión, su negligente gestión, llevó a este país a la bancarrota. Y las intervenciones de los que estamos hablando aquí, la Ley de estabilidad presupuestaria, la ley nuestra, todo esto nos va a pasar por la negligente gestión durante siete años de una crisis, pero al señor Zapatero se la dictaron y la aprobaron de noche, con nocturnidad y alevosía, de noche, no sé si fumando como hacía el señor Mas con Zapatero también, pero de noche. Y la ley orgánica es una derivada, es que no hay nada más que hablar, es que no había, era la preparación, era el cimiento de esta ley orgánica. Es decir, pocas cosas más.

Y vienen aquí y nos dicen..., y plantean este recurso de inconstitucionalidad cuando tienen un grupo parlamentario en Madrid, el Partido Socialista Obrero Español, que tiene ciento diez diputados. A este ritmo, puede ser que en la próxima legislatura no tenga ni para llevar recursos al Constitucional, como sigan así, no tendrán ni los cincuenta, pero de momento tienen ciento diez. Lo pueden hacer, no requiere que un parlamento..., porque saben que no lo van a ganar —no lo van a ganar—, porque tienen ustedes el Partido Popular y Convergencia y Unión...

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

Acabo, presidenta.

La presidenta

D'acord.

Jordi Cañas Pérez

...que no se lo va a permitir. Decía la señora Rocío Martínez-Sampere, siempre dirigiéndose a Convergencia..., no sé por qué se dirigen a ustedes, si ustedes ya tienen muy claro lo que van a votar, si lo votaron, hombre; pero les dice: «Por favor, pasen de la indignación a la acción, de la declaración a las votaciones.» Pero si es que lo hacen al revés, ¿no se ha dado usted cuenta?, que tienen que pasar de la acción a la indignación y de las votaciones a la declaración. Votan una cosa y después vienen aquí y se ponen como si no la hubieran votado. Y la votan y se indignan. Es que tiene esto..., ¡el camino es al revés!, no de la indignación a la acción; si la acción ya la han hecho y cuando vienen aquí se indignan. Votan en Madrid, vienen aquí y se indignan. Es decir, vamos a ver; pero si ya lo tienen claro, si es todo puro teatro.

Miren, yo, desgraciadamente..., yo creo que un parlamento no puede ser una permanente escenificación del teatro político. Ya basta. Basta, de verdad —basta. Porque nadie que nos vea lo va a entender; nadie que los vea va a entender que ustedes planteen un recurso de inconstitucionalidad por un artículo, el 32, que lo que dice básicamente es que hay de destinar... No altera la autonomía financiera ni nada tan eleva-

do; lo único que está diciendo, que es grave, pero lo único..., en lo único que interfiere en la autonomía financiera de la Generalitat –lo único– es que el superávit tiene que destinarlo a enjuagar la deuda; nada más, nada más de lo que usted está diciendo. Después a usted le puede gustar más o le puede gustar menos la Ley de estabilidad financiera –a mí no me gusta–, pero aquí estamos hablando –y acabo, presidenta– de si esto hay que llevarlo al Constitucional. Y, sinceramente –sinceramente–, de todo lo que usted ha dicho, como usted hablaba de que la política es pedagogía..., de lo que usted dice o lo que el dictamen del Consejo de Garantías Estatutarias dice que es inconstitucional, no merece la pena este debate.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, conseller..., bé, la veritat és que arribo a aquest faristol aclaparat; sí, perquè resulta que obrim la televisió, engueguem els ordinadors, obrim els diaris i veiem en grans titulars: «Convergència i Unió trenca amb el Partit Popular», primer titular. Segon titular: «Convergència i Unió presentarà recursos d'inconstitucionalitat davant de les vulneracions de competències de la legislació que aprova el Partit Popular respecte a l'autonomia de Catalunya.» I arribem al Parlament de Catalunya, i aquí dins de l'hemicicle què fa Convergència i Unió? Pactar amb el Partit Popular, rebutjar tots els recursos d'inconstitucionalitat que presentem al Parlament de Catalunya contra les vulneracions de competències de l'autonomia de Catalunya.

Això ja no és l'oasi català, això és el miratge català. Aquí estem tots flipats per la seva actitud. Perquè, clar, vostès diuen: «Trenquem amb el Partit Popular i presentarem els recursos d'inconstitucionalitat», i aquí vostès fan exactament el contrari. Bé, escolti, això com es menja? –com es menja, això? Diguin-li-ho al poble de Catalunya. Com es menja, això? Però de què van, vostès? –de què van? O sigui, poden ser una mica honestos? Poden dir la veritat alguna vegada? Poden dir-li al poble de Catalunya alguna vegada la veritat de les coses?

El problema que vostès tenen és que al final, com ahir reconeixia Francesc Homs, els han atrapat a dins d'Espanya. Perquè, quin era el miratge que vostès intentaven construir? «Farem la mateixa legislació que pensa fer el Partit Popular, però abans a Catalunya, perquè sembli que d'aquesta manera tenim autonomia política i sembli que aquí ho fem perquè volem, no perquè ens hi obliguen des de Madrid.» I què és el que van fer? Aprovar primer una llei d'estabilitat pressupostària aquí, abans que els imposessin l'espanyola; aprovar l'euro sanitari aquí, abans que els imposessin el copagament; aprovar primer aquí les retallades, abans que els imposessin les retallades dels sous des de Madrid... És a dir, construir la ficció de l'autonomia: «Ho fem perquè volem, no perquè ens ho imposen.» I ara,

que el que ens imposen és més contundent que el que volem, ara ja estem atrapats. Llavors anem a la Verge; anem a la Verge a plantar-nos davant de la Verge.

A vostès el que els passa és que han mentit durant aquest any i mig al poble de Catalunya amb la ficció de l'autonomia, continuen mentint al poble de Catalunya dient-los: «Hem trencat amb el Partit Popular i presentarem recursos d'inconstitucionalitat», i aquí, que han tingut dues oportunitats de presentar recursos d'inconstitucionalitat, van i pacten amb el Partit Popular no presentar aquests recursos d'inconstitucionalitat. Això és el que està passant en aquests moments a la política catalana. Però bé, ja deuen saber vostès exactament cap a on volen anar i cap a on els porta això, però penso sincerament que res de bo en trauran, Convergència i Unió, d'això, perquè cada vegada més gent s'està adonant de la seva hipocresia i cada vegada més gent s'està adonant d'aquesta política de doble raser.

I ja la setmana que ve parlarem del pacte fiscal, eh? La setmana que ve parlarem del pacte fiscal i del que va aprovar el Parlament de Catalunya en comissió, i de les rebaixes que vostès porten a votació el proper 25 de juliol. Però, bé, no avancem esdeveniments.

Anem al fons de la qüestió: la Llei d'estabilitat pressupostària que vostès van aprovar aquí, en el Parlament de Catalunya, i la reforma constitucional sobre l'estabilitat pressupostària. Resulta que això ho havia de fer tot Europa, i resulta que al final no ho ha fet pràcticament ningú; i no ho ha fet ningú per una qüestió elemental: fer una reforma constitucional sobre l'estabilitat pressupostària o aprovar en el Parlament de Catalunya una llei d'estabilitat pressupostària és el pitjor missatge que es pot donar als mercats que t'han de comprar el deute, bàsicament perquè el que veuen és que has d'aprovar una llei; si no, ets incapaç de controlar-te en l'estabilitat pressupostària. És un missatge nefast que es dona als mercats, perquè els qui han d'aprovar una llei o una reforma constitucional per assegurar als mercats que efectivament es comportaran i faran estabilitat pressupostària, el que estan dient als mercats és que són incapaços de portar a terme l'estabilitat pressupostària, que és exactament el que ha passat. L'Estat espanyol, desfasat i desbocat en el dèficit públic, i el Govern de la Generalitat..., que està generant més dèficit públic aquest Govern de la Generalitat que els dels seus predecessors, fins i tot el de l'últim any d'Antoni Castells com a conseller d'Economia i Finances. S'està generant més dèficit ara que no pas en l'últim any del tripartit, que va ser tan «denostat» i que efectivament va generar un dèficit absolutament insostenible. Però és que el d'ara no és que ja sigui insostenible, és que directament ens està portant al risc d'intervenció directa per part de l'Estat espanyol.

Si vostès volen aprovar una llei d'estabilitat pressupostària, doncs, diguin al poble de Catalunya la veritat, i és que només amb un estat que efectivament recapti els impostos i que ingressi la totalitat dels impostos que paguen els catalans i les catalanes acabarem amb el dèficit fiscal i acabarem amb el dèficit públic. Perquè, miri, una Catalunya-estat que recaptés el cent per cent dels impostos que paguen els catalans i les catalanes tindria un 4 per cent de superàvit fiscal; seríem

el segon país, després de Noruega, amb més superàvit fiscal d'Europa –i Noruega, pels recursos petrolers que té. En lloc d'afrontar de cara aquesta crua realitat, i és que només amb un procés d'independència política podem efectivament aconseguir l'estabilitat pressupostària i podem efectivament aconseguir acabar amb el dèficit fiscal i acabar amb el dèficit públic, aquí ens estem enredant en aquesta teranyina espanyola d'aprovar lleis autonòmiques d'estabilitat pressupostària, còpia barata de les lleis espanyoles d'estabilitat pressupostària, quan, a més a més, no tenim ni el pressupost ni l'estabilitat perquè finalment això es pugui complir. I ho saben perfectament; saben perfectament que aquesta llei és paper mullat i que és impossible, en l'actual situació de minsa autonomia política que tenim, complir amb totes aquestes qüestions.

Honestedat, dir la veritat al poble de Catalunya... Si volen trencar amb el Partit Popular, trenquin d'una vegada amb el Partit Popular; si volen presentar recursos d'inconstitucionalitat, votin a favor de la presentació de recursos d'inconstitucionalitat; i si volen una llei d'estabilitat pressupostària, votin una llei d'independència, que és l'únic que ens permetrà efectivament l'estabilitat pressupostària.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorables consellers, il·lustres diputats i diputades..., bé, en primer lloc voldria dir que aquesta llei aprovada per les Corts espanyoles a nosaltres no ens feia falta; no ens calia, a nosaltres, els catalans, perquè, doncs, ja tenim la Llei d'estabilitat pressupostària aprovada pel Parlament de Catalunya, que a més a més és una llei molt més clara, molt més concisa i, com és obvi, no envaeix competències de Catalunya. En aquest sentit, la nostra llei fa un tractament molt més raonable dels superàvits, molt més raonable que la Llei d'estabilitat pressupostària espanyola, en el seu article 32, que, a més, doncs, el Consell de Garanties Estatutàries ja ha deixat ben clar que vulnera l'autonomia financera de Catalunya.

És per això que donaré suport al recurs d'inconstitucionalitat, amb dues reflexions: la manca de confiança total que tinc en el fet que el Tribunal Constitucional falli a favor dels interessos de Catalunya; ho he dit a la intervenció anterior respecte de l'altre recurs d'inconstitucionalitat: el Tribunal Constitucional espanyol vetlla per la Constitució espanyola, per una realitat espanyola..., que tots sabem que quan aquesta realitat espanyola, que no és la nostra, entra en conflicte amb la realitat catalana, ens trobem que els catalans sempre hi sortim perdent; i per això possiblement, gairebé amb tota seguretat, aquest recurs d'inconstitucionalitat no prosperarà. Però, en qualsevol cas, penso que s'ha de fer, s'ha de fer per la defensa de la nostra dignitat.

A més a més, també hi ha una cosa flagrant, trobo, en aquesta llei d'estabilitat pressupostària espanyola, i és

que ens trobem que en el capítol quart, en aquest famós capítol de *las medidas preventivas, correctivas y coercitivas*..., doncs això és una eina que es dona a l'Estat per intervenir a Catalunya quan vulgui. Certament, aquest capítol està concebut per acabar amb l'autogovern de Catalunya. Ens trobarem –o ens hi trobem ja– amb una llei que posa sota una amenaça constant el Govern de Catalunya, l'autogovern de Catalunya, i també ens trobem, doncs, en una situació en què l'Estat espanyol està utilitzant constantment aquesta espasa de Dàmocles, aquesta eina parlamentària de destrucció de l'autogovern de Catalunya, per anar minant el nostre autogovern i, a més a més, per anar perpetuant l'espoliació dels nostres impostos.

Bé, jo penso que vostès ho saben millor que ningú, coneixen perfectament la situació. A més a més, amb la seva actuació coherent en la defensa dels interessos de Catalunya veuen que la dinàmica dels esdeveniments ens està portant cap a una acció unilateral, si ens trobem que no s'aconsegueix –i tan de bo s'aconsegueixi– el pacte fiscal basat en el concert econòmic, la qual cosa, doncs, és força difícil. S'ha d'intentar. Però anem cap a una acció unilateral, i per això ja estem dissenyant la hisenda pròpia, un altre tipus d'acció unilateral, com alguns els diem: que tinguin a l'agenda política treballar perquè tinguem estructures d'estat; diguem-ne, clarament, sense eufemismes, treballar per un estat català en el si de la Unió Europea.

Bé, jo els diria –i acabo, presidenta–, des del punt de vista de l'estratègia legal i del que és l'argumentació dels organismes internacionals que hauran de tenir, i en previsió dels futurs esdeveniments que es poden donar..., home, jo els recomanaria, si em permeten la gosadia, que interposessin aquest recurs d'inconstitucionalitat per raons d'estratègia legal i en previsió d'esdeveniments futurs que es poden donar, en coherència amb el que vostès estan defensant, pels interessos dels catalans i les catalanes.

Gràcies, honorable conseller, molt honorable presidenta, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats..., per bé que tinc, doncs, un temps raonable, de quinze minuts, no serà possible respondre totes les intervencions que hi han hagut, però sí que intentaré a una part de les que ja han set..., donar-hi resposta.

Però permetin-me una reflexió prèvia inicial; des de la nostra perspectiva, absolutament imprescindible. Jo crec que faríem bé d'intentar fer un debat rigorós. Per a nosaltres és important disseccionar bé allò de què estem parlant i crec que, doncs, tots els diputats i diputades aquí presents deuen estar d'acord amb mi. Estaria bé que disseccionéssim bé, que filéssim prim amb relació a l'objecte de la proposta del Grup Socialista,

per moltes raons. La primera, per assignar correctament les responsabilitats, que n'hi han de tots. Nosaltres assumim quines són les nostres responsabilitats, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Convergència i Unió en la seva expressió de Govern o de grups parlamentaris. Però també voldríem que els altres grups, senyora Rocío Martínez-Sampere, assumís quines són les seves responsabilitats, que també n'hi han, com intentaré explicar. Però, en segon lloc, també ens sembla important, doncs, intentar posar aquest punt de rigor, perquè cal acotar bé el problema, com creiem que ho fa d'una manera prou explícita, prou nítida, el Consell de Garanties Estatutàries, no?

Per tant, exactament de què estem parlant? Què estem substanciant? Què és el que votarem al capdavant d'aquest debat, quan s'exhaureixi el nostre temps d'intervenció? Doncs, si interposem com a Parlament de Catalunya un recurs al Tribunal Constitucional amb relació a l'article 32 de la Llei d'estabilitat pressupostària. Estem discutint exactament d'això i només d'aquesta qüestió. S'han fet digressions importants cap a molts costats; algunes, les intentaré contestar, però el vot el manifestarem amb relació a aquesta qüestió.

Perquè aquest és l'únic, i dic això perquè té conseqüències, però aquest és l'únic article que el Consell de Garanties Estatutàries diu: «Ep, aquí hi ha una irrupció en el que són les competències de l'Estatut, el que són les competències de la Generalitat, i aquí hi ha una possible invasió competencial.» I per tant està, doncs, justificat, i no n'hem pas defugit mai, de la presentació d'aquest recurs, aquest contenció davant del Constitucional. És el que s'assenyala. Però fixin-se, perquè és que ningú n'ha fet esment, i aquesta és una dada que per a nosaltres és important. Abans d'entrar pròpiament en l'article 32, que també té la seva història i també ens agradaria parlar-ne, fixin-se que el Consell de Garanties Estatutàries, per a bé i per a mal, dictamina sobre un altre conjunt llarg d'articles –el 18, el 19..., fins al 26–, i malauradament ens diu: «Escolti, són tots constitucionals.» I un és pregunta per què són tots constitucionals. Doncs perquè algú –i això no ens sembla irrellevant per al debat que estem fent, i això vol dir el Partit Socialista i el Partit Popular–, algú va modificar l'article 135 de la Constitució.

I aquest no és un tema menor. Tots aquests articles de què hem parlat –algú n'ha fet esment– fan referència a la correcció de les desviacions, a les mesures preventives, a les mesures correctives, a l'execució financera i a altres temes rellevants, importants, que el Consell de Garanties Estatutàries acaba concloent que s'ajusten a la Constitució, perquè algú –diguem-ho tot, perquè entre línies es llegeix perfectament del mateix dictamen–, algú va modificar la Constitució perquè fos així. I aquest algú no és Convergència i Unió. Aquest algú té noms i cognoms i això es va fer com es va fer, si m'ho permeten, amb nocturnitat i traïdoria. Això es va fer entre el Partit Socialista i el Partit Popular. I ara que ens vinguin a donar determinades lliçons, particularment des del Partit Socialista, amb relació a aquesta qüestió, doncs, home, entendran que no n'accepten massa, de lliçons, més quan hi ha tots aquests precedents, que han de ser presents en aquest debat.

Això no és una anècdota. Això és substantiu per al debat que estem fent. El problema no és l'article 32 de la llei orgànica, el problema grueixut és l'article 135 de la Constitució. Aquesta és la mare dels ous. No ens equivoquem, no ens confonguem.

I amb relació a la modificació de la Constitució cadascú ha fet el que ha fet. I el que ha fet Convergència i Unió amb relació a la modificació de la llei orgànica és allò que en una situació parlamentària, que és la que és, davant d'una majoria absoluta del Partit Popular, és modificar determinats aspectes d'aquesta llei. Vostè és un gat vell del parlamentarisme, vostè sap com funciona, i jo no he vist mai que algú pogués canviar articles d'una llei sense..., acabant-hi donant suport. I aquesta és la raó, atès que vam canviar alguns articles importants. Com, per exemple, una qüestió anecdòtica potser per a vostè, però per al Govern de la Generalitat li asseguro que no: passar de tretze a vint anys el termini, doncs, per reduir el deute, que no és menor, que això té un impacte pressupostari, sí, sí, de primera magnitud, i més pels temps que corren, doncs, el preu va ser votar a favor.

Però és que vam fer algunes altres coses en aquell tràmit parlamentari, que també és bo que les recordem aquí. Vàrem fer esmenes a aquest famós article, doncs, que Consell de Garanties Estatutàries ha assenyalat com aquell que no s'ajusta o que ens lamina les competències, el famós article 32. Ai las!, i sap què ens va passar? Doncs, que ens vam quedar sols, que ni vostès, Iniciativa per Catalunya, ni vostès, Partit dels Socialistes, ens van donar suport a aquesta esmena. No, no, no... És clar, a veure, si s'hagués incorporat aquella esmena –si s'hagués incorporat aquella esmena–, que no els la llegiré per no exhaurir més el temps, però que els dic quin número era d'esmena, de Convergència i Unió, en el procés de la llei orgànica, si s'hagués aprovat aquella esmena no estaríem aquí, perquè exactament resolía el problema del que estem parlant. Exactament resolía el problema del que estem parlant.

Per tant, cadascú ha de ser coherent amb allò que ha fet. Ens han demanat coherència, i tant!, i la podem exhibir des de Convergència i Unió. I des d'aquesta coherència nostra els reclamem també la seva. Coherència a l'hora de canviar la Constitució de la manera com ho van fer i coherència en el tràmit parlamentari d'aquesta llei. Perquè ningú se'n recorda del que va fer, sembla ser, en el respectiu tràmit parlamentari. L'article 32 només va tenir esmena per part de Convergència i Unió. Curiós. I no hi va donar suport ningú. Ens vàrem quedar literalment sols. I, perdonin, però és que aquella esmena serà aquella que haurem de recuperar i mirar de tornar a col·locar en aquesta llei, que és la solució més pràctica, més pragmàtica i més viable des del nostre punt de vista. Però, en qualsevol cas, quedí clar quin ha estat el recorregut que ens porta aquí.

Podem fer un debat sobre tota la política econòmica, totes les teories que vostès vulguin, però estem aquí per votar si aquest Parlament porta davant del Constitucional un recurs per modificar aquell article, el 32, que el Consell de Garanties Estatutàries ha assenyalat com l'únic article que contravé la Constitució. No n'ha

pogut assenyalar més –parèntesi– perquè algú va canviar l'article de la Constitució prèviament, amb nocturnitat, hi insisteixo, i traïdoria. Estem aquí exactament per això.

I aleshores què hi diu Convergència i Unió amb relació a això? Doncs, no els serà nou. Hem dit, amb els tres recursos que han precedit. Escolti, obrir un procés de diàleg tanca la porta a poder anar al Tribunal Constitucional? Vostès saben perfectament que no és així –vostès saben perfectament que no és així. Aleshores, vejam, és un punt esperpèntic –accepti'm-ho, senyora Rocío Martínez-Sampere, que ens demani: «No, negociïn, i a més a més els posin un recurs d'inconstitucionalitat.» Home, perdoni, és com si li demana a una parella, doncs, que està fent un tràmit de divorci: «No, vagin per la via de la mediació però per altra part vagin al jutge i posin una...» Home, per favor, vull dir, no, no, no és coherent. No, no, no, per favor: Convergència i Unió –i ja he començat per dir-li-ho així– és coherent amb les seves expressions de Govern i de grups parlamentaris. I no ens sembla massa lògic ni massa raonable –aquesta és la nostra manera d'entendre-ho, i ens sembla que és d'una coherència contundent– que per un costat obrim, com ha fet el Govern de la Generalitat, un procés de negociació amb el Govern central que en cap cas tanca la porta al recurs davant del Constitucional si això no dóna fruits, i vostès ens diuen: «No, no, doncs negociïn i, per altra part, els posin un recurs.» Home, escoltin, això és matar la negociació d'antuvi. Nosaltres no la farem, aquesta via.

Esperançats, senyor de los Ríos? Doncs, poc. Poc. No ens hem pas d'enganyar. Però entenem que utilitzar tot allò que tenim al nostre abast és també utilitzar aquesta via. I hi han alguns elements que ens permeten ser una mica més esperançats. Sí, el fet que s'hagi posat, s'hagi pogut posar a l'ordre del dia de la propera Comissió Mixta Generalitat-Estat. I el fet que estigui a l'ordre del dia és que hi ha una voluntat, com a mínim, de parlar-ne. I això, doncs, em consta que és així perquè el Govern formalment d'aquí i el Govern formalment d'allà han obert la via de negociació. Però, hi insisteixo, aquesta via no ens tanca portes de futur. Escolti, vostès creuen que amb aquest procés ho resoldran? Doncs, no ho sabem, honestament. No ho sabem. Però, en qualsevol cas, sabem que la solució per la via del recurs al Constitucional, al cap de quants anys ens arribaria? Cinc, sis?, o més? A la millor, escolti, per aquesta via, fins i tot som més eficients.

O és que perdre –que des de la nostra perspectiva no és perdre– sis mesos, que és el termini taxat legalment per fer aquest procés negociador, ens perjudica en alguna cosa, amb una solució que, si ens ha de venir per la via del Constitucional, ens vindrà d'aquí a cinc o sis anys? Al contrari: al contrari. També fóra bo que féssim un exercici i que ens llegíssim –algú ho ha fet– tot l'article 32. Perquè la substància del que estem parlant també és important. Escolti, a què dedicaran el superàvit? Tant de bo, honorable conseller, tinguéssim superàvit per dedicar a alguna cosa. Estem parlant d'això. Per tant, escolti, ens sembla d'allò més raonable, ens sembla d'allò més sensat poder-nos donar un temps de negociar, temps que afrontem amb responsa-

bilitat, i no d'una manera illusa, amb migrada confiança en la capacitat d'èxit. No, no l'enganyem pas. Però ens sembla que és la manera, doncs, més òptima de procedir en les relacions entre governs, més quan un govern, el d'allà, té una majoria parlamentària absoluta que li permet canviar o no canviar les lleis. Per tant, la via del diàleg, escolti, és la solució de tots els mals? Doncs, probablement no, però, en qualsevol cas, és la que tenim més a l'abast i és la que creiem, sincerament i honestament, que, en aquest moment processal en què ens trobem, és la més eficient, i aquella que hem de fer. Indicis, doncs, que hi ha una capacitat, que hi ha una voluntat per l'altra part, amb relació a aquesta qüestió, o és que està a l'ordre del dia de la propera Comissió Mixta Generalitat-Estat.

Si no hi hagués ni aquest mínim gest, si no hi hagués ni aquesta mínima voluntat, escolti, després potser li hauria de donar la raó: «Ecoliti, no, no en volen parlar.» Però des del moment que s'incorpora en l'ordre del dia, em sembla el més raonable del món que exhaurim una via que –hi insisteixo–: vostès tindrien tota la raó del món si ens diguessin: «No, home, és que obrint aquesta via s'impedeix l'anar al Constitucional.» No, és que no ens ho impedim per a res.

Una altra cosa és, senyor Bertran, quan feia referència al recurs al Constitucional, és que en governs anteriors –i crec que li ho ha recordat el mateix president de la Generalitat aquest matí– s'obria aquesta via, s'arribava a unes conclusions, no es resolía el problema i no s'acabava fent el recurs d'inconstitucionalitat. O no recorda la Llei de la dependència? Escolti, no jutgin Convergència i Unió, ni el Govern de Convergència i Unió ni el Grup Parlamentari de Convergència i Unió amb la perspectiva del que era l'anterior Govern tripartit, que, certament, obria processos de negociació que agafaven malament, que el Consell de Garanties Estatutàries establia amb nitidesa que hi havia elements flagrants d'atropellament competencial i que es quedava inactiu. I no fèiem –permetin-me, senyors d'Iniciativa per Catalunya– aquella sortida tan esperpèntica que van arribar a demanar vostès, la dimissió del grup parlamentari a Madrid, que és inaudit, això. Ens preguntem per què no la van demanar arran del Consell de Garanties Estatutàries quan va fer el dictamen sobre la Llei de la dependència. És el cas exactament igual. A ningú li va passar per la barretina demanar una cosa tan exòtica com la dimissió d'un grup parlamentari, per cert, votat per la ciutadania d'aquest país, que és una cosa realment, a parer nostre, bastant esperpèntica.

Per tant, home, sí que voldríem traslladar algunes qüestions importants. La primera, que el Govern no està de braços creuats. I el Govern no és insensible ni molt menys indiferent a una cosa que és òbvia i que llevat del Grup Popular, segurament ens podríem posar d'acord amb la resta de grups d'aquesta cambra: que hi ha una maniobra prepensada i estructurada, doncs, de pressió sobre el que són les nostres competències. D'agressió a les competències, si volen que ho expressem en aquests termes. Obrir la via del diàleg és resensible a aquesta problemàtica que identifiquem perfectament. I, per tant, tinguin la confiança, i aquesta

és la raó per la qual el grup de Convergència i Unió en cap cas, doncs, donarà suport a aquesta proposta, doncs, en coherència amb allò que hem fet –en coherència amb allò que hem fet.

Tant de bo el Partit Socialista, que ara ens intenta donar lliçons i que, des de la nostra perspectiva, no té cap mena d'autoritat ni política ni moral ni de cap ordre, tant de bo ens hagués donat suport a l'esmena a l'article 32. Perquè no seríem aquí –no seríem aquí. I tant de bo abans d'això no haguessin donat suport a la Constitució, perquè vostès eren imprescindibles. El Partit Socialista Obrer Espanyol i al seu si el Partit dels Socialistes de Catalunya, a Madrid, eren imprescindibles per fer el canvi que de veritat ens ha portat aquí. I que aquí sí que Convergència i Unió no en té la paternitat, precisament, que és el canvi de la Constitució, que es va fer amb nocturnitat i amb traïdoria.

Creguin-me, confiin en el criteri del Govern. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió així ho fa. Donem-nos aquest temps de negociació, i que ningú dubti, si no dóna fruits, el Govern de la Generalitat i aquest Grup Parlamentari serà el primer a plantejar el recurs d'inconstitucionalitat.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, procedirem a la votació de la proposta.

Comença la votació.

La proposta ha estat rebutjada per 49 vots a favor i 80 en contra.

Comunicació

al Ple de la composició de la mesa d'una comissió (art. 41.2 del Reglament)

Passem ara al punt desè: comunicació al Ple de la composició de la mesa d'una comissió.

De conformitat amb l'article 41.2 del Reglament, la composició de les meses de les comissions ha de ser comunicada al Ple. La composició de la Mesa de la Comissió d'Investigació sobre les Possibles Responsabilitats Derivades de l'Actuació i la Gestió de les Entitats Financeres i la Possible Vulneració dels Drets dels Consumidors està inclosa al dossier del Ple que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades i, per tant, prego que s'eximeixi de la seva lectura.

(Pausa.)

Complimentat així el que estableix l'article 41.2 del Reglament, passem al següent punt de l'ordre del dia.

Situació

de compatibilitat de diputats (tram. 234-00032/09, 234-00033/09 i 234-00034/09)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la situació de compatibilitat de diputats.

La secretària segona donarà lectura del dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats, que ha estat publicat en el dossier.

Prego a la secretària segona que procedeixi a l'esmentada lectura.

La secretària segona

Sí, presidenta. El dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats diu el següent:

«La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la seva sessió del dia 4 de juliol de 2012, ha acordat d'establir el dictamen següent.

»Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parlament de Catalunya i d'examinar les noves dades declarades pels diputats Pere Aragonès i Garcia, Joan Laporta i Estruch i Jaume Collboni Cuadrado, relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceixen i als càrrecs públics que ocupen, i d'acord amb l'article 12.2 del Reglament i la legislació aplicable de la Comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat dels diputats Pere Aragonès i Garcia, Joan Laporta i Estruch i Jaume Collboni Cuadrado.

»Palau del Parlament, 4 de juliol de 2012.»

La presidenta

Moltes gràcies.

Es pot considerar aprovat aquest dictamen per assentiment? *(Pausa.)*

Doncs, aprovat.

Procediment

per a elegir sis vocals del Consell Assessor de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries (tram. 284-00018/09)

I passem al punt dotzè de l'ordre del dia, que és el procediment per elegir sis vocals del Consell Assessor de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries.

Prego al secretari tercer que doni lectura dels noms dels candidats proposats pels grups parlamentaris.

El secretari tercer

Gràcies, senyora presidenta. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, Dionís Guiteras; per part del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Montserrat Es-

cutia Acedo; per part del Grup Parlamentari Socialista, Joan Gené Albesa; per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Pere Parera i Cartró; per part del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Tomàs Castells Fresquet, i finalment, per part del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, Carles Sans i Pons.

La presidenta

Atès que el nombre candidats presentats és igual al nombre de candidats a proveir, d'acord amb l'article 90.3 del Reglament, podem fer aquesta votació per assentiment? *(Pausa.)*

Molt bé. Per tant, queden designats els candidats esmentats anteriorment com a vocals del Consell Assessor de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries.

Procediment

per a elegir cinc membres del
Consell Superior de la Cooperació
(tram. 284-00019/09)

Passem al punt tretzè de l'ordre del dia, que és el procediment per elegir cinc membres del Consell Superior de la Cooperació.

Prego a la secretària quarta que doni lectura dels noms dels candidats proposats pels grups parlamentaris.

La secretària quarta

Gràcies, presidenta. Les propostes de candidats presentades pels grups parlamentaris són les següents: proposta de candidat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Jordi Via i Llop; proposta de candidata presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Àngels Cobo i Puig; proposta de candidat presentada pel Grup Parlamentari Socialista, Josep Estalella i Melich; proposta de candidat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Joaquim Sabaté i Camps, i proposta de candidat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Albert Fernández Saltiveri.

La presidenta

Atès que el nombre de candidats presentats és igual al nombre de candidats a proveir, d'acord amb l'article 90.3 del Reglament, podem fer aquesta votació per assentiment? *(Pausa.)*

Per tant, queden designats els candidats esmentats anteriorment com a membres del Consell Superior de Cooperació.

Procediment

per a designar el director o directora
de l'Autoritat Catalana de Protecció
de Dades (tram. 284-00020/09)

Passem ara al catorzè punt de l'ordre del dia, que és el procediment per designar el director o directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades.

Un cop rebuda la proposta feta pel president del Consell Assessor de Protecció de Dades i tinguda la compareixença de la candidata senyora Maria Àngels Barbarà i Fondevila davant la Comissió d'Afers Institucionals, el passat dilluns 16 d'abril, podem iniciar la seva designació.

D'acord amb l'article 7 de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, el director o directora és designat pel Ple del Parlament per majoria de tres cinquenes parts. Si no obté la majoria requerida, s'ha de sotmetre a una segona votació en la mateixa sessió del Ple, en què es requereix el vot favorable de la majoria absoluta dels membres de la cambra.

D'acord amb l'article 90.3 del Reglament, la votació es farà electrònica i secreta, per la qual cosa demano als serveis de la cambra que prenguin les mesures pertinents per garantir el secret de la votació.

(Pausa.)

Comença la votació.

Han estat 76 vots a favor, 4 en contra i 47 abstencions.

Atès que no s'ha obtingut la majoria requerida, passem a fer una segona votació.

Comença la votació.

Atès que ha obtingut 77 vots a favor, 4 en contra i 46 abstencions, queda designada la senyora Maria Àngels Barbarà directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades.

Procediment

per a designar setze membres del Consell
Assessor de Continguts i de Programació
de la Corporació Catalana de Mitjans
Audiovisuals (tram. 284-00001/09)

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és el procediment per designar setze membres del Consell Assessor de Continguts i de Programació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Prego al secretari primer que doni lectura dels noms dels candidats proposats pels grups parlamentaris.

El secretari primer

Gràcies, senyora presidenta. Proposta de candidats presentada per tots els grups parlamentaris: Agustí Argelich Gironès, Lorena Asensio Pesas, Enric Bastardes i Porcel, Rosa Maria Calafat Vila, Sílvia Cànovas i Garcia, Miquel Àngel Escobar Gutiérrez, Immaculada Juan i Franch, Dolors Llobet i Maria, Manel Manzananas

Garcia, Àlex Mañé i Magrí, Ima Mis i Cabeza, Mar Pons Púbul, Josep Rafecas Jané, Èrica Tarifa i Garcia, Lourdes Ventolà Mallart i, finalment, Jordi Viladrosa i Clua.

La presidenta

Atès que m'han demanat tres grups la possibilitat d'intervenir, s'obre un torn d'intervenció, i tinc la petició del senyor Carmel Mòdol, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, de l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, i de la senyora Dolors Camats, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Alguna altra intervenció? *(Pausa.)* Marta Alòs... *(Veus de fons.)* Comencem pels tres que inicialment m'han demanat la paraula, i després per la resta.

Té la paraula, en primer lloc, el senyor Carmel Mòdol. Tres minuts màxim.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. Des de l'escó mateix, per assenyalar en nom del meu grup parlamentari que avui votarem afirmativament els setze noms, però que ens sap greu haver-ho de fer en les condicions en què ho farem finalment, perquè les coses que mal es plantegen, que mal es gestionen, acaben malament.

Avui votarem setze noms, i entre els setze noms no hi haurà cap representant dels treballadors de Catalunya Ràdio. La llei, sí que és veritat que no especifica que hi hagi d'haver representants dels treballadors de TV3 i de Catalunya Ràdio, però sí que diu «dels treballadors de la corporació». Aquesta és la realitat.

I avui això serà un trist colofó –hauria pogut ser d'una altra manera– a tot el procés de contrareforma de les lleis audiovisuals, que va acabar amb la votació espanyola que va deixar fora el senyor Alsius del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Avui, amb això acabem tot el tràmit parlamentari, però no volíem deixar passar l'ocasió de fer constar la nostra consternació, la nostra protesta, per tal com s'ha gestionat tot aquest afer.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Moltes gràcies, molt honorable senyora, i gràcies per la deferència, perquè no havia demanat l'ús de la paraula. Però, ja que me'l dona, li agraeixo que me'l doni, però renuncio a fer-ne ús, perquè no l'havia demanat.

La presidenta

Senyor López Tena, jo tenia apuntat que vostè ho havia demanat, i per tant...

Alfons López i Tena

No, no, no és el cas. En tot cas, moltes gràcies per la deferència, però renuncio a l'ús de la paraula.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, la senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Per anunciar també el vot afirmatiu del nostre grup parlamentari a aquesta proposta que hem fet conjuntament tots els grups. Però, en tot cas, també per recordar que la llei, en el seu article 16, demana que les setze persones escollides siguin gent de prestigi del món de..., de la societat civil, demana que siguin representants dels sectors educatius, culturals i civils, també dels treballadors de la corporació, i segur que aquestes setze persones, en la seva majoria, compleixen aquests requisits, però lamentem que part del procés no ha permès que, per exemple, representants de la ràdio –sí de la televisió, però no de la ràdio– estiguin presents en aquest consell assessor.

Lamentem també que sigui una pura dificultat de procediment el que ha impedit que finalment tinguem setze propostes molt millor consensuades i molt millor representatives de la societat catalana. Era possible fer-ho, i lamentem sincerament que no hàgim pogut arribar a un millor consens.

De totes maneres, hi insistim, votarem afirmativament.

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, també, senyora presidenta. Per posicionar el nostre grup, que ja avancem que serà un posicionament favorable, com ho va ser també en les propostes que vàrem en el Consell de Govern de la Corporació Catalana, i en el cas del president del Consell de Govern de la Corporació Catalana, i també en la reforma de les lleis audiovisuals.

Posats que és un dia de lamentacions, també nosaltres lamentem que en aquest cas, doncs, no hi hagin representants dels treballadors de Catalunya Ràdio. De fet, l'esmena que va presentar el Grup Parlamentari Popular en la tramitació de les lleis el que perseguia era, precisament, cobrir aquell buit que s'havia deixat en la proposta del Govern, que no hi havien representants dels treballadors en aquest consell assessor de continguts i programació. Igual que hem de lamentar que quan altres grups parlamentaris treballaven organitzadament aquest consell assessor i hi havia moltes més possibilitats, perquè eren vint-i-un membres, en van quedar fora també els usuaris, en van quedar fora els telespectadors, cosa que ara no passarà, perquè els usuaris i els telespectadors tindran també el seu lloc en aquest consell assessor.

Finalment, dir que crec que entenem quin és el criteri d'alguns grups d'aquesta cambra –absolutament legítim, per descomptat– per donar suport o no a les propostes en funció que ells tinguin o no tinguin capacitat de proposta. Avui tenen capacitat de proposta i per això hi voten afirmativament. Aquest no és, evidentíssimament, el nostre cas i, per tant, el nostre vot també serà favorable.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, l'il·lustre diputat senyor Joan Ferran.

Joan Ferran i Serafini

Gràcies, senyora presidenta. Per anunciar el nostre vot favorable no sense dir, realment, com han dit altres intervinents, que les coses no s'han fet del tot bé –no s'han fet del tot bé–, perquè ens trobem amb la paradoxa, per exemple, que, com marca la llei, els treballadors representants de Catalunya Ràdio no hi són, i en canvi es dona la paradoxa, doncs, que hi ha persones que formen part de l'estructura executiva, en aquests moments, del que és la ràdio i televisió públiques del nostre país.

Això vol dir que les coses no s'han fet prou bé. De totes maneres, a fi de trobar el màxim consens i que no acabi tot el malament que ha anat tot el procés com fins ara, anunciar que votarem afirmativament.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, la diputada senyora Marta Alòs.

Marta Alòs Lòpez

Gràcies, presidenta. Bé, nosaltres no volíem intervenir en aquest punt, però és una mica per posar llum a la boira, no? Aquest document, hi ha sis grups parlamentaris que han signat aquest document i aquí hi ha una llista de setze persones, per tant, és una llista consensuada per tots. Per tant, no entenem massa bé el que algunes persones o alguns representants dels grups estan dient, no?

Per part d'aquells que han dit, doncs, que hi hagués un representant per part de Catalunya Ràdio, cosa que no

ho especifica la llei, com molt bé ha dit el diputat Carmel Mòdol, ho tenien molt bé: haver presentat, doncs, un representant de Catalunya Ràdio. Per tant, si aquí tenim un document signat per tots, òbviament, votaran a favor, no?, perquè és que si no la gent que ens està escoltant ara no entendran absolutament res.

Jo els demano una mica de seriositat. No parlin de cara sempre a la galeria, si us plau. Ara demana, jo crec que tots plegats, que fem una mica d'alta política; si fem aquesta política ningú entendrà res. Per tant, un document, que estic ensenyant a tothom, signat per sis forces polítiques d'aquest Parlament, òbviament que votaran a favor. Per tant, aquelles persones que proposin un representant de Catalunya Ràdio, malgrat que no ho digui la llei, doncs, haver-lo presentat i no haver signat aquest document i avui podien votar en contra.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Atès que el nombre de candidats presentats és igual al nombre de candidats a proveir i que es tracta d'una proposta conjunta de tots els grups parlamentaris, d'acord amb l'article 90.3 del Reglament, pregunto si podem fer aquesta votació per assentiment. *(Pausa.)* No es pot fer? *(Pausa.)*

Doncs, de conformitat amb el mateix Reglament, demano que els serveis de la cambra prenguin les mesures pertinents per garantir el secret de la votació.

Passem a la votació.

Comença la votació.

Han estat designats per 119 vots a favor i 4 abstencions.

Abans d'aixecar la sessió, fer-los avinent que demà començarem la sessió a les nou del matí. A les nou del matí se substanciaran les dues primeres interpellacions; a les deu serà la llei, el projecte de llei de balanços fiscals, i a continuació la resta de l'ordre del dia. Per tant, ho repeteixo: a les nou del matí, dues interpellacions, i a les deu, la Proposició de llei de balanços fiscals.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i quatre minuts.